

A. LANGER

VOITON TIE

1932

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

А. Лангер: Путь победы.

Printed in USSR

Vast. ja tekn. toim. Telén

«KIRJA» № 15 Jätetty kirjapainoon 31/XII Kirj. painettavaksi 17/1

Ленинградский Областлит № 32194 3 п/л. 39000 экз. на п/л.
Бум. 72x50 Тираж. 3500

Типография «Кирьялая» Ленинград Харьковская, 9.
Зак. № 849.

SUOMENTAJALTA.

“Voiton tie” ilmestyi suomeksi ensi kerran vuonna 1928 Kirjan kustannuksella julkaistussa “Voittamisen taito”-nimisessä kapinakysymyksiä käsittelevässä kirjoituskokoelmassa. Senjälkeen on kirjasesta ilmestynyt uusi, täydennetty saksankielinen painos. Siihen on tullut lisää kaksi uutta lukua, “taistelu sotaväestä” ja “Proletariaatin aseistautuminen” sekä koko joukko muitakin oleellisia lisäyksiä, joissa on otettu huomioon kärjistyvän luokkataistelun esille nostamat polttavat kysymykset ja uusin kapinakysymystä koskeva aineisto.

“Voiton tie” (“Der Weg zum Sieg”), joka varsinkin Saksan työläisten keskuudessa on saanut laajan ja kiitollisen lukijakunnan, esitetään nyt uudessa asussaan suomalaisille työläisille.

Suomalaisen lukijan kannalta katsoen on tällä kirjalla se heikko puoli, että se on liian saksalainen ja että se on kirjoitettu miltei yksinomaan Saksan oloja silmälläpitäen. Tämä koskee varsinkin kirjan molempia uusia lukuja. Neuvostoliitossa asuvan suomalaisen lukijan mieltä kiinnostaisi epäilemättä enemmän Suomesta otetut esimerkit ja kysymysten tarkastelu niiden valossa. Kysymys taistelusta sotaväestä, t.s. sotilasjoukkojen valtaamisesta vallankumouksen puolelle, samoin kuin kysymys työläisten aseistamisestakin, on Suomessa asetettava oleellisesti toisella tavalla kuin Saksassa. Saksassa ei ole yleiseen asevelvollisuuteen perustavaa armeijaa, vaan

porvariston huolellisesti valokoimista aineksista kokoonpannut kalkkajoukot, jotka valtiolliseen "luotettavaisuuteensa" nähden ovat rinnastettavissa Suomen suojeluskuntiin. Sotapalvelustaan suorittavista työläisistä ja talonpojista muodostettu Suomen armeija tarjoaa moninkerroin laajempia mahdollisuuksia menestykselliselle kumoukselliselle joukkotoiminnalle sotaväen keskuudessa, sotilasi joukkojen voittamiselle aktiiviseen osanottoon kumoustaisteluun kuin Saksan porvariston palkkajoukot.

Tämä aseellisten voimien kokoonpanon erilaisuus vaikuttaa myöskin ratkaisevalla tavalla kysymykseen työläisten aseistamisesta, joka Suomessa on asetettava oleellisesti toisella tavalla, kuin nykypäivien Saksassa. Vaikka tässä kirjasessa erikoisella voimalla painostettu Leninin ohje, että työläisten on hankittava aseensa itse, aseistauduttava, millä kukin taitaa, pitää täysin paikkansa Suomenkin oloissa, niin on Suomen työläisille yhtä voimakkaasti alléviivattava se seikka, että taistelu sotaväestä, porvariston aseistaminen, asetakkisten työläisten ja talonpoikain voittaminen vallankumouksen puolelle kuuluu Suomen oloissa työläisten aseistamisen peruskysymykseen.

"Saksalaisuudestaan" huolimatta on "Voiton tie" suomalaisillekin vallankumouksellisille työläisille varmasti tervetullut, sillä se antaa helposti tajuttavassa muodossa vastauksen useaan luokkataistelun polttavaan, nykyhetken asettamaan kysymykseen.

KAPINAN TAITO

MITÄ KAPINA ON?

Aseellinen kapina marxilaisessa mielessä on *kansanjoukkojen nousu taantumuksellista järjestelmää vastaan, aseellinen luokkataistelu, jota vallankumouksellinen luokka käy välittömästi vallatakseen poliittisen vallan.*

Aseellinen kapina on sotaa, täsmällisemmin sanottuna *luokkasotaa, kansalaissotaa.* Mutta se on kansalaissodan erikoinen muoto, joka oleellisesti eroaa kaikista muista kansalaissodan muodoista. Jos haluaa saada selvän kuvan aseellisen kapinan olemuksesta ja erikoisuuksista, niin on välttämätöntä pitää selvästi "kapinan" ja "kansalaissodan" käsitteet toisistaan erillään.

Ennenkuin vallankumouksellinen proletariaatti voi jossakin maassa, jossa aina ratkaiseviin valtataisteluiden alkamiseen saakka porvaristo on ollut vallassa, ryhtyä käyttämään toisia kansalaissodan muotoja, on sen valttava kapinan kautta valta käsiinsä yksityisillä alueilla ja paikkakunnilla. Se ei voi hypätä tämän asteen yli.

Aseellinen kapina on siis *kansalaissodan alkuvaihe, sen ensimmäinen kausi.*

Kapina- ja kansalaissota-käsitteiden toisistaan erottamisella on suuri *käytännöllinen* merkitys, sillä olosuhteet kansalaissodan alkukaudella, kapinassa, ovat aivan erilaiset kuin myöhemmissä kansalaissodan vaiheissa ja näiden erilaisten olosuhteiden vuoksi vallankumouksel-

lisen luokan toimintatapa, sen taktiikka ja strategia, ovat monessa suhteessa oleellisesti erilaiset kuin myöhemmin kansalaissodan kausina.

Myöhemmin kansalaissodan kausina esiintyy enemmän tai vähemmän *yhtenäisiä rintamalinjoja*, jolloin rintamalinjan toisella puolen oleva alue on vallankumouksellisten ja toisella puolen oleva alue vastavallankumouksellisten joukkojen hallussa. Sitävastoin on kapinalle ominaista se, että kapinan hetkellä ei yleensä voi olla mitään yhtenäisiä rintamalinjoja kapinallisten ja vastavallankumouksellisten joukkojen välillä. On mahdotonta ajatella, että sorretun luokan onnistuisi ennen aseellista kapinaa panna liikekannalle säännöllinen armeija ja viedä se määrätylle rintamalinjalle. Kapinallinen "armeija", vallankumouksellinen väestö, on pakotettu kapinan hetkellä olemaan hajallaan ympäri maata. Myöskin vastavallankumouksen voimat, taantumuksellisen luokan jäsenet, niiden järjestöt, sekä suuremmat tai pienemmät sotaväki- ja poliisijoukko-osastot ovat tällä hetkellä vielä kaikkialla tavattavissa. Kaikkialla voi tavata ystäviä ja vihamihiä. Vaikka onkin sellaisia paikkoja, joihin kumpikin puoli on jossakin määrin keskittänyt voimiaan, esim. porvariston kaupunginosat ja mahdollisesti kokonaiset vastavallankumouksellisille suotuisat alueet, yhdeltä puolen ja tehtaat, työläiskorttelit ja suuret teollisuusalueet toiselta puolen, niin puuttuu kuitenkin yhtäjaksoinen jakolinja, *yhtenäinen rintamalinja* molempien vastustajien väliltä.

Tavallista rintamasotaa ja myöskin kansalaissotaa sen myöhemmin kausina voi verrata *tulilinjaan*. Sitävastoin on aseellinen kapina, joka nojautuu kaikkialla ilmenevään vallankumoukselliseen joukkoliikkeeseen, verrattavissa *tulipaloon*. Puhutaan "kapinan pesistä" ja "kapina-alueista". Nämä sanontatavat vastaavatkin kapinan olemusta.

Aseellisessa kapinassakin on tosin enemmän tai vähemmän selvästi erottautuvia rintamanosia, esim. taisteluissa kahden kaupunginosan välillä, mutta nämä rinta-

manosat ovat eristettyinä toisistaan, ne eivät yhdisty yhdeksi suureksi rintamalinjaksi.

Aseellinen kapina on siis luokkien välisten aseellisten taistelujen alkuvaihe, yhden tai muutaman yhtenäisen kansalaissodan rintaman muodostumiseen saakka.

Vallankumouksellinen luokka ennen vallan valtaamista ei valmistaudu kansalaissotaan yleensä, vaan aseelliseen kapinaan. Kaikessa taistelussa on voitton ehtona se, että keskitetään kaikki voimat ja koko huomio lähimmän tehtävän suorittamiseen. Toiselta puolen on aseellisen kapinan oikea valmistaminen samalla johdonmukaista valmistusta kansalaissodan myöhempiin kausiin, sillä siitä, onnistuuko kapina ja miten se onnistuu, riippuu, minkälainen on voimasuhde myöhempiin kausiin siirryttäessä.

KAPINAN TAITO JA SOTATAITO

Kapinan- taidon olemuksen selvittämiseksi on paikallaan verrata kapinan taitoa sotataitoon ja alleviivata ero niiden välillä.

Sanonta: "kapinan taito" on lähtöisin Marxilta, joka jo vuonna 1852 käsitteli kapinan kysymyksiä. Mainittuna vuonna sanoi hän kirjoituksessaan: "Kansanvalta peräsimessä" (Kirjassaan "Vallankumous ja vastavallankumous"):

"Kapina on taitoa, samoin kuin sota tai muut taidot, ja on se määrättyjen sääntöjen alainen, joiden laiminlyöminen vie sen puolen turmioon, joka tekee siihen itsensä syylliseksi. Nämä säännöt, jotka johtuvat niiden eri puolien ja olosuhteiden olemuksesta, joiden kanssa seläisessä tapauksessa ollaan tekemisissä, ovat niin selviä ja yksinkertaisia, että vuoden 1848 lyhyt kokemus on tehnyt ne saksalaisille melko tutuiksi."

Marxin mukaan on kapinan taito *erikoinen taito* ja, kuten ylläolevasta lauseesta käy selville, se ei ole samaa kuin tavallinen sotataito.

Usein kuulee väitettävän: "Ei voi olla mitään erikoista kapinan taitoa, joka olisi oleellisesti toista kuin sotataito yleensä. Sillä kapinassa ammutaan konekiväereillä ja heitetään käsipommeja samojen perussääntöjen mukaan kuin tavallisessakin sodassa."

Tämä väite ei ole mikään satunnainen, vaan aivan tyyppillinen mekaaniselle, liian sotilaalliselle kapinan käsittämiselle.

Jos tarkastelee kapinaa ja sotaa ainoastaan niissä käytettävien erilaisten aseiden ahtaalta teknilliseltä näkökannalta, ja jos näkee ainoastaan sen, että kapinassa niin kuin sodassakin ammutaan, niin käy vaikeaksi todeta mitään *oleellista* eroa sotataidon ja aseellisen kapinan välillä. Tosin on useimmissa proletariaatin nousuissa sen ampumataito ollut hyvin huonoa. Aseellisten luokkataistelujen historia tietää useita esimerkkejä siitä, miten kapinalliset työläiset, jotka eivät tunteneet käsiinsä joutuneiden aseiden käyttöä, ovat käyttäneet konepistoolia lyömäaseena, tai ohjanneet tykin vihollista kohti yksinkertaisesti tähtäämällä piipun kautta. Mutta sellaista väitettä ei voitaisi ottaa todesta, että ero kapinan taidon ja sotataidon välillä olisi se, että "kapinassa ammutaan huonommin, kuin oikeassa sodassa". Karl Marx ei tyytynyt aseellisen kapinan pintapuoliseen tarkasteluun. Hän ei laskenut leikkiä kapinallisten puutteellisista sotilastiedoista. Hän on osoittanut sen ratkaisevan seikan, että kapinassa vallitsevat *kokonaan toiset olosuhteet* ja siellä ollaan tekemisissä *kokonaan toisenlaisten voimien ja ainesten kanssa*, kuin muissa aseellisissa taisteluissa. Tämä edellyttää, että kapinassa on tarpeen *erikoinen* strategia ja taktiikka, ovat tarpeen *erikoiset* säännöt, jotka eivät ole mitään muuta, kuin "johtopäätöksiä niiden puolueiden ja olosuhteiden olemuksesta, joiden kanssa sellaisissa tapauksissa joudutaan tekemiisiin". Aseellisessa kapinassa on "rintama" kaikkialla. Kummallakaan sotaikäyväällä puolella ei ole mitään varmaa, jommankumman yksinään hallitsemaan selkäpuolta, vaan ne ovat *samalla alueella*, toistensa rinnalla ja toi-

siinsa sotkeutuneina. Molemmat ovat kaikilta suunnilta enemmän tai vähemmän uhattuja ja molempia tuetaan myöskin enemmän tai vähemmän kaikilta suunnilta, koska kaikkialla on sekä vallankumouksen ystäviä että vihemiehiä. Ken ei näistä tosiseikoista vedä johdonmukaisia johtopäätöksiä, tulee lyötyä ja tuhattua. Varsinkin, elleivät kumoukselliset ymmärrä käyttää näitä olosuhteita hyväkseen iyödäkseen vihollisen siellä, *missä sen tapaavat*, vaan odottavat, kunnes on muodostunut säännöllinen kansalaissodan rintama, ovat he hukassa.

Edelleen on tehtävä johdonmukaiset johtopäätökset siitä seikasta, että aseellinen kapina ei ole ainoastaan taistelua kahden valmiin, väestöstä erillään olevan armeijan välillä, vaan *luokan* sotaa *luokkaa vastaan*, sorrettujen, kapinaan nousseiden kansanjoukkojen epätoivoista taistelua hallitsevaan luokkaan kuuluvia ja sitä kannattavia vastaan. Työätekevän väestön laajat joukot, naiset, vanhukset ja lapset mukaan luettuina, eivät sellaisessa taistelussa jää sivullisten, utelioiden sivultakatsojien asemaan, vaan ne joutuvat ottamaan aktiivisesti osaa taisteluun; ne tulevat iskemään vihollista siellä, missä ne sen tapaavat ja millä kykenevät. Ne tulevat käyttämään jokaista tarjolla olevaa tilaisuutta hyväkseen vahingoittaakseen vastavallankumouksen aseellisia voimia ja tukeakseen vallankumouksen aseellisia voimia. Sellaisen sodan johtaminen ja järjestäminen, mikä ehdottomasti kuuluu kapinan taitoon, on jotain toista, kuin sodankäyminen valmiilla armeijalla, jonka toimintaa voidaan säännöstellä yksinkertaisilla käskyillä.

Jo ennen vallankumousta ja aseellista kapinaa tulee kyllä aina olemaan enemmän tai vähemmän alkeellisesti järjestettyjä, enemmän tai vähemmän kurinalaisia taistelujoukkueita. Mutta väestön laajat joukot, kapinan "perusjoukko" ja laajat varajoukot voidaan vetää taisteluun ja järjestää vasta taistelun kuluessa.

Mutta tämän toteuttaminen edellyttää *menestyksellisen taistelun käymistä joukoista itsestään*, ei ainoastaan ennen vallankumousta, vaan erikoisesti juuri aseel-

lisen kapinan hetkellä. Porvaristo tulee käymään tätä taistelua mitä häikäilemättömmiin ja halpamaisiin keinoin. Se tulee levittämään porvarillisessa ja sosialidemokraattisessa lehdistössä, radiossa ja agitatioissaan valheellisia tietoja vallankumoustaistelijoiden muka tekemistä häpeällisistä konnan töistä naisten ja lasten raiskauksista, rosvouksista ym. Se käyttää hyväkseen lehdistöä, radiota, ilmoitustauluja, lentokoneista heiteltäviä lentolehtisiä ym. levittääkseen valheellisia tietoja kapinallisten kärsimistä tappioista ja valkoisten joukkojen voitoista ja menestyksistä, että se muka on kaikilla "tilanteen herrana", ja että joukko-osastot ovat varmasti hallituksen käsissä, saadaksean siten aikaan paniikkimielialaa taistelevien työläisten riveihin. Se lähettää kätyreitään provokaattoreiksi itsensä taistelevien työläisten riveihin johtaakseen heidät epätarkoituksenmukaisiin, harkitsemattomiin tekoihin, tai kylvääkseen heidän keskuudessaan epäluuloa johtajiaan kohtaan ("johtajat ovat meidät pettäneet"). Se lähettää "neuvottelijoitaan" taistelevien työläisten luo voittaakseen aikaa ja voidakseen hyökätä takaapäin heidän kimpuunsa. Se panee "sosialistiset" apurinsa pidättämään joukkoja taistelusta erilaisten petosmenetelmien, demagogisten lupauksen ja usein hyvinkin "vallankumouksellisilta" kaikuviin, mutta tosiasiasa vastavallankumouksellisten tunnusten kautta ja koettavat saada joukot johdettua vastavallankumouksen vanaveteen. Se lahjoo, panettelee, pettää, imartelee ja uhkaa, vain päästäkseen päämääräänsä. Tähän tulee lisäksi se, että sellaisissa tilanteissa aina tukevat vastavallankumousta ne horjuvat, pelkurimaiset vallankumouksen "ystävät" ja "kannattajat", jotka tosin "yleensä" kannattavat vallankumousta, mutta "nykyisten olojen vallitessa" pitävät voittoa mahdolltomana ja myöskin levittävät paniikkimielialaa taistelevien joukkojen keskuudessa.

Tätä vastavallankumouksellisten epätoivoista taistelua vastaan kansanjoukoista on kapinallisten asetettava oma yhtä aktiivinen ja tarmokas taistelu joukoista. Tä-

mä taistelu ei kuitenkaan ole mikään puhtaasti sotilaallinen asia, vaan se on poliittista taistelua.

ASEELLISEN KAPINAN YKSI PERUSOMINAISUUKSISTA ON SIIS SE, ETTÄ TAISTELUN SOTILAALLISTA PUOLTA EI VOIDA EROTTAA SEN POLIITTISESTA PUOLESTA.

Tavallinenkin sota on poliittista taistelua sikäli, mikäli se aina on politiikan jatkoa, määrätyn politiikan toteuttamista "toisilla keinoilla". Mutta silloin kun tällaisessa sodassa tämän politiikan välikappaleiden, armeijoiden tehtävä voidaan ratkaista yksinomaan puhtaasti sotilaallisten näkökohtien mukaan, niin on sodan erikoiselle muodolle, aseelliselle kapinalle, luonteenomaista, että aseellisen taistelun täytyy *joka askeleella* käydä *käsi kädessä* poliittisen taistelun kanssa joukkojen voittamisesta.

On tuskin tarpeellista painostaa, että sellaisena aikana tehtävä agitatio ja propaganda on suunnattava palvelemaan aseellista taistelua, että sen päämääränä pitää olla mahdollisimman laajojen joukkojen vetäminen fyysilliseen taisteluun, sekä hajaannuksen ja horjumisten edistäminen vastustajan leirissä.

Toiselta puolen ei joukkojen voittaminen kapinan hetkellä ole pelkästään suullisen ja kirjallisen agitation asia, vaan riippuu se hyvin oleellisesti siitä, millaisella menestyksellä käydään ensimmäiset aseelliset taistelut. Jotta voitaisiin vetää vallankumouksen puolelle ne horjuvat ainekset, "jotka seuraavat aina voimakkainta sysäystä ja aina lyöttäytyvät varmimmalle puolelle", on Marxin neuvon mukaan huolehdittava "joka päivä uusista, vaikkapa pienemmistäkin menestyksistä", ja tehtävä nämä menestykset tunnetuiksi mitä laajimmille joukoille, moraalisen ylivoiman säilyttämiseksi.

Kapinan poliittisen ja sotilaallisen puolen erottamattomuuden painostaminen ei missään tapauksessa saa viedä kapinan sotilaallisen puolen väheksymiseen. Kapina

ei ole agitatiota ja propagandaa, vaan säälimätöntä hävitystaistelua. *Se on yksi sodan muoto.* Ja sitä käydään aseilla, kuten kaikkia muitakin sotia. Vallankumouksen voitto tai tappio riippuu siitä, millaiseen tulokseen aseelliset taistelut ovat päättyneet. Aseellisen taistelun menestymiseen ei tarvita ainoastaan aseita, vaan myöskin aseiden käyttämisen taitoa ja monia muita sotilaallisia tietoja ja taitoja. Tästä tosiasiasta on vallankumouksellisen proletariaatin vedettävä kaikki johtopäätökset, käytettävä hyväkseen jokaista tarjoutuvaa tilaisuutta saadakseen käsiinsä aseita ja oppiakseen aseenkäyttöä ja mikäli se on mahdollista, kasvattaa keskuudestaan mahdollisimman paljon ja mahdollisimman perusteellisesti kouluutettuja sotilasammattimiehiä. Tässä suhteessa ei proletariaatti voi milloinkaan olla liian hyvin sotilaallisesti valmistautunut.

Me emme varoitakaan kapinan sotilaallisten tekijäin yliarvioimisesta, vaan ainoastaan eräistä tyyppillisistä, yksipuolisesti sotilaallisista, "sotapäällikkömaisistä" virheistä, joissa ei oteta huomioon niitä erikoisia olosuhteita, missä aseellinen kapina tapahtuu ja joissa käydään ratkaisemaan aseellisen kapinan kysymyksiä "suuren" sodan kaavojen mukaan, eikä noudateta erikoista kapinan taitoa, "jonka laiminlyöminen vie sen puolen turmioon, joka tekee siihen itsensä syylliseksi" (Marx).

Tavallinen sotataito on aseellisessa kapinassa välttämätön, mutta riittämätön. Toisinään voi tavallisen rintamasodan menettelytapojen mekaaninen soveltaminen kapinaan olla vaarallistakin.

Niinpä esim. valittivat Moskovan työläiset Moskovan kapinan aikana v. 1905, että nekin harvat tsaarin armeijan upseerit, jotka olivat liittyneet kapinaliikkeeseen, olivat vähemmän käyttökelpoisia, he kun ymmärsivät vain oman sotilasammattinsa, mutta eivät osanneet mukautua kapinan olosuhteisiin ja tarpèisiin. He eivät tietäneet miten voidaan paljain käsin riisua aseista sotilaita ja vetää niitä kapinallisten puolelle. He eivät tietäneet, miten muutamilla huonoilla pistooleilla ja kivää-

reillä varustettuina voidaan taistella konekivääreillä ja tykistöllä varustettua vastustajaa vastaan.

Muutamit kohtalokkaat virheet aseellisten taistelujen aikana Suomessa vuonna 1918 johtuivat osaksi siitä, että punakaartien johto eräiden sotilasasiantuntijain neuvoja seuraten toimi tavalla, joka puhtaasti sotataidon kannalta katsoen olisi ollut moitteetonta, mutta kapinassa oli väärää. Yksi sellainen virhe oli pyrkimys mahdollisimman pian muodostaa säännöllinen punainen rintama, voidakseen käydä kansalaissotaa "oikein" kaikkien sotataidon sääntöjen mukaan, mikä oli edullista vain vastavallankumouksellisille. Tavallisessa sotataidossa on sortava luokka voimakas. Senvuoksi täytyy kapinallisten pyrkiä kaikkiin tavoin estämään säännöllisen rintaman muodostumista.

ARMEIJAN JOHTAMINEN JA KAPINALLISTEN JOUKKOJEN JOHTAMINEN.

"Oikeassa" sodassa johtavat ja komentavat poliittikan erikoista välikappaletta, armeijaa, kenraalit ja muut upseerit, jotka nimitetään ylhäältäpäin ja jotka yksilökohtaisesti ovat vastuussa heille uskutuista joukko-osastoista. Joukkojen toimintaa ohjataan käskyillä, kirjallisilla ja suullisilla. Esimiesten käskyjä ei saa arvostella eikä niistä keskustella, sillä se veisi aikaa ja horjuttaisi esimiesten auktoriteettia. Nämä käskyt ovat lopullisia ja ehdottomia. Esimies kääkee ja hänen alaisensa on toteltava ja pidettävä "turpa kiinni", ellei hän tahdo joutua tekemisiin sotalakien veristen pykäliden kanssa. Tämä kaikki vastaa sodankäynnin vaatimuksia, se on johdonmukainen seuraus sodan olemuksesta.

On selvää, että kapinallistenkin on omalla puolellaan mahdollisimman suuressa määrässä toteutettava tällaisen sodankäynnin vahvoja puolia. Heidän täytyy luoda hinnalla millä tahansa riveissään vallankumouksellinen, rautainen kuri. On päästävä siihen, että vallankumouksellisten joukko-osastojen johtajilla on välttämätön

auktoriteetti ja että heidän käskyjään seurataan ehdottomasti, aivan samantekevää, ovatko nämä johtajat vallankumoustaisteluelinten määräämät, "nimittämät", vai ovatko ne taistelijain itsensä valitsemia.

Sellainen mielipide, että ei saa tulla kysymykseen proletariaatin taistelujoukkojen johtajien valitseminen, vaan yksinomaan niiden nimittäminen, johtuu byrokraattisesta ja samalla lapsellisesta aseellisen kapinan ymmärtämisestä. Aivankuin koko aseellinen kapina suoritetaisiin ylhäältäpäin, ennakolta nimitettyjen virkamiesten kautta ja aivankuin sen ei pitäisi nojautua puolueen johtamaan joukkojen luovaan alotteelliseen toimintaan, jonka muotoja on mahdotonta byrokraattisesti ennakolta määrätä. Ja aivankuin ei voitaisi jälestäpäin "nimittää" taistelijain itsensä valitsemia johtajia, jos ne ovat kellovillisia, ja aivankuin olisi mahdotonta johtaa valitsemista ja huolehtia siitä, että valituiksi tulevat parhaat ja kunnollisimmat.

Puhtaasti sotilaalliset organisatio- ja johtomuodot ovat aseelliseen kapinaan sovellettavissa varsinkin mitä tulee jo ennakolta järjestettyihin taistelujoukkoihin. Mutta ne ovat riittämättömät. Laajat "siviili-ihmisten" joukot, jotka vasta taistelujen kuluessa on järjestettävä, vieläpä vedettävä vallankumouksen puolelle, eivät ole yksinkertaisesti jonkun "esivallan" käskettävissä. Niiden johtamiseen tarvitaan paljon joustavampia menettelytapoja. Tämä koskee myöskin vastavallankumouksen aseellisten voimien kumouksellisia sotilaita.

Proletariaatin vallankumouksellinen puolue on sen johtaja aseellisen kapinan hetkellä, samoin kuin kaikissa muissakin luokkataistelun vaiheissa. Tahi onko ajateltavissa, että puolue johtaa taistelevia joukkoja vain aseelliseen kapinaan saakka, niinkauan kuin taistelua käydään muissa, "epäsotilaallisissa", esimerkiksi suurlakon muodossa, vetäytyäkseen sitten äkkiä taka-alalle ja tehdäkseen tilaa toiselle johdolle, esimerkiksi jollekin erikoiselle sotilaalliselle, "kaaderijärjestölle", joka tulee toimimaan, senjälkeen, kun puolue on tehnyt aseelli-

sen kapinan "poliittisen valmistelun"? Tämän tapaisia käsityksiä on vielä nytkin saksalaisten vallankumouksellisten työläisten keskuudessa esiintynyt, mutta ne on nyt lopullisesti voitettava.

Poliittinen puolue, eikä mikään muu järjestö on taistelevien työläisjoukkojen kaaderijärjestö kapinan hetkellä, kuten aina. Ei siinä mekaanisessa mielessä, että kaikki vallankumouksen aseellisten voimien johtaja- ja "upseeripaikat" pitäisi ehdottomasti täyttää rekisteröidyillä puolueenjäsenillä. Puolue ei ole mikään "esivalta", se ei "käske" joukkoja, vaan se johtaa niiden taistelua sen kautta, että sen jäsenet muodostavat kaikkialla taistelevan luokan riveissä aktiivisimman, rohkeimman, tietoisimman ja kurinalaisimman aineksen, yhtenäisesti toimivan, johtavan ja eteenpäin ajavan voiman.

Mutta proletariaatin muutkaan "epäsotilaalliset" joukkojärjestöt eivät jää osattomiksi aseellisesta taistelusta. Tästä esimerkkinä mainitsemme sen huomattavan osan, jota Lokakuun kapinassa vuonna 1917 näyttelivät ammattiliitot ja työpaikkakomiteat punaisten kaartiin-järjestämisessä ja aseistamisessa.

Puolueen ja muiden vakituisten joukkojärjestöjensä rinnalle luovat taistelevat joukot erikoisia taisteluelimiä mitä laajimmalla joukkopohjalla. Venäjän vallankumouksessa 1917 olivat nämä taisteluelimet työläisten, talonpoikain ja sotilaiden neuvostot. Ne olivat taistelevien kansanjoukkojen itsensä valitsevat ja valtuuttamat "koko kansan kumouksellisen nousun" välittömät edustajat. Neuvostot muodostuivat joukkotaistelun välittömien tarpeiden vaatimuksista. Alunpitäen olivat ne muodostuneet eri työpaikkojen lakkokomiteain edustajista, joiden taistelun laajetessa ja kärjistyessä oli yhtenäistytettävä toimintansa, aluksi paikallisessa mitakaavassa.

Punakaartit eivät olleet puolueen taistelujärjestöjä, vaan olivat ne neuvostojen alaisia. Tämä seikka ei

vähimmässäkään määrässä estänyt puolueen johtavaa osaa sekä neuvostoissa että punakaarteissa.

Välittömien taistelujen johtamiseen olivat neuvostot kokonaisuudessaan liian laajat. Tätä tarkoitusta varten muodostettiin niiden keskuudessa *vallankumousskomiteoita*, jotka vastasivat joustavan sodankäynnin vaatimuksia.

KAPINAN TAIDON "SÄÄNNÖT".

Marx ei ainoastaan vaatinut ottamaan kapinaa taidon kannalta, vaan on hän myöskin esittänyt määrättyjä perussääntöjä, joiden mukaan vallankumouksellisen luokan on kapinassa toimittava. Ratkaiseva kohta yllämainitussa kirjoituksessa kuuluu:

"Kapina on taitoa samoin kuin sota tai muut taidot, ja on määrättyjen sääntöjen alainen, joiden laiminlyöminen vie sen puolen turmioon, joka tekee siihen itsensä syylliseksi. Nämä säännöt, jotka johtuvat taistelevien puolten ja niiden olosuhteiden olemuksesta, joiden kanssa sellaisessa tapauksessa ollaan tekemisissä, ovat niin selviä ja yksinkertaisia, että vuoden 1848 lyhyt kokemus on tehnyt ne saksalaisille melko tutuiksi. Ensiksikään ei saa koskaan leikkiä kapinalla, jollei ole lujasti päättänyt mennä loppuun asti. Kapina on lakua sangen epämääräisillä suureilla, joiden arvo voi muuttua joka päivä; niillä taisteluvoimilla, joita vastaan on taisteltava, on järjestyksen, kurin ja traditsioonien edut kokonaan puolellaan; jos ei niitä vastaan voi koota suuria voimia, niin tulee lyödyksi ja tuhotuksi. Toiseksi, jos kapina on kerran alkanut, silloin on toimitettava mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja käytävä hyökkäykseen. Puolustus on jokaisen aseellisen nousun surra; se on kärsinyt tappion ennenkuin se on kerinnyt mitteleämään voimiaan vihollisen kanssa. Yllät vihollinen niin kauan kun sen voimat ovat vielä hajallaan, hanki joka päivä uusia, vaikkapa pieniäkin menestyksiä, säilytä se moraalinen ylivoima, jonka ensimmäi-

nen menestyksellinen nousu on sinulle tuonut; vedä puolellesi ne horjuvat ainekset, jotka aina seuraavat voimakkainta sysäystä ja jotka aina lyöttäytyvät varmemmalle puolelle; pakota vihollisesi perääntymään, ennenkuin se ehtii koota voimiaan sinua vastaan; sanalla sanoen, toimi Dantonin, vallankumouksellisen taktiikan tähän asti tunnetun suurimman mestarin sanojen mukaan: "De l' audace, de l' audace, enocore de l' audace". ("Rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta")."

Kapina eri maissa, ja samassakin maassa eri ajankohdina tapahtuu aina *uudessa* tilanteessa. Senvuoksi on mahdotonta esittää mitään tarkkoja sääntöjä, mitään yleisoäteviä reseptejä toimintatapaa varten kapinassa, on mahdotonta siinä mielessä kirjoittaa mitään "kapinan ohjesääntöä". Ne säännöt, jotka tässä suhteessa voivat pitää paikkansa joka tilanteessa, voivat olla vain aivan yleistä laatua. Se ei merkitse, että olisi tarpeetonta näitä sääntöjä tutkia. Näiden "sääntöjen" merkitys on se, että ne valaisevat kapinan olemusta, auttavat ymmärtämään kapinan kysymyksiä ja siten antavat avaimen, metoodin käytännöllisten probleemien arvioimista varten.

Edelleen on huomattava, että Marx sanoo näitä kapinan sääntöjä selviksi ja yksinkertaisiksi. Ja lopuksi lausuu hän koko kapinan taidon yhden sangen yksinkertaisen "säännön" muodossa: "Rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta".

Ja että tämä yksinkertainen sääntö on tosiaankin kapinan taidon tärkein sääntö, sitä ei osota ainoastaan vuoden 1848 kokemukset, jonka perusteella Marx on kapinan sääntönsä esittänyt, vaan myöskin kaikkien kapinain kokemus Marxin jälkeen. Maailmansodan jälkeisten vuosien kokemukset antavat liiankin paljon esimerkkejä siitä, että suotuisat vallankumoukselliset tilanteet ovat aina jääneet käyttämättä vallankumouksellisten johtajien päättämättömyyden, hitauden ja horjumisten vuoksi.

Ja toiselta puolen, ensimmäisen voitollisen työläiskapinan. Venäjän Lokakuun kokemus on todistuksena siitä,

että voitto oli mahdollinen vain sen kautta, että vallankumoukselliset työläiset olivat päättäväisiä ja rohkeita ja että sen parhaat johtajat eivät horjuneet ratkaisevalla hetkellä.

Työväen puolueelle on mahdotonta kouluuttaa suurta määrää korkeasti sivistyneitä sotilasasiaintuntijoita. Mutta mahdollista on muutamia harvat, selvät ja yksinkertaiset aseellisen kapinan säännöt painaa vallankumouksellisten työläisten mieliin.

II. OIKEAN HETKEN VALINTA

KAPINAN ALKAMINEN LIIAN AIKAISEEN TAI LIIAN MYÖHÄÄN VIE TAPPIOON.

”Ensiksikin ei saa koskaan leikkiä kapinalla, jollei ole lujasti pitänyt mennä loppuun asti”. (Marx).

Kapina on vakavaa ”leikkiä”, jossa ei ole mitään keskitietä, vaan ainoastaan *kaksi mahdollisuutta: täydellisen voitto tai raskas tappio.*

Kaikkien sotilasammattimiesten epäjumala, Napoleon, piti yhtenä tärkeimpänä sodankäynnin sääntönä seuraava: Kymmenen kertaa miettiä päänsä ympäri, ottaako taistelu vastaan vai eikö, mutta kun sen on alkanut, niin silloin *voittaa tai kuolla.*

Tämä pitää paikkansa vielä suuremmissa määrässä kapinaan nähden. Tavallisesta taistelusta on vielä mahdollisuus *perääntyä*, irtaantua vihollisesta ilman taistelua, ryhmittääkseen voimansa uudelleen ja säästääkseen elävän voiman otollisempaa hetkeä varten.

Aseellisessa kapinassa vaatii perääntyminen aina raskaita uhreja. Perääntyminen kerran aletusta kapinasta vie välttämättömästi valkoisen terrorin riehumiseen, vallankumouksellisen luokan parhaiden voimien säälimättömään tuhoamiseen ja silpomiseen, siihen katsomatta, onko perääntyminen sitkeän taistelun jälkeen

tahi ovatko kapinalliset antautuneet ilman taistelua. Vastavallankumous ei tunne sääliä.

Ylläolevan väitöksen todistavat oikeaksi monet esimerkit viime vuosien kokemuksista. Ei ole ollut ainoatakaan tapausta, jolloin työläisten epäonnistuneen kapinayrityksen jälkeen ei olisi raivonnut julma valkoinen terrori. Puhumattakaan Bulgariasta, Unkarista ja Suomesta, myöskin Saksan kokemukset sisältävät tällaista ainehistoa. On vain muistettava valkoista terroria maaliskuun taistelujen jälkeen Ruhrin alueella. v. 1920. Huolimatta Bielefedin sopimuksesta, jossa hallituksen edustajat juhlallisesti vakuuttivat työläisille, että taisteluihin osanotto tullaan "antamaan anteeksi", murhasi kostonhaluinen porvaristo kuitenkin satoja työläisiä.

Aseellisten luokkataistelujen historia antaa lukuisia esimerkkejä siitä että yksi tärkeimpiä syitä raskaisiin tappioihin verisesti tukahutetuissa vallankumouksissa on aina ollut se, että kapinallisten aseelliset voimat eivät ole esiintyneet oikealla hetkellä. Milloin on pieni vallankumouksellisten taistelijain joukko epätoivoissaan antanut *provosoida* itsensä avoimeen esiintymiseen sellaisella hetkellä, jolloin ei ole ollut olemassa mitään voiton mahdollisuuksia, milloin on liian aikainen esiintyminen ollut tuloksena tilanteen väärästä arvioinnista, johon on tehnyt itsensä syylliseksi vallankumouksellisen luokan poliittinen johto, milloin taas on suosiollinen hetki voitollisen kapinan suorittamiseen ja vallan ottamiseen vallankumouksellisen luokan käsiin jäänyt käyttämättä, ja välttämättömästi edessä olevan taistelun vastaanottaminen on tullut lykätyksi sellaiseen hetkeen saakka, jolloin tilanne on jälleen muuttunut vastavallankumouksen hyväksi.

Keski-Saksan maaliskuun kapina v. 1921 oli epäilemättä liian aikainen kapinayritys. Vaikka Keski-Saksassa itsessään oli työläisten keskuudessa jonkunverran kuohuntaa, niin kokonaistilanne Saksassa ei suinkaan ollut kypsytynyt työläisten voitollista aseellista kapinaa varten. Työläisten kutsuminen sellaisena hetkenä aseel-

liseen kapinaan, "hyökkäykseen hinnalla millä tahansa", oli virhe poliittisten johtajien taholta ja merkitsi kulke-
mista varmaa tappiota kohti.

Marraskuussa 1918 Saksassa alkanut vallankumouksen aalto saavutti huippukohtansa tammikuussa 1919. Tam-
mikuun päivinä seisojia Berlinin kaduilla tuhansia ja sa-
tojatuhansia työläisiä täynnä vallankumouksellista kuo-
huntaa ja taisteluhalua, valmiina taistelemaan ja kuole-
maan työläisvallankumouksen puolesta. He odottivat
poliittisilta johtajiltaan merkkiä yleiseen taisteluun. Sa-
manlainen oli asiantila Saksan muissa osissa. Mutta
merkkiä taisteluun ei annettu. Riippumattoman puolueen
"järeet tykit", jotka vallankumouksellisten puheittensa
takia nauttivat suurta vaikutusvaltaa, osottautuivat rat-
kaisevalla hetkellä viheliäisiksi suunsoittajiksi ja val-
lankumouksen pettureiksi. Suotuista hetki valtiolliselle
proletaariselle kapinalle jäi käyttämättä. Noske sai mah-
dollisuuden jälleen koota vastavallankumouksen hajaan-
tuneet voimat ja lyödä siellä täällä itsenäisesti, ilman yh-
tenäistä johtoa taistelevat työläisten voimat. Tammikuun
päivät 1919 Saksassa ovat tosiaankin "klassillisena"
esimerkkinä *käyttämättä jätetystä vallankumoukselli-*
sesta tilanteesta.

Heinäkuussa 1917 vaativat muutamat vallankumouk-
selliset joukko-osastot Pietarissa viipymätöntä avointa
esiintymistä Kerenskin hallitusta vastaan ja vallan ottoa
neuvostojen käsiin. Bolshevikkien johtajat, jotka selvästi
näkivät, että siihen aikaan ei vielä ollut objektiivisia
edellytyksiä kapinan voitolle, kieltäytyivät kannatta-
masta tätä kärsimättömien joukko-osastojen vaatimusta
ja varoittivat niitä liian aikaisesta esiintymisestä verisen
tappion välttämiseksi. Sensijaan, että olisivat kehoitta-
neet joukkoja ryhtymään aseelliseen taisteluun, bolshe-
vikit antoivat rauhallisen mielenosoituksen tunnuslau-
seen. Kuitenkin syntyi tämän mielenosoituksen yhtey-
dessä verisiä yhtentörmäyksiä Pietarin kaduilla. Pai-
kalle tuodut vastavallankumoukselliset joukot kukistivat
ennenaikaisen kapinayrityksen.

Bolshevikkien menettely heinäkuun päivinä 1917 on myönteisenä esimerkkinä vallankumouksellisen puolueen itsehillinnästä, jonka pitää myöskin osata pidättäytyä itse ja pidättää joukkoja aseellisesta esiintymisestä, silloin kun selvän tilanteen arvioimisen perusteella voitto on mahdoton.

Mutta lokakuussa, jolloin hetki oli suotuisa vallan ottamiselle, täyttivät bolshevikit vallankumouksellisen velvollisuutensa. Leninin kirjoituksissa ja kirjeissä lokakuun vallankumouksen aattona, joissa todetaan, että voiton edellytykset olivat olemassa, alleviivataan toiselta puolen, että voitto on mahdoton, jos vallankumouksellisen tilanteen huippukohta annetaan mennä käyttämättä ohi, ja että edelleen odottaminen ja viivyttely on rikos vallankumousta kohtaan. "Historia ei anna meille anteeksi, jos emme juuri nyt ota valtaa käsiimme", kirjoittaa Lenin siihen aikaan.

Nämä esimerkit osottavat selvästi, että oikeaan aikaan tapahtuvalla esiintymisellä on ratkaiseva merkitys aseellisessa kapinassa ja että kysymys oikean hetken valinnasta on kapinan strategian, kapinan taidon tärkeimpiä kysymyksiä.

Tämä kysymys nostaa erittäin selvästi esille vallankumouksellisen luokan *johtajien* merkityksen. Poliittisten johtajien tehtävä on arvioida tilannetta, punnita voimasuhteita ja otollisella hetkellä, *ei liian aikaisin eikä liian myöhään*, kutsua joukkoja avoimeen taisteluun.

Aseellisessa kapinassa, kuten kaikessa muussakin taistelussa, ovat menestymisen mahdollisuudet ohimeneviä. Ne tulevat ja menevät, jos niiden annetaan mennä. Kapitalistinen yhteiskuntajärjestys on tuomittu kuolemaan, kapitalismi elää viimeistä kauttaan, häviönsä kautta. Kapitalistisen talouden sekasorto, joka syökee laajat kansajoukot kurjuuteen ja nälkään, synnyttää aina uudelleen vallankumouksellisia tilanteita, jotka tarjoavat proletariaatille suotuisia tilaisuuksia taisteluun vapautumisensa puolesta. Mutta ei ole olemassa ylitsepääsemättömiä tilanteita. Porvaristo tulee aina uudelleen

löytämään ulospääsyn vaikeimmistakin tilanteista niinkauan, kuin proletariaatti ei ole oppinut hallitsemaan kapinan taitoa ja erikoisesti käyttämään hyväkseen suosuisia hetkiä porvariston kukistamiseksi.

VOITON EDELLYTYKSET.

Marxilais-leniniläinen teoria antaa luotettavan metoodin poliittisen tilanteen arvioimiseen ja oikean hetken valintaan kapinaa varten, määrittelemällä ne edellytykset, joiden vallitessa aseellisen kapinan voitto on mahdollinen. Tavattomalla selvyydellä on nämä edellytykset esitetty Leninin teoksista. (Kts. kirjoituksia "Kirje tovereille", "Marxilaisuus ja kapina" ja kirjasta "Penik-katauti").

Lainaamme "Kirjeestä tovereille" seuraavan kohdan, jossa nämä edellytykset on lausuttu tyhjentävästi:

"...Sotilaallinen salaliittoilu on blanquilaisuutta, jos sitä ei järjestä määrätyn luokan puolue, jos sen järjestäjät eivät ole ottaneet huomioon poliittista tilannetta yleensä ja kansainvälistä tilannetta erikoisesti, jos tämän puolueen puolella ei ole olevien tosiasiain osottamaa kansan enemmistön myötätuntoa, jos vallankumouksen tapahtumain kulku ei ole vienyt pikkuporvariston sovitelu-harhaluulojen käytännölliseen kumoamiseen, jos ei ole vallattu enemmistöä "valtuutetuiksi" tunnustetuissa tai muuten kunnostautuneissa vallankumouksellisen taistelun elimissä, jollaisia ovat "neuvostot", jos armeijassa (jos kysymyksessä on sota-aika) ei ole täysin kypsyyttä mielialaa hallitusta vastaan, joka pitkittää epäoikeudenmukaista sotaa vastoin kansan tahtoa, jos kapinan tunnustauseet (esim. "kaikki valta neuvostoille", "maat talonpojille", "viipymäton kansanvaltaisen rauhan tarjoaminen kaikille sotaikäyville kansoille sekä viipymäton salaisten sopimusten peruuttaminen ja salaisen diplomaatian lopettaminen" jne.) eivät ole tulleet laajalti tunnetuiksi ja saavuttaneet suurta suosiota, jos työläisten eturivit eivät ole vakuutettuja joukkojen epätoivoi-

sästä asemasta ja maaseudun kannatuksesta, kannatuksesta, jota todistaa vakava talonpoikaisliike tahi kapina tilanomistajia ja niitä puolustavaa hallitusta vastaan, jos maan taloudellinen tila antaa aihetta vakaviin toiveisiin, että pula voidaan ratkaista rauhallisilla ja parlamentaarisilla keinoilla”.

Ominaista aseellisen kapinan *blanquilaiselle* ymmärtämiselle, josta Lenin usein varottaa teoksissaan on se, että se aliarvioi kapinan objektiivisten edellytysten, vallankumouksellisen tilanteen ja suurten joukkojen osanoton merkitystä ja yliarvioi pienten, itseensä sulkeutuneitten salaliittolaisjärjestöjen merkitystä. *Auguste Blanqui*, joka eli Ranskassa viime vuosisadalla teki salaliittojärjestöjensä etunenässä useampia kapinayrityksiä, jotka kuitenkin kaikki menivät myttyyn heti alussa, sillä ne olivat ”kylmiä kapinoita”, jotka suoritettiin riippumatta vallankumouksellisesta tilanteesta, ja jotka eivät nojautuneet kumoukselliseen joukkoliikkeeseen ja laajojen joukkojen aktiiviseen osanottoon taisteluun, vaan joissa joukkojen mukaanyttäminen taisteluun oli ajateltu parhaimmessa tapauksessa tapahtuvaksi vasta onnistuneen sotilaskaappauksen jälkeen.

Oikeaa oli Blanquilla sen seikan selvä tajuaminen, että proletariaatti voi kukistaa porvariston vallan ja pystyttää oman diktatuurinsa vain aseellisen taistelun kautta. Pariisin kommuunissa olivat blanquilaiset proletariaatin diktatuurin johdonmukaisimpia kannattajia. Auguste Blanqui kuuluukin huolimatta muutamista virheellisistä käsityksistään, vallankumouksellisen sosialismin suurimpiin ja rohkeimpiin esitaistelijoihin.

Seuraavassa kosketellaan lähemmin kapinan kolmea pääehtoa, jotka Lenin esittää kirjoituksessaan ”Marxilaisuus ja kapina” seuraavin sanoin:

”Ollakseen menestyksellinen, ei kapinan pidä nojautua salaliittoon eikä puolueeseen, vaan edistyneimpään luokkaan. Tämä on ensimmäinen ehto. Kapinan täytyy nojautua kansan vallankumoukselliseen nousuun. Tämä on toinen ehto. Kapinan täytyy nojautua sellaiseen kään-

hekohtaan kasvavan vallankumouksen historiassa, jolloin kansan eturivien aktiivisuus on suurin, jolloin horjumiset vallankumouksellisten vihollisten ja sen heikkojen, puolinaisten ja horjuvien ystävien riveissä ovat suurimmat. Tämä on kolmas ehto”.

Kaikkein ensimmäinen voiton ehto on Leninin mukaan toisin sanoen aktiivinen osanotto kapinaan edistyneimmän, vallankumouksellisimman luokan tai ainakin sen ratkaisevan osan taholta. Mutta tämä edellyttää, että tämän luokan laajat joukot *tahtovat taistella*.

On erikoisesti huomautettava, että taloudellisen aseman erittely, niin tärkeää kuin se onkin *kehityksen suunnan* ennakoita näkemiseksi ja ymmärtämiseksi, ei suinkaan riitä kapinan hetken määräämiseen. Aseellisen taistelun alkamiselle ei ole ratkaisevaa taloudellisen pulan syvyys, eikä kansanjoukkojen hädän, nälän ja kurjuuden aiheuttama joukkojen kumouksellinen suuttumus ja taisteluhalu. Kun tämä taisteluhalu on saavuttanut huippukohtansa, kun sorretun luokan laajat joukot ovat valmiit taistelemaan ase kädessä ja kuolemaan vallankumouksen puolesta, niin silloin on olemassa voiton tärkein ja ratkaisevin edellytys. Sellainen taisteluhalu ei voi olla aina vallalla joukkojen keskuudessa, vaikka niiden kurjuus olisi hyvinkin suuri.

Yhtävähän kuin pelkän taloudellisen tilanteen tutkiminen, voi joidenkin *vaalien* tulos, vallankumoukselliselle puolueelle annettujen äänien lukumäärä olla ratkaiseva taistelun alottamiselle. Kun suuret joukot äänestävät kumouksellista puoluetta, niin ei se vielä merkitse, että ne ovat jo samalla hetkellä valmiit taistelemaan ase kädessä ja kuolemaan vallankumouksen puolesta. Tällaisesta päättävästä taisteluhalusta täytyy olla todistuksena muita konkreettisempia tosiasioita, erilaisia *esitaisteluita* (lakkoja, aseellisia yhteenottoja). Lokakuun kapinan edellä oli bolshevikeilla ehdoton enemmistö Pietarin ja Moskovan neuvostoissa, näissä työtätekevien joukkojen valtuuttamissa taisteluelimissä Moskovassa saivat he ehdottoman enemmistön kaupungin piirival-

tuutettujen vaaleissa. Mutta bolshevikit eivät lykänneet kapinan alkamista siihen saakka, kunnes heillä olisi ollut koko maassa muodollinen, erilaisissa äänestyksissä ilmenevä kansaneneemmistö.

Että suuret *talonpoikaisjoukot* olivat vallankumouksen puolella ja että niiden myötätunto oli bolshevikkien puolella, siitä olivat jääväämättömänä todistuksena kautta koko maan ilmieleimahtaneet *talonpoikaiskapinat*.

Heinäkuussa 1917 ei Lenin vielä pitänyt mahdollisena proletarisen kumouksen voittoa Venäjällä, sillä joukkojen "raivo" Kerenskin hallitusta kohtaan ei vielä ollut kyllin suuri, eivätkä ne siihen aikaan vielä olisi olleet valmiit taistelemaan ja kuolemaan proletarisen vallankumouksen puolesta.

Mutta joukkojen taisteluhalu voidaan arvioida myöskin liian pieneksi. Kun esimerkiksi sellaiset "vallankumousjohtajat" kuin Richard Müller väittävät, että saksalaiset työläisjoukot tammikuussa 1919 eivät tahtoneet taistella, niin se ei ole muuta kuin "johtajien" oman pelkuruuden kehnoa puolustelemista. (Kts. R. Müller: "Kansalaisista Saksassa"). "Tapahtumatta jääneen Saksan lokakuun" jälkeen vuonna 1923 toistui tämä sama väite, että joukot eivät tahtoneet tapella.

Vallankumouksellinen puolue ja sen johtajat eivät voi asettaa kysymystä joukkojen taisteluhalun suhteen niin, että onko olemassa valmis, sataprosenttinen, "klassillinen" taisteluhalu kaikilla, vaan näin: kykeneekö puolue, panemalla peliin kaikki voimansa ja koko auktoritettinsa, oman esimerkkinsä kautta vetämään mukanaan taisteluun vallankumouksellisen luokan ratkaisevan osan? Vallankumouksellisen puolueen ja sen johtajien tehtävä ei ole kaikessa rauhassa ja toimettomana odottaa, kunnes joka taholta ovat saapuneet tiedonannot verrattomasta joukkojen taisteluhalusta, voidakseen sitten sopivan hetken tullen antaa merkin "koneen pyörimiseen". Vallankumouksellinen puolue on olemassa, marssiakseen joukkojen etunenässä eikä niiden perässä. Sen on osattava pitää yllä ja nostaa joukkojen taisteluhalu.

Kun kysymys asetetaan näin, niin ei voi pitää paikkaansa se väite, että Saksan työläisjoukot eivät tahtoneet taistella syksyllä 1923 ja varsinkin tammikuun päivinä 1919. Mitä tulee syksyyn 1923, niin on tosiasia, että kommunistinen puolue ei osannut nostaa joukkojen taisteluhalua. Lakkojen ja muiden osataistelujen ankaralla kieltämisellä saavutettiin päinvastainen tulos: *taisteluhalun lamaantuminen ja epäluottamus johtoa kohtaan.*

Aseellinen kapina ei putoa taivaasta, se ei ole mikään muusta luokkataistelusta erillään oleva teko, vaan kärjistyvän ja yhä korkeammalle asteelle nousevan luokkataistelun terävin muoto, sen korkein aste. Se on vain erikoinen rengas niiden taistelujen ketjussa, jotka ovat kärjistyneet yleiseen aseelliseen taisteluun saakka. Eri-laiset osataistelut ja esitaistelut eivät sitä suinkaan häiritse, vaan valmistavat sitä. Vallankumouksen aseellisia voimia ei voida noitua esille maan uumenista jollakin ihmeellä tahi puoluekäskyllä, vaan ne järjestyvät ja karaistuvat juuri näissä taisteluissa.

Minkäläisissä konkreettisissa muodoissa tapahtuu taistelujen kärjistyminen aseelliseen kapinaan saakka kussakin yksityistapauksessa, siinä suhteessa ei voi olla mitään yleisiä reseptejä. Kommunistisen Internationaalin ohjelma mainitsee esimerkkeinä sellaisista taisteluista:

“Lakot, lakkojen yhteydessä tapahtuvat mielenosotukset, lakkojen yhteydessä tapahtuvat aseelliset mielenosotukset ja vihdoin suurlakko...”

Mutta missään tapauksessa ei sellaisista esitaisteluista voida kieltäytyä tai niitä kieltää, jos tahdotaan vakavasti valmistautua aseelliseen kapinaan. Ajatus “äkillisestä ryntäyksestä” ilman sellaista valmistusta johtuu salaliittolaismaisesta ajatustavasta tahi on passiivisuuden tai pelkuruuden ilmaus.

Mitä tulee erikoisesti *suurlakkoon*, niin olisi virheellistä pitää sitä aseellisen kapinan ehdottomana edellytyksenä. Taistelujen kärjistyminen aseelliseen kapinaan

saakka voi yhtähyvin tapahtua muissakin muodoissa. On tosiasia, että Lokakuun kapinan edellä ei Pietarissa ollut suurlakkoa.

Missään tapauksessa ei suurlakko voi korvata kapinaa, eikä viedä voittoon, jos sitä ei muuteta aseelliseksi kapinaksi.

Toiselta puolen voidaan joukkojen taisteluhaluja myöskin liiotella, mikä vie siihen, että puolue, luokan etujoukko, taistelee yksinään, eristettynä joukoista — ja välttämättömästi kärsii tappion. Esimerkin tästä antaa Räävelin kapinan kokemus joulukuussa 1924. Räävelin taistelijat olivat laskeneet, että kommunistien aloittama kapina saa välitöntä kannatusta työläisjoukkojen taholta. Näin ei tapahtunut ja tästä syystä kapina tuli kukistetuksi muutaman tunnin kuluessa. Tämän tappion syy ei ole etsittäväissä vain siinä, että ei oltu ryhdytty välttämättömiin järjestelytoimenpiteisiin joukkojen vetämiseksi aktiiviseen taisteluun, vaan myöskin siinä, että joukkojen taisteluvälikäs arvioitiin liian suureksi.

Joukkojen taisteluhalun oikea arvioiminen on mahdollinen vain sen kautta, että kapinaa järjestävä puolue on kiinteässä, alituisessa kosketuksessa joukkojen kanssa, alituisesti toimii näiden joukkojen keskuudessa, elää luokkansa elämää, ja kuten Lenin sanoo, "eräessä mielessä liukenee luokkaan". Järjestöllisessä suhteessa tämä merkitsee, että puolueen on lujasti juurruttava joukkoihin ja nimenomaan sinne, missä joukkojen jokapäiväinen elämä kulkee: työpaikkoihin ja työläiskortteleihin.

Ennen lokakuun kapinaa kirjoitti Lenin, että puolueen parhaat voimat on lähetettävä työpaikoille ja kasarmeihin, selittääkseen joukoille niiden tehtävän, ja oikein arvioiden niiden mielialan, valitakseen oikean hetken ratkaisevaa taistelua varten. (Kts. kirjoitusta "Marxilaisuus ja kapina" ja "Ponnet esiparlamentista" ja tunnuksesta: "Kaikki valta neuvostoille").

Toinen voiton pääehto on Leninin mukaan *kansan vallankumouksellinen nousu*. Kapinaa järjestävän puolueen on omattava olevien tosiseikkojen osottama kansan

enemmistön myötätunto. Lokakuussa 1917 Venäjällä se merkitsi, että proletariaatin voitto olisi ollut mahdoton ilman valtavaa talonpoikaissiikettä, joka merkitsi välitöntä proletaarisen vallankumouksen kannatusta talonpoikaiston taholta, jotka Venäjällä muodostivat kansan suuren enemmistön. Voitaisiin sanoa, että Saksassa työväenluokka muodostaa kansan enemmistön ja niin ollen tulisi kysymykseen vain sen voittaminen vallankumouksen puolelle. Tämä käsitys ei ole aivan oikea. Myöskin Saksassa täytyy vallankumouksellisen proletariaatin hankkia liittolaisia muista kansankerroksista ja se on mahdollistakin, esim. pikkutalonpoikien keskuudesta ja ennenkaikkea kaupunkien pikkuporvaristosta. Vieläpä on helpompaakin vetää suuria pikkuporvariston kerroksia vallankumouksen puolelle, kuin joitakin osia työläis-aristokratiasta, jotka piintyneiden reformististen ajatus-tapojensa vuoksi ovat vaikeammin taivutettavissa. Tähän kuuluu, että vallankumouksen tapahtumain kokemukset ovat opettaneet näille pikkuporvaristonkin kerroksille, että niiden on valittava vallankumouksellisen proletariaatin ja äärimäisen taantumuksen välillä ja että vallankumouksellinen työväenpuolue on teossa osottanut puolustavansa niiden etuja taantumusta vastaan.

Kolmas voiton pääehto on Leninin mukaan *vakavat horjumiset ja hajoamisilmiöt vastustajien leirissä*. Kapinalla on vähän menestymisen toiveita, jos koko hallitseva luokka yhtenäisenä ja horjumattomana, nojautuen valtionsa voimakeinoihin, seisoo vallankumouksellista luokkaa vastaan. Lokakuun kapinan edellä totesi Lenin, että horjumiset vallankumouksen vihollisten ja häilyvän pikkuporvariston keskuudessa olivat tavattoman suuret. Proletaarisen vallankumouksen päävihollinen, liittoutunut imperialismi, oli ymmällä: käydäkö sotaa voitolliseen loppuun saakka, vaiko solmia erikoisrauha Venäjää vastaan taistelua varten. Pikkuporvarilliset demokraatit, niin sanonut sosiali-vallankumoukselliset horjuivat vakavasti sanoutuessaan irti kadeteista, Sen lisäksi oli koko

imperialistinen armeija hajoamistilassa ja sen suuret joukot olivat vedettävissä vallankumouksen puolelle.

Myöskin syksyllä 1923 oli Saksan porvariston leirissä havaittavana vakavia hajoamisilmiöitä. Tämä ilmeni ei ainoastaan Stresemannin hallituksen vakavassa horjumisessa, joka itse tunnusti asemansa toivottomuuden ("Meidän jälkeemme tulevat vain kommunistit tai fasisitit"), vaan myöskin monissa tapauksissa, jolloin voitiin todeta horjuvaa mielialaa sotaväen ja poliisin keskuudessa (poliisin erittäin päättämätön esiintyminen Hampurin kapinaa kukistaessaan, hajoamisilmiöt useissa sotaväen joukko-osastoissa jne.)

KALENTERIMAISESTA KAPINAN HETKEN MÄÄRÄÄMISESTÄ.

Taipumusta kapinalla leikkimiseen ilmenee siinä käsityksessä, että vallankumoukselliset tapahtumat, myöskin kapina, voidaan ennakoita, enemmän tai vähemmän pitkää aikaa ennen, määrätä kalenterin mukaan. Tällaista taipumusta vastaan taisteli Lenin pontevasti ennen lokakuun vallankumousta ja leimasi sen leikittelemiseksi. Tällainen taipumus leikitteilyyn esiintyi siinä käsityksessä, että kapina on lykättävä siihen hetkeen saakka, jolloin yleinen neuvostojen edustajakokous kokoontuu, jotta edustajakokous voisi "virallisesti" päättää kapinasta. Tätä vastaan kirjoitti Lenin:

"Neuvostojen edustajakokouksen odottaminen on lapsellista muodollisuusleikkiä, vallankumouksen petosta... Pyrkimys tehdä tämä tehtävä (kapina) nimenomaan riippuvaiseksi neuvostojen edustajakokouksesta, alistaa se tälle edustajakokoukselle, merkitsee *kapinalla leikkimistä*, silloin kun ennakoita määrättäisiin sen alkaminen, tehtäisiin hallitukselle helpommaksi sotajoukkojen valmistaminen, eksytettäisiin joukot sillä harhaluulolla, että neuvostojen edustajakokouksen päätöslauselmalla voitaisiin ratkaista kysymys, jonka voi ratkaista vain kapinaan noussut proletariaatti omalla voimallaan." ("Ponnet esiparlamentista").

Kalenterimaisen vallankumouksen tapahtumain määrämisen teoria johtuu taipumuksesta liiotella vallankumouksen johdon hallinnollista, mekaanista puolta. Vallankumouksellinen joukkoliike ei kehity kalenterin mukaan. Parhaankin puolueen on mahdotonta komentaa sellaista liikettä mielin määrin. Samoin kuin kapina, on vallankumous yleensä "laskua sangen epämääräisillä suureilla, joiden arvo voi muuttua joka päivä". (Marx.) Senvuoksi ei mahdollisimman parhainkaan poliittinen johto voi pitää itseään päteväenä ennustamaan vallankumouksen kehitystä tarkkaan kalenterin jälkeen ja ennakoita kerta kaikkiaan määräämään näiden tapahtumisen hetkeä. Sellainen pyrkimys olisi vallankumouksellisen joukkoliikkeen johtajien osuuden liioittelua ja ymmärtämättömyyttä. Vallankumouksellisen puolueen johtajilta voidaan tässä kysymyksessä vaatia "ainoastaan" sitä, että he selvästi näkevät kehityksen *suunnan*, että he hyvissä ajoin ennakoita näkevät vallankumouksellisen pulan lähestymisen, voidakseen aikanaan kutsua puoluetta ja joukkoja ratkaisevan taistelun valmistamiseen, ja että he, kun vallankumouksellinen tilanne on saavuttanut huippukohtansa, tämän myöskin huomaavat ja oikealla hetkellä kutsuvat joukkoja kapinaan. Mutta tämä kaikki on vallan toista kuin kalenterimainen kapinan määrääminen.

Lenin, aseellisen kapinan suurin teoreetikko ja käytännöllinen johtaja, ei ole koskaan pitänyt itseään päteväenä sellaisella kalenterimaisella tarkkuudella näkemään edeltäpäin vallankumouksen tapahtumia. Ei ole mikään sattuma, että Leninin teoksissa puhutaan aina "*oikean hetken valinnasta kapinaa varten*". Kapinan hetki voidaan määrätä silloin kun sen edellytykset ovat kypsyneet. "Kapina voidaan määrätä, kun sen määrääjillä on vaikutusvaltaa joukkojen keskuudessa ja kun he osaavat oikein arvioida hetken". (Lenin: "Kaksi taktiikkaa").

III. VOIMIEN KESKITTÄMINEN

Suurilukuisen ylivoiman välttämättömyys.

“Niillä taisteluvoimilla, joita vastaan on taisteltava, on järjestyksen, kurin ja traditsioonien edut kokonaan puolellaan; jos ei niitä vastaan voi koota suuria vastavoimia, niin tulee lyödyksi ja tuhotuksi”. (Marx).

Kirjoituksessaan “Syrjässäolijan neuvoja”, ilmaisee Lenin saman ajatuksen seuraavin sanoin: “On keskitettävä suuri ylivoima ratkaisevaan paikkaan ja ratkaisevalla hetkellä”.

Samassa kirjoituksessa, joka on kirjoitettu lokakuun kapinan aattona, hän osottaa, miten tämä sääntö on sovellettava Venäjällä lokakuussa 1917: Yhtaikainen hyökkäys Pietaria vastaan, ehdottomasti sisältä ja ulkoapäin; työläiskaupungiosista ja Suomesta, Räävelistä ja Kronstadista, koko laivaston hyökkäys ja *jättiläismäisen ylivoiman keskittäminen vastavallankumouksellisia voimia vastaan.*

Sorretti luokka ei sotilaallisessa suhteessa kestä verstausta vastustajan kanssa. Sen on korvattava puutteellinen kouluutuksensa, järjestyneisyytensä ja aseistuksensa *luvullisella ylivoimalla.*

Yhtä oikea, kuin on Marxin ja Leninin ajatus “suurten vastavoimien keräämisestä” ja “suuren ylivoiman keskittämisestä ratkaisevalla paikalla ja ratkaisevalla hetkellä”, yhtä väärä, epämarxilaista ja epäleniniläistä olisi tehdä tästä yleisestä periaatteesta kaava taistelun kaikkia yksityistapauksia varten ja ymmärtää se siinä mielessä, että kapinalliset eivät saa missään yksityistapauksessa, eikä millään paikkakunnalla ryhtyä taisteluun, jos heillä ei omalla paikkakunnallaan ole suurta ylivoimaa.

Ensinnäkin on taistelun alkamiselle, kapinan hetken valinnalle ratkaisevaa *yleistilanne*, eikä tilanne kullakin yksityisellä paikkakunnalla. Koko maan mittakaavassa

täytyy voimasuhteen tietenkin olla kapinallisille suotuisa, ennenkuin alotetaan ratkaiseva taistelu, jos ei tahdota leikkiä kapinalla. Mutta kun kapina kerran on alkanut, niin on vedettävä aktiiviseen taisteluun kaikki vallankumouksen elävät voimat, myöskin niillä alueilla ja paikkakunnilla, joilla vastustaja on moninkertaisesti ylivoimainen. Ei paikallinen voimasuhde, vaan *koko taistelun* tarpeet ja vaatimukset ovat ratkaisevia voimia taisteluun viemiselle. Jos jollakin paikkakunnalla olevat vallankumoukselliset voimat eivät voi odottaa, että he voivat täydellisesti lyödä ja tuhota vastassaan seisovat vastustajan aseelliset voimat, niin aina on mahdollista, mitä vähäisimmillä voimilla ja yksinkertaisemmilla taisteluvälineillä alituisesti häiritä ja uuvuttaa vastustajaa, johtaa se harhaan, uhata sitä alituisesti ja pakottaa se aikaa vieviin, väsyttäviin vastatoimenpiteisiin, sitoa sen voimat ja pidättää sitä mitä erilaisimmilla häiritsemisotteilla, jotta se ei voi esteettömästi ja ajoissa saapua sinne, missä kysymyksessä olevalla hetkellä käydään ratkaisevia taisteluja. Siten on tällainen tehokas pikkusota mitä läheisimmässä yhteydessä suurten ylivoimien keskittämisen kanssa ratkaisevalla paikalla ja ratkaisevalla hetkellä.

Toiseksi on otettava huomioon, että on olemassa ero vastustajien ja vastustajien välillä, vastavallankumouksen tietoisien ja siitä aineellisesti riippuvaisten kannattajien sekä niiden vallankumouksellisia kansanjoukkoja lähellä olevien aineiden välillä, joita terrorin, pelottelun ja petoksen avulla pakotetaan kantamaan aseita vastavallankumouksen hyväksi, ja jotka kapinan hetkellä kiertämättömästi horjuvat. Tällaisesta vastustajasta voivat lukumäärältään pienet, mutta rohkeudeltaan, päättäväsyydeltään ja uhrautuvaisuudeltaan ylivoimaiset taistelijat saada loistavia voittoja. Puhumattakaan siitä, että porvariston aseellisten voimien keskuudessa tulee aina olemaan aineksia, jotka ovat vallankumoukselle myönteisiä ja jotka voidaan vetää mukaan aktiiviseen taisteluun.

Tämä kaikki ei vähimmässäkään määrässä horjuta sitä periaatetta, että proletariaatin täytyy koota kapinassa luvullisesti suuri ylivoima vastustajan paremmin aseistettuja ja paremmin järjestettyjä voimia vastaan ja keskittää suunnaton ylivoima ennenkaikkea sinne, jossa käydään ratkaisevia taisteluita.

Että tätä ylivoimaa ei saa käsittää siten, että proletariaatin täytyy olla myöskin aseistukseen nähden ylivoimainen, voidakseen alottaa menestyksellisen kapinan, vaan että tämä ylivoima muodostuu mitä erilaisimmista, "tavallisessa" sodassa useinkin tuntemattomista ja keltottomista aineksista, siitä tulee puhe myöhemmin erikoisessa luvussa proletariaatin aseistamisesta.

ERÄITÄ HISTORIALLISTA ESIMERKKEJÄ.

Kaikki Blanquin kapinayritykset kukistuivat sen vuoksi, että hän joka kerta taisteli mitättömällä vähemistöllä hallituksen joukkoja vastaan.

Räävelissä, joulukuussa 1924, taisteli pieni kommunistijoukko moninkerroin ylivoimaisia hallituksen joukkoja vastaan. "Jättiläismäisen ylivoiman" keskittämisestä ei tullut mitään, sillä joukot eivät olleet valmistautuneet.

Hampuri (1923) on esimerkkinä siitä, mitenkä välttämättömän suuren ylivoiman keskittäminen vastavallankumouksellisia voimia vastaan jää toimeenpanematta siitä yksinkertaisesta syystä, että työväenpuolue ei ole tehnyt mitään mobilisoidakseen ja järjestääkseen joukkoja taisteluun ja että ei koko puolue, vaan ainoastaan pieni osa siitä harrasti aseellisen taistelun kysymyksiä.

Mutta on olemassa myöskin monilukuisia myönteisiä esimerkkejä voimien keskittämisestä aseellisessa kapinassa. Yllä on jo esitetty *Pietarin* esimerkki lokakuussa 1917, miten Lenin käsitti voimien keskityksen ennen kapinaa ja miten se sitten pääasiassa tapahtuikin. Jo kauan ennen aseellista kapinaa annettiin kapinan valmistamiselle laaja joukkoluonne, jolloin se ei enää ollut yksinomaan kommunistisen puolueen yhden osan, eikä

edes yksinomaan puolueenkaan asia vaan tuli suurten joukkojen, laajojen joukkojärjestöjen, tehdaskomiteain, ammattiliittojen ja neuvostojen asiaksi. Vain siten oli mahdollista keskittää suuri ylivoima kapinan hetkellä (Kts. Podvoiskin kirjoitusta "Punakaarti ja Lokakuun kapinan valmistus").

Samanlainen joukkoluonne oli taistelun valmistuksella Moskovassa, varsinkin ensipäivien tappioiden jälkeen. Kuitenkin on todettava, että Moskovassa ei lokakuun taisteluiden alkuun mennessä laajojen joukkojen järjestäminen aseelliseen taisteluun ollut läheskään niin pitkälle kehittynyt kuin se oli Pietarissa ja kuin se oli mahdollista niissä oloissa. Ei läheskään kaikki voimat tulleet vedetyiksi mukaan taisteluihin. Taistelujen alkaessa oli Moskovassa noin 2.000 työläistä aseistettuna, mikä oli mitättömän vähän. Siitä johtuu myöskin, että Moskovon työväestö alussa kärsi tappioita. Vasta ensimmäisten tappioiden jälkeen alkoi laajojen työläisjoukkojen järjestäminen taisteluun valtavalla voimalla, jonka kautta tuli mahdolliseksi koota tarpeellisen suuriluvullinen ylivoima ja lyödä vastavallankumoukselliset voimat, jotka olivat puhtaasti sotilaallisessa suhteessa hyvin kouluutettuja. Tähän voimien keskitykseen vaikutti oleellisella tavalla lähellä olevien paikkakuntien avustus. *Kaikista Moskövan ympäristöllä olevista pienemmistä kaupungeista saapui aseistettuja punakaartilaisosastoja.*

Mutta myöskin taistelut Saksassa ja nimenomaan *Ruhrin alueen taistelut* maaliskuussa 1920 antavat eräitä myönteisiä esimerkkejä voimien keskityksestä aseellisessa kapinassa. Melkein kaikissa yksityisissä taisteluissa eri sotaväenosastoja vastaan (taistelut Wetterin, Herdecken, Dortmundin jne. luona) voidaan huomata sama ilmiö: sen jälkeen kun oli tullut tunnetuksi sotaväenosaston ilmestyminen jollekin seudulle, virtasi enemmän tai vähemmän huonosti järjestettyjä ja aseistettuja, mutta taisteluhaluisia työläisten taistelujoukkoja *kaikilta lähellä olevilta paikkakunnilta*, ryhtyäkseen näin keskite-

tyin voimin taisteluun tätä sotaväenosastoa vastaan. Näin virtaamalla kaikilta puolin, koko ympäristöstä, saatiin ratkaisevalla paikalla, jossa oli vihollisen joukko-osasto, kootuksi tarpeellinen ylivoima.

PUOLUEEN VOIMIEN KESKITTÄMINEN.

Vallankumoukselliselle puolueelle merkitsee voimien keskittämisen perussääntö sitä, että sen on vnmärrettävä aseellisessa kapinassa suunnata koko tvönsä, kaikki voimansa ja koko koneiston aseellisen taistelun palvelukseen. Tämä ei merkitse, että jokaisen puolueen jäsenen ehdottomasti ja kiriaimellisesti, fyysillisesti on taisteltava barrikaadeilla kivääri kädessä, vaikka tietysti kaikkien siihen on oltava valmiina. Koko puolueen toiminnan johtolankana täytyy aseellisen kapinan hetkellä olla pelkästään ja yksinomaan aseellisen taistelun menestys. Olisi virheellistä sellaisella hetkellä innostua talouden ja vallankumouksellisen valtiovallan järjestämiskvsymyksiin ja kiinnittää näihin kvsymyksiin enemmän huomioita ja voimia, kuin on *ehdottomasti välttämätöntä aseellisten taistelujen kannalta*. Tämä virhe voi viedä siihen, että puolueen parhaat voimat askartelevat kvsymyksissä, jotka sillä hetkellä ovat vähemmän tärkeitä, samalla aseellisten taistelujen johto on aivan satunnaisen henkilöiden käsissä.

Lokakuun vallankumouksen aattona, 1917, niissä bolshevikkipuolueen keskuskomitean historiallisissa istunnoissa, joissa tehtiin päätös aseellisen kapinan alkamisesta, esiintyi Lenin hyvin jyrkästi niitä horjuvia aineksia vastaan, jotka olivat taipuvaisia aliarvioimaan kapinan sotilaallista valmistamista, pitämään sitä poliittisen puolueen arvoa alentavana ja näkemään siinä jonkinlaisen "poliittisen synnin". Vastatessaan näille "puhaille valtiomiehille", jotka pelkäsivät puolueen saatamista "huonoon valoon" sotilasteknillisten harrastusten kautta, sanoi Lenin: "On puhuttava teknillisestä puolesta. Siinä on koko juttu". Keskuskomitean päätöksen mukaisesti oli koko puolueen keskitettävä kaiken

huomiionsa aseellisten taistelujen suorittamiseen ja ratkaistava tältä näkökulmalta kaikki juoksevat ja käytännölliset tehtävänsä.

Tämän päätöksen mukaisesti lähetettiin maan kaikkiin osiin keskuskomitean jäseniä ja muita valtuutettuja, joiden tehtävänä oli suunnata koko puolueen toiminta aseellisen kapinan suorittamiseen. Keskuskomitean etevimmistä jäsenistä muodostettiin erikoiset johtoelimet kapinan poliittista ja organisatorista johtamista varten. Toista niistä johti *Lenin*, toista *Stalin*.

Lenin, työväenluokan paras ja viisain valtiomies ei ole pitänyt arvoaan alentavana askarrella aseellisen kapinan suorittamisen pienimmissä teknillisissä yksityiskohtissa. Vuoden 1905 vallankumouksessa laati hän vallankumouksellisille taisteluryhmille yksityiskohtaisia ohjeita, joissa käsiteltiin niiden järjestämisen, varustamisen, aseistamisen ja taistelutehtävien kaikkia mahdollisia yksityiskohtia. Vuoden 1917 vallankumouksessa ei hän myöskään tyytynyt ohjailemaan kapinan "päälinjaa" yleisien tunnuksien kautta, vaan henkilökohtaisesti johti kapinaa Pietarissa pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Kapina on poliittista joukkotaiselua, jota käydään "toisilla keinoilla", t. s. fyysillisesti, ja jota järjestää ja johtaa poliittinen puolue. Proletariaatin puolueen pitää olla kapinan hetkellä sotapuolue. Johtopäätöstästä on, että koko puolueen, eikä vain sen yhden osan on huolehdittava sodankäynnistä. Proletariaatin puolue ei voi jakautua "valtiomiehiin" ja "sotapäälliköihin". Jokaisen puolueen jäsenen on oltava poliitikko ja sotilas. Tämä ei suinkaan merkitse sitä, että puolueen ei ole luotava itselleen erikoisia elimiä, jotka erikoisalaan harrastavat sotilaallisia kysymyksiä. Tähän puhtaasti organisatoriseen kysymykseen emme me tässä yhteydessä lähemmin puutu.

VÄÄRÄÄ JA OIKEAA KESKITYSTÄ.

Väärä käsitys voimien keskittämisestä, joka käytännössä sovellettuina veisi kohtalokkaisesti virheisiin, on

Ruhrin alueen työläisten maaliskuun kapinan tappio v. 1920 ei ollut vältettävissä siitä huolimatta, että Ruhrin alueen puitteissa saavutettiin loistava voitto siitä syystä, että taisteltiin ainoastaan Ruhrin alueella, joten vastavallankumous voi keskittää ylivoimaisia joukkoja Ruhrin aluetta vastaan.

Bulgarian syyskuun kapinan kokemus vuodelta 1926 on tässä suhteessa hyvin opettava. Siellä puhkesi valtava kapinaliike, mutta kun puuttui voimakkaan vallankumouksellisen puolueen tarpeellinen johto, ei voitu välttää sitä, että liike eri osissa maata ei alkanut samanaikaisesti, vaan melkoisten väliaikojen jälkeen vuoron perään, niin että toisilla alueilla olivat hallituksen joukot jo ehtineet kukistaa kapinan, ennenkuin se alkoi toisissa osissa maata. Niin saivat hallituksen joukot mahdollisuuden lyödä kapinaliikkeen vähin erin, alue alueelta ja vuoron perään keskittää koko voimansa kutakin kapina-aluetta vastaan.

Moskovan työläisten kapinan vuonna 1905 täytyi joutaa tappioon, sillä se ei saanut riittävää kannatusta, ei ainoastaan talonpoikaiston, vaan myöskin Pietarin työläisten taholta, joten tsaarin hallitus kykeni keskittämään ylivoimaisia sotajoukko-osastoja Moskovan yksinään taistelevaa proletariaattia vastaan.

Sitävastoin oli Venäjän proletariaatin voitto lokakuussa 1917 mahdollinen vain sen kautta, että Pietarissa ja Moskovassa taisteltiin yhtäaikaan, ja että samanaikaisesti kun tapeltiin näissä molemmissa pääkaupungeissa, oli myöskin käynnissä taistelu ympäri maata, ja — mikä on hyvin oleellista — suuret talonpoikaissjoukot kävivät samanaikaisesti aktiivista taistelua tilanomistajia vastaan.

Näiden esimerkkien perusteella voidaan tehdä se yhteenveto, että vallankumouksellisten voimien keskittäminen aseellisessa taistelussa merkitsee ennenkaikkea samanaikaista esiintymistä kaikkialla maassa ja eri kapina-alueiden keskinäistä toistensa avustamista. Eritäin tärkeitä on vallankumouksellisten voimien aktiivi-

nen esiintyminen vastavallankumouksen tukialueella, ei vain sen vuoksi, että kapinan hetkellä on välttämätöntä jännittää viimeisetkin voimat, että kapinassa enempää kuin missään muussakaan ratkaisevassa taistelussa ei ole "liikaa pataljoonaa", vaan ennenkaikkea sen vuoksi, että sellaisella alueella, tavallaan vastustajan selkäpuolella, kourallinen päättäväisiä taistelijoita voi tuottaa viholliselle enemmän vahinkoa kuin sadat rintamalla.

Kysymys voimien keskittämisestä nostaa selvästi esille puolueen merkityksen kapinassa. Kokemus osoittaa, että eri osissa maata vallankumouksellisen kuohunnan ja joukkojen toiminnanhalun huippukohta sattuu eri aikoihin. Mutta toiselta puolen edellyttää kapinan voitto kaikkien vallankumouksellisten voimien samanaikaista esiintymistä. Tämä käy mahdolliseksi ainoastaan lujan puoluejohdon kautta, joka osaa valita oikean hetken kapinalle *kokonaistilanteen* kannalta katsoen, jouduttaa kehityksen kulkua jällelle jääneissä alueissa tarkokkaasti asiaan tarttumalla, mahdollisesti pidättämällä joitakin liian paljon koko joukosta edelle rynnänneitä vallankumouksellisten voimien osia jne.

IV. HYÖKKÄYS HINNALLA MILLÄ TAHANSA.

VAIN HYÖKKÄYS VIE VOITTOON.

"Jos kapina on kerran alkanut, silloin toimittakoon mitä suurimmalla päättäväsyydellä ja käytäköön hyökkäykseen. Puolustus on jokaisen aseellisen nousun surma; se on kärsinyt tappion jo ennenkuin se on ehtinyt mitellä voimiaan vihollisen kanssa". (Marx).

Kirjoituksessaan "Moskovan kapinan opetukset" kirjoitti Lenin, että kapinan pääsääntö on epätoivoisen hurjanrohkea, häikäilemättömän päättäväinen *hyökkäys hinnalla millä tahansa*, ehdottomasti ja joka tapauksessa.

Tämä Marxin alkujaan esittämä kapinan sääntö pitää paikkansa vielä nytkin, viimeisten vuosien runsaitten

taistelukokemusten jälkeen, ei vain sanallisesti, vaan kirjaimellisesti.

Pietarin ja Moskovan vuoden 1917 lokakuun taistelujen toisiinsa vertaaminen puhuu vakuuttavalla tavalla hyökkäyksen välttämättömyyden puolesta ensi hetkestä alkaen. Pietarissa, jossa aseellisen taistelun valmistaminen oli paljon tehokkaampaa ja tietoisempaa, johdonmukaisempaa ja jossa taistelu Leninin henkilökohtaisen johdon alaisena oli paljoo päättävämpää, ja kapinalliset alusta alkaen ottivat käsiinsä alotteen ja kävivät *hyökkäykseen*, päättyi taistelu muutamien tuntien kuluessa ja melkein *ilman verenvuodatusta*, kun sitävastoin Moskovassa taistelut kestivät kauan ja olivat suhteellisen *veriset*, mikä ei johdu ainoastaan siitä, että työläisjoukkojen aktiivisuuden huippukohta sattui Moskovassa myöhemmin kuin Pietarissa, vaan myöskin siitä, että kapinan valmistaminen Moskovassa aseellisten taistelujen alkuun saakka oli vähemmän suunnitelman mukaista ja vähemmän tehokasta ja että tästä syystä, kuin myöskin vähemmän päättäväisen johdon vuoksi, työväestö ensi päivinä *puolustautui*. Sen kautta sai vastavallankumous mahdollisuuden keskittää voimiaan ja sen itsetuottamus kasvoi.

ENSI PÄIVIEN MERKITYS.

Eräässä kapinaa koskevassa kirjoituksessa esitetään seuraava väite: "Sodassa, samoin kuin kansalaissodassa-kaan, *ei ole kysymys alkumenestyksestä* eikä osittaisvoitoista, vaan lopullisesta voitosta". Tämän väitteen todistukseksi esitetään Saksan armeijan esimerkki, joka vuonna 1914 saavutti suunnattomia alkumenestyksiä, mutta lopulta kuitenkin hävisi sodassa.

Tämä väite on "tavallisenkin" sodan kannalta paikkansa pitämätön. On vain muistettava alkumenestysten merkitys Saksan armeijalle, joita ilman sen asema ei suinkaan olisi ollut parempi, vaan *paljoo huonompi*, ja sen lopullinen tappio olisi tapahtunut paljon aikaisemmin.

Aseelliseen kapinaan nähden on nimenomaan ylläestetyt väitteen vastakohta paikkansa pitävä. *Aseellisessa kapinassa on aina kysymys alkumenestyksestä. Ensimmäisten päivien, vieläpä ensimmäisten hetkienkin merkitys aseellisessa kapinassa on ratkaiseva.* Ensi päivien ja hetkien taistelujen tuloksista riippuu, muodostuuko voimasuhde ja yleensä tilanne kapinallisille *suosiolliseksi vaiko toivottomaksi.*

Sen jälkeen, kun Pariisin proletariaatti vuonna 1871 oli vallannut vallan itse Pariisissa, kesti hyvin kauan, ennenkuin tehtiin ensimmäiset epävarmat yritykset hyökätä Versaillesiin, vastavallankumouksellisten voimien kokoontumispaikkaan. Tässä laiminlyönnissä näki Marx Pariisin kommuunin tappion ratkaisevan syyn. Hän kirjoitti siitä kirjeessään Kugelmannelle:

“Mikä joustavuus, mikä historiallinen alote, mikä uhraantumisiskyky on näillä pariisilaisilla!... Jos he joutuvat tappiolle, niin siihen ei ole mikään muu syytä, kuin heidän “hyvänahkaisuutensa”. Olisi pitänyt heti marssia Versaillesiin... Oikea hetki lyötiin laimin”

Tämä Pariisin Kommuunin virhe on myöhemmissä aseellisissa luokkataisteluissa usein toistunut.

Yksinkertaisen ja selvän esimerkin siitä antaa *Suomen kansalaissodan kokemus* vuodelta 1918.

Proletaarisessa Etelä-Suomessa, jossa työläisillä oli jonkunverran aseita, *valta siirtyi ilman veren vuodatusta vallankumouksellisen hallituksen käsiin.* Tämän loistavan alkumenestyksen jälkeen punaiset, sensijaan, että olisivat kiireesti pyrkineet laajentamaan kapina-alueita pohjoiseen, *pysähtyivät muutamaksi päiväksi paikoilleen, järjestääkseen voimiaan, ennenkuin ryhtyivät alottamaan hyökkäystä pohjoiseen.* Tämän pysähtymisen kautta tuli mahdolliseksi, että vastavallankumoukselliset voimat, jotka keskittyivät pohjoisempana, voivat nopeaan, hyvin järjestetyn “kilpajuoksun” kautta etelään, työntää valkoisen rintaman kauaksi etelään.

Muutamana päivänä kuluttua, kun oli jonkunverran saatu järjestetyksi punakaarteja taistelua varten, tahtoi-

vat punaiset ryhtyä etenemään pohjoiseen päin, mutta se oli jo myöhäistä: *he kohtasivat kaikkialla hyvin järjestetyn vastarinnan, säännöllisen valkoisen rintaman.*

Punaisten käsiin jäi vain kapea kaistale maata, mikä merkitsi liikehtimismahdollisuuden ja kaikenlaisten sodankäyntiin tarvittavien varojen puutetta.

PUOLUSTUS ON KAPINAN SURMA.

Toinen virheellinen teoria, joka tosin kalskahtaa melko tieteelliseltä, vieläpä marxilaiseltakin, kuuluu näin: "Proletaarisen vallankumouksen linnoitukset ovat työpaikat, teollisuusalueet, työläiskorttelit. Niissä on myöskin taisteleva proletariaatti voimakkain. Senvuoksi on sen taisteltava niissä ja vain niissä, eikä se saa antaa provosoida itseään, se ei saa antaa houkutella itseään porvariston kaupunginisiin ja vastavallankumouksen tukialueille, jossa se helposti tulee lyödyksi. Pysykööt siis kapinalliset työläiset työläiskortteleissaan ja teollisuusalueillaan, *ottaakseen vihollisen vastaan ja lyödäkseen sen siellä*".

Ei ole vaikea huomata, että tämän käsityksen virhe on siinä, että se naivilla tavalla aliarvioi vihollista. Jäämällä istumaan paikalleen proletaarisiin linnoituksiin, annetaan toiminnan alote vapaaehtoisesti vihollisen käsiin, *joka siten saa tilaisuuden ryhmitellä voimiaan mielensä mukaan.* Niin ollen olisi typerää uskoa, että vihollinen antaa tuhota itsensä työläiskortteleissa ja teollisuusalueilla. Sillä ei ole siihen minkäänlaista tarvetta, kun sillä on mahdollisuus aina keskittää suuri ylivoima jokaista toimintansa esinettä kohtaan ja *tuhota proletaariset linnoitukset vuoron perään.* Jos tahtoo tuhota vihollisen, täytyy iskeä sitä heikkoon, kipeään kohtaan. Omasta tahdostaan ei vastustaja milloinkaan tarjoa meille kipeitä kohtiaan. Nämä kohdat on *etsittävä.* Tämä taas edellyttää yritteliäisyyttä, *hyökkäystä.* Vihollisen lopullinen tuhoaminen, minkä aina on oltava toiminnan päämääränä, on mahdollinen vain jos tuhotaan

vastavallankumouksen pesät. Sitä ei voi tehdä *hyökkäämättä* näihin pesiin.

Senvuoksi on pidettävä kiinni seuraavasta säännöstä: *Ei missään tapauksessa ole jätävä istumaan työläiskaupunginisiin ja muihin proletaarisiin linnoituksiin ja kapinallisten käsiin joutuneisiin kaupunkeihin, vaan on viipymättä lähdettävä ulos niistä, sinne, missä vihollinen on löydettävissä, kohti porvatiston kaupunginosia ja vastavallankumouksen tukialueita. Paikalleen jääminen, puolustus, merkitsee kuolemaa. Ainoastaan viivyttelämätön hyökkäys voi turvata voiton.*

Kolmas muunnos ylläesitetystä virheellisistä käsityksistä on seuraava "puolustusteoria": "Sitä mitä Marx on kirjoittanut hyökkäyksestä, ei pidä ymmärtää niin kirjaimellisesti. Tosin ei lopullinen voitto ole mahdollinen puolustuksen, vaan hyökkäyksen kautta, sillä vihollisen tuhoaminen on mahdollinen vain hyökkäyksen kautta. Mutta toiselta puolen ei ole mahdollista heti ensimmäisten menestysten jälkeen, esim. vallan valtaamisen jälkeen proletaarisella tukialueella, käydä hyökkäykseen sotilaallisesti ylivoimaisia vastavallankumouksen voimia vastaan. Menestyksellinen taistelu sellaista vastustajaa vastaan edellyttää asianmukaista proletariaatin voimien järjestämistä. Voidakseen suorittaa tämän voimien järjestämisen, täytyy työläisten alussa pysytellä jonkun aikaa puolustuskanalla, käydäkseen sitten kun voimat ovat jossain määrin järjestetyt ja keskitetyt, hyökkäykseen".

Odottamisessa ja pidättäytymisessä olisi jotain järkeä vain siinä tapauksessa, että sen kautta voitaisiin saavuttaa voimasuhteiden muuttuminen suosiolliseen suuntaan, t. s. omien voimien kasvaminen tai viholliseen voimien heikkeneminen. Tämä on mahdollista *ennen kapinaa*, mutta kerran aletun aseellisen taistelun jälkeen se ei enään ole mahdollista. *Silloin voi voimasuhde muuttua suotuisammaksi kapinallisille vain tarmokkaan etenemisen kautta, jolla pyritään levittämään kapinan paloa nopeasti mahdollisimman kauaksi, laajentamaan kapina-*

alueita ja sen kautta saamaan yhä uusia seutuja ja uusia joukkoja liittymään kapinaan ja riistetyksi vastustajan vaikutusvallan alaisuudesta.

Yllämainitun "puolustusteorian" virhe on siinä, että se luulee kapinallisten voivan sotilaallisen järjestämisen alalla kykenevän menestyksellä kilpailemaan porvariston sotilas-ammattimiesten kanssa.

Sotilaallinen järjestäminen on hallitsevan luokan vahva puoli. Senvuoksi ei vallankumouksellinen luokka voi pyrkiä kapinan hetkellä tässä suhteessa "lyömään laudalta" vastustajaa, vaan on sen pyrittävä kaikin keinoin hajoittamaan sitä. Odottamisen ja pidättäytymisen kautta muuttuu voimasuhde joka päivä pahemmaksi kapinallisille, työskenneltäköön kuinka tarmokkaasti tahansa vallankumouksellisten voimien järjestämiseksi.

On olemassa vain yksi ainoa teoreettinen mahdollisuus, jolloin kerran aletun kapinan jälkeen odottamisesta ja pidättäytymisestä huolimatta voimasuhde voisi muuttua kapinallisten hyödyksi, nimittäin aseellisen avun mahdollisuus jonkun toisen maan taholta, jossa vallankumouksellinen luokka on ottanut vallan käsiinsä. Taistelun hetkellä on apu jokaiselle taistelevalle tervetullutta, tulkoon se sitten mistä tahansa. Mutta olisi väärin tehdä tästä mitään teoriaa ja tällaisen teoreettisen mahdollisuuden perustalle rakentaa vallankumouksellisen luokan esitaistelijain kasvattaminen.

MILLOIN VOI PIDÄTTÄYTYMINEN TULLA KYSYMYKSEEN?

Periaate "hyökkäys hinnalla millä tahansa" ei tule ensinkään horjutetuksi sen kautta, että voidaan esittää aseellisten kapinain kokemuksista muutamia yksityisiä esimerkkejä, jolloin puolustus kapinallisten puolelle on ollut tarkoituksenmukaista. Niinpä esim. ei voida syyttää Essenin työväestöä siitä, että se v. 1920 ei käynyt hyökkäykseen kirjaimellisesti samalla hetkellä, jolloin kapina Ruhrin alueen muissa osissa alkoi, vaan että se

alussa, vastustajan suuren ylivoimaisuuden takia, pysyi puolustavalla kannalla, ja sitten kävi ratkaisevaan hyökkäykseen, kun se oli saanut aseita ja apuvoimia alueen muista osista rientävien aseistettujen työläisten taholta.

Ehdottoman hyökkäyksen periaate, kuten kaikki muutkin kapinan taidon yleiset periaatteet eivät vapauta kapinan järjestäjiä velvollisuudesta määrätä taistelutapansa joka tilanteessa taistelun erikoisten olosuhteitten ja konkreettisten vaatimusten mukaan. Tilanteen erikoisuus Essenissä oli siinä, että Essen, joka oli Ruhrin alueen pääkaupunki, kuului taistelun ratkaiseviin kohtiin. Kapinan taitoon kuuluu suuren ylivoiman keskitäminen ratkaisevalla paikalla. Mutta Essenin olivat keskitetyt vastavallankumouksen päävoimat. Niille oli annettu käsky pitää Essen käsissään hinnalla millä tahansa. Tosin ovat vastavallankumoukselliset kenraalit jälestäpäin tunnustaneet tämän taktiikan vääräksi, mutta oli sillä hetkellä tosiasia, että voimasuhde Essenissä oli epäsuotuisa työläisille, ja että ne senvuoksi toimivat oikein alottaessaan aseellisen taistelun tällä ratkaisevalla paikalla vasta sitten, kun voimasuhde muuttui heille suosiolliseksi Ruhrin alueen muilta paikkakunnilta avuksi rientäneiden aseistettujen työläisten avulla.

Jos vastavallankumoukselliset voimat olisivat tulleet komennetuiksi Essenistä taistelemaan muualle, niin olisi Essenin työläisten ollut viipymättä aloitettava taistelu voimasuhteista riippumatta.

VUODEN 1921 "HYÖKKÄYSTEORIASTA".

Marxin esittämällä hyökkäyssäännöllä ei ole mitään tekemistä tunnetun "hyökkäysteorian" kanssa vuodelta 1921. Marx ja Lenin eivät ole milloinkaan suositelleet ratkaisevan taistelun, kapinan alottamista kaikellaisten olosuhteitten vallitessa, hinnalla millä tahansa. Marx ja Lenin sanovat erittäin selvästi: *kun kapina on kerran alkanut, silloin on hyökättävä hinnalla millä tahansa.*

alueita ja sen kautta saamaan yhä uusia seutuja ja uusia joukkoja liittymään kapinaan ja riistetyksi vastustajan vaikutusvallan alaisuudesta.

Yllämainitun "puolustusteorian" virhe on siinä, että se luulee kapinallisten voivan sotilaallisen järjestämisen alalla kykenevän menestyksellä kilpailemaan porvariston sotilas-ammattimiesten kanssa.

Sotilaallinen järjestäminen on hallitsevan luokan vahva puoli. Senvuoksi ei vallankumouksellinen luokka voi pyrkiä kapinan hetkellä tässä suhteessa "lyömään laudalta" vastustajaa, vaan on sen pyrittävä kaikin keinoin hajoittamaan sitä. Odottamisen ja pidättäytymisen kautta muuttuu voimasuhde joka päivä pahemmaksi kapinallisille, työskenneltäköön kuinka tarmokkaasti tahansa vallankumouksellisten voimien järjestämiseksi.

On olemassa vain yksi ainoa teoreettinen mahdollisuus, jolloin kerran aletun kapinan jälkeen odottamisesta ja pidättäytymisestä huolimatta voimasuhde voisi muuttua kapinallisten hyödyksi, nimittäin aseellisen avun mahdollisuus jonkun toisen maan taholta, jossa vallankumouksellinen luokka on ottanut vallan käsiinsä. Taistelun hetkellä on apu jokaiselle taistelevalle tervetullutta, tulkoon se sitten mistä tahansa. Mutta olisi väärin tehdä tästä mitään teoriaa ja tällaisen teoreettisen mahdollisuuden perustalle rakentaa vallankumouksellisen luokan esitaistelijain kasvattaminen.

MILLOIN VOI PIDÄTTÄYTYMINEN TULLA KYSYMYKSEEN?

Periaate "hyökkäys hinnalla millä tahansa" ei tule ensinkään horjutetuksi sen kautta, että voidaan esittää aseellisten kapinain kokemuksista muutamia yksityisiä esimerkkejä, jolloin puolustus kapinallisten puolelle on ollut tarkoituksenmukaista. Niinpä esim. ei voida syyttää Essenin työväestöä siitä, että se v. 1920 ei käynyt hyökkäykseen kirjaimellisesti samalla hetkellä, jolloin kapina Ruhrin alueen muissa osissa alkoi, vaan että se

alussa, vastustajan suuren ylivoimaisuuden takia, pysyi puolustavalla kannalla, ja sitten kävi ratkaisevaan hyökkäykseen, kun se oli saanut aseita ja apuvoimia alueen muista osista rientävien aseistettujen työläisten taholta.

Ehdottoman hyökkäyksen periaate, kuten kaikki muutkin kapinan taidon yleiset periaatteet eivät vapauta kapinan järjestäjiä velvollisuudesta määrätä taistelutapaansa joka tilanteessa taistelun erikoisten olosuhteitten ja konkreettisten vaatimusten mukaan. Tilanteen erikoisuus Essenissä oli siinä, että Essen, joka oli Ruhrin alueen pääkaupunki, kuului taistelun ratkaiseviin kohtiin. Kapinan taitoon kuuluu suuren ylivoiman keskitäminen ratkaisevalla paikalla. Mutta Esseniin olivat keskitetyt vastavallankumouksen päävoimat. Niille oli annettu käsky pitää Essen käsissään hinnalla millä tahansa. Tosin ovat vastavallankumoukselliset kenraalit jälestäpäin tunnustaneet tämän taktiikan vääräksi, mutta oli sillä hetkellä tosiasia, että voimasuhde Essenissä oli epäsuotuisa työläisille, ja että ne senvuoksi toimivat oikein alottaessaan aseellisen taistelun tällä *ratkaisevalla paikalla* vasta sitten, kun voimasuhde muuttui heille suosiolliseksi Ruhrin alueen muilta paikkakunnilta avuksi rientäneiden aseistettujen työläisten avulla.

Jos vastavallankumoukselliset voimat olisivat tulleet komennetuiksi Essenistä taistelemaan muualle, niin olisi Essenin työläisten ollut viipymättä alotettava taistelu voimasuhteista riippumatta.

VUODEN 1921 "HYÖKKÄYSTEORIASTA".

Marxin esittämällä hyökkäyssäännöllä ei ole mitään tekemistä tunnetun "hyökkäysteorian" kanssa vuodelta 1921. Marx ja Lenin eivät ole milloinkaan suositelleet ratkaisevan taistelun, kapinan alottamista kaikellaisten olosuhteitten vallitessa, hinnalla millä tahansa. Marx ja Lenin sanovat erittäin selvästi: *kun kapina on kerran alkanut, silloin on hyökättävä hinnalla millä tahansa.*

Mutta kapinan alottamisen sellaisella hetkellä, jolloin ei ole olemassa voiton mahdollisuuksia, selittävät he leikkimiseksi ja rikokseksi.

On tarpeetonta lähemmin puuttua vuoden 1921 hyökkäysteoriaan, koska sen mahdottomuus on ilman muuta selvää jokaiselle vallankumoukselliselle työläiselle.

TERRORISTA, PAKOSTA JA YKSILÖLLISISTÄ VÄKIVALLANTEOISTA.

Tässä yhteydessä on myöskin paikallaan hiukan kosketella terrorikysymystä. Kaikkien proletariaatin ja porvariston välillä käytyjen taistelujen historia Pariisin Kommuunista alkaen viime taisteluihin saakka osottaa *poikkeuksetta saman ilmiön*: Siellä missä vallankumouksellisen proletariaatin on onnistunut saada valtakäsiinsä, on sille ollut ominaista mitä suurin hentous ja lempeys voitettuja vastustajiaan kohtaan, kun taas joka kerta kun porvariston on onnistunut kukistaa työtätekevien joukkojen kapinayritykset tahi vaikkapa vain tukahuttaa uhkaavan kapinan vaarakin, on *joka kerta* raivonnut säälimätön valkoinen terrori. Tosin ei voida kieltää, etteikö työläistenkin taholta olisi esiintynyt yksityisiä terroritekoja, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että kokonaiskuva on aina ollut sama: *äärimmäisen pitkälle menevä huomaavaisuus, hentous ja lempeys.*

Tämä työväenluokan humanisuus osottaa toiselta puolen sen moraalista etevämmyyttä porvaristoon verrattuna, mutta toiselta puolen on *liian pitkälle menevä humanisuus* vaarallista, sillä vihollinen käsittää sen heikkouden ilmaisuksi.

Kaikkien vallankumoustaistelujen kokemusten suuri opetus on se, että ilmeiseen työväenluokan viholliseen ei koskaan voida vaikuttaa humanisuudella, eikä sillä sitä voittaa. Vain todellinen voima, väkivalta, voi sen saada "vakuutetuksi". Se ei tunne mitään ritarillisuutta, ja vastustajan ritarillisuutta se käyttää hyväkseen, karjatakseen sopivalla hetkellä hänen kimppuunsa.

Senvuoksi on virheellistä osottaa humanisuutta ilmeiselle viholliselle. Humanisuus on paikallaan vain vallankumouksen ystäviä kohtaan ja sellaisia aineksia kohtaan, jotka todennäköisesti ovat voitettavissa vallankumouksen puolelle.

Vallankumouksen ilmeisen vastustajan suhteen on välttämätöntä *ankaran vallankumouksellisen järjestyksen*, siis myöskin terrorin, soveltaminen. Missä määrin terroria on sovellettava, se on puhdas tarkoituksenmukaisuuskysymys.

Sama koskee kysymystä panttivangelista. Kaikkien vallankumouksellisten taisteluiden ja sotien historia on osottanut, että panttivankien ottaminen oikealla hetkellä voi olla erittäin tehokas taistelukeino porvariston julmuutta ja raakuutta vastaan.

On olemassa joitakin humanisia, horjuvia ja epävarmoja proletarisen vallankumouksen ystäviä, jotka näkevät aseellisen luokkataistelun kiertämättömyyden ja senvuoksi hyväksyvät kansalaissodan proletariaatin puolella, mutta nousevat kaikenlaista pakkoa vastaan proletariaatin leirissä. He pitävät sitä rikoksena, jos proletariaatin leirissä joku pakotetaan kantamaan aseita. Näytteeksi tällaisesta humanisuudesta lainaamme seuraavan kohdan eräässä K. Hillerin artikkeleista vasemmistolais-socialidemokraattisessa "Klassenkampf"-nimisessä aikakauslehdessä:

"Hylättävä on ainoastaan sotapalveluspakko kansalaissodassa, myöskin proletariaatin puolella. Olisi mitä sopimattominta väkivaltaa pakottaa sodankäyntiin se, jossa ei elä sankarillinen tahto panna henkensä alttiiksi luokkansa vapauttamisen hyväksi, jolle henkensä säilyttäminen on tärkeämpää, kuin hengenvaarallinen yritys hankkia itselleen ja kaltaisilleen taistelun kautta ihmisarvoinen elämä; se joka pitää taiteellista, tieteellistä, uskonnollista tai teknillistä toimintaansa tärkeämpänä, kuin taistelutoiminta, tahi se joka luulee voivansa paremmin taistella luokkansa ja ihmiskunnan puolesta taiteen, filosofian, tieteen, uskonnollisen toiminnan ja

teknillisten keksintöjen aseilla, kuin aseistetun käden voimalla...”

Yllämainitunlainen ajatustapa on hyvin jalomielistä, mutta se osottaa sen „säälimättömän taistelun logiikan täydellistä ymmärtämättömyyttä, jollaista kansalaissota on. Pietarin työläiset osasivat Lokakuun kapinan edellä paremmin ottaa huomioon taistelun logiikan. Pietarin tehtaiden työläisten yleisissä kokouksissa tehtiin päätöksiä, joiden mukaan jokainen työläinen oli *velvollinen* astumaan punakaartin riveihin ja valmistautumaan aseelliseen taisteluun proletariaatin yhteisen asian puolesta. Vapaavuorolla olevat työläiset olivat näiden yhteisten päätösten mukaisesti velvolliset ottamaan joka päivä useampia tunteja osaa sotilasharjoituksiin, joita tavallisesti pidettiin tehtaiden pihamailla. Tämä oli pakkoa, se oli kollektiivisen joukkopainostuksen joustava muoto proletariaatin vapautustaistelun hyväksi.

Mitä tulee *yksilöllisiin väkivallantekoihin*, kuten sissihyökkäilyihin, räjähdysiin, pakkoluovutuksiin, yksityisiä henkilöitä vastaan kohdistettuihin väkivallantekoihin jne., niin olisi väärin summamutikassa tuomita sellaiset teot tahi sanoutua niistä irti, sillä perustelulla, että me olemme ”joukkotaistelun, mutta ei yksilöllisten väkivallantekojen kannalla.”

Oikein on se, että joukkotaistelun vaatimukset ovat aina ratkaisevat. Sitä eivät yksilölliset väkivallanteot voi korvata. Kaikki tähän suuntaan menevät yritykset ja mielipiteet ovat hyvin vaarallisia ja sellaisinaan mitä jyrkimmin tuomittava. Mutta on väkivallantekoja, joita laajat joukot ymmärtävät ja jotka välittömästi palvelevat joukkotaistelua, ovat sen tarkotusperiä palvelemaan alistetut ja edistävät joukkotaistelun menestymistä. Sellaisia väkivallantekoja ei suinkaan saa tuomita, vaan ne on hyväksyttävä ja niitä on määrätyissä tapauksissa suoraan järjestettävä.

Itse kapinan aikana on yksilöllisten väkivallantekojen ja joukkotaistelun keskinäinen yhteys täysin selvä, käytännössä useinkin erottamaton. Aseellista kapinaa

eivät suorita ainoastaan kiinteästi järjestetyt ja suurina joukkoina taisteluun vietävät joukko-osastot, vaan myöskin yksityiset henkilöt ja pikkuryhmät, jotka lyövät vihollista siellä missä tapaavat ja tekevät sille vahinkoa kaikin mahdollisin keinoin.

Mutta myöskin sellaisina aikoina, jolloin aseellinen kapina ei ole välittömästi päiväjärjestyksessä olisi väärin ehdottomasti tuomita jokainen väkivallanteko. Vuonna 1920 Puolan Neuvosto-Venäjän välisen sodan aikana hävittivät ja räjähdyttivät saksalaiset työläiset monin paikoin Puolan armeijalle tarkoitettuja sotatarvelähetystyksiä. Nämä teot olivat unohtumattomia esimerkkejä proletarisesta kansainvälisestä solidaarisuudesta. Kun nämä teot olivat Venäjän proletariaatin ja sen punaisen armeijan, siis joukkotaistelun yhteydessä oli niiden merkitys jokaiselle työläiselle selvä.

V. VIHOLLISEN KESKITTYMISEN ESTÄMINEN. VIHOLLISEN YLLÄTTÄMINEN

"Yllätä vihollinen silloin kun sen voimat ovat vielä hajallaan". (Marx).

Yllättäminen, odottamaton isku näyttelee kaikessa taistelussa tärkeää osaa. Missä määrin ja missä mielessä yllätys on mahdollinen ja tarkoituksenmukainen aseellisessa kapinassa, siitä ensin muutama sana, ennenkuin lähdetään käsittelemään itse kysymystä vihollisen voimien keskittämisen estämisestä.

Räävelin kapinassa, samoin kuin Hampurin kapinassa perustuivat laskut vihollisen yllättämiseen. Ja vihollinen tulikin molemmissa tapauksissa yllätetyksi, molemmissa tapauksissa tuli isku sille odottamatta, mikä seikka auttoi kapinallisia saavuttamaan eräitä alkumenestyksiä. Ja senvuoksi oli kapinallisten taktiikka myöskin *sikäli oikea*.

Mutta väärää ja kohtalokasta oli molemmissa tapauksissa se, että *yllätetyksi ei tullut ainoastaan vihollinen*,

vaan *myöskin* omat, työläisten joukot, vieläpä suurin osa vallankumouksellisten työväenpuolueittenkin jäsenistä, ja että nämä kapinayritykset eivät sen vuoksi voineet saada kannatusta joukkojen taholta, minkä vuoksi *niiden täytyi kärsiä tappio*.

Nämä molemmat esimerkit ovat antaneet vallankumoukselliselle luokalle sen opetuksen, että *vihollisen yllättäminen ei missään tapauksessa saa viedä vallankumouksellisten taistelijain suurten joukkojen yllättämiseen, taistelevien eristämiseen*. Aseellisen kapinan alottaminen ilman että joukoille on annettu aseellisen taistelun tunnus, ilman että on "kaikilla kelloilla soitettu rohkean hyökkäyksen ja aseellisen taistelun välttämättömyyttä", merkitsi jo edeltäkin käydä varmaa tappiota kohti. "Joukkojen täytyy tietää, että he alkavat aseellisen, verisen ja epätoivon vimmaisen taistelun". (Lenin: "Moskovan kapina 1905").

Nousee kysymys, onko tällä ehdolla ensinkään mahdollista sovelluttaa kapinassa yllätystä, sillä se mitä sanotaan suurille joukoille, se ei ole myöskään pysyvä salaisuutena viholliselle.

On ilman muuta todettava, että *vihollisen yllättäminen siinä mielessä, että koko kapina tulee sille yllätyksenä, on mahdotonta*. Yllättäminen on mahdollista ensinnäkin siinä mielessä, että vaikka viholliselle on tunnettu aseellisen taistelun lähestyminen, niin se ei kuitenkaan tiedä tarkalleen sitä hetkeä, jonka johto on valinnut taistelun alkamiselle, mikä jo sinänsä merkitsee yllättämistä, toiseksi siinä mielessä, että toiminnan päätäväisyys ja vauhti kapinallisten taholta on sille odottamatonta, kolmanneksi puhtaasti taktillisessa mielessä (esim. taisteluissa jonkun kaupungin sisällä jne.).

MOLEMPIEN VASTUSTAJAIN ERIKOISUUDET JA NIIDEN MERKITYS.

Sääntö, että kapinallisten on aina pyrittävä tavotmaan ja lyömään vihollisen voimat niiden hajallaan

ollessa ja kaikin keinoin estämään eri puolilla maata olevien vihollisen voimien kokoonvetämistä, keskittämistä, perustuu molempien vastustajain, sortavan luokan ja kapinallisten erikoisuuksien, niiden vahvojen ja heikkojen puolien tuntemiseen.

Kapinallisten voima on suurten joukkojen aktiivisuudessa, toimellaisuudessa, väestön kannatuksessa, siinä valtavassa moraalisisessa vaikutuksessa, minkä mahtava joukkoliike tekee sekä vallankumouksellisiin taistelijoihin että myöskin vastavallankumouksen taisteluvoimiin, vaikuttaen edellisiin innostavasti, jälkimäisiin masentavasti, hajottavasti. Niiden heikkous on sotilaallisen kouluutuksen ja järjestyksen puute, minkä vuoksi niiltä myöskin puuttuu kyky sotilaallisten liikkeiden suorittamiseen, suurisuuntaisiin, suunnitelmanmukaisiin joukkojen siirtoihin, taisteluun suurina yhtenäisinä joukko-osastoina, säännölliseen rintamasotaan. Säännöllisessä sodassa suurilla, yhtäjaksoisilla rintamilla ovat kapinalliset auttamattomasti heikkoja.

Sitävastoin on vastavallankumouksen voima sotilaallisessa puolessa, sotilaallisessa järjestyksessä, liikuntakyvyssä, kyvyssä toimia suurten sotajoukkoyhdistelmien puitteissa, käydä säännöllistä rintamasotaa. Sen heikko kohta on poliittisessa, "moraalisessa" puolessa, vastavallankumouksellisen luokan todellisten edustajien vähälukuisuudessa. Vastavallankumous tarvitsee aina tykinruokaa sellaisista väestönkerroksista, joille itselleen objektiivisesti, itse asiassa, ei ole mitään hyötyä vastavallankumouksen voitosta. Sen vuoksi ovat vastavallankumouksen sotamiehet, armeija, poliisi jne., joista aina suurimman osan muodostavat proletaariset ja puoliproletaariset ainekset, alttiina "kumoukselliselle tartunnalle", jonka vaara on sitä suurempi mitä enemmän vastavallankumouksen taisteluvoimat ovat hajallaan, ja mitä läheisempi on senvuoksi niiden kosketus kansanjoukkojen kanssa. Tästäkin syystä on rintamasota vihollisen vahva puoli, se kun voi siinä paremmin suojella ja eristää joukkojaan vallankumouksellisen tartunnan vaaralta.

Näiden tosiasioitten tuntemisen perusteella on tehtävä se johtopäätös, että *kapinan taito merkitsee oleellisesti vihollisen voimien keskittämisen estämistä*. Se merkitsee, että ensi hetkestä alkaen, on hinnalla millä tahansa pyrittävä ympäröimään pienemmät tahi suuremmat vihollisen joukko-osastot, rappeuttamaan ja hajottamaan niitä kaikin keinoin. Joka tapauksessa on viholliselta katkaistava kaikki peräytymismahdollisuudet ja kaikki yhteydet ulkomaailman kanssa, ja siten *riistettävä siltä mahdollisuus liittyä toisiin vastavallankumouksellisiin joukkoihin*.

Aseellisessa kapinassa on rintama kaikkialla siellä, missä on vihollisen joukko-osastoja, kuinka pieniä tahansa. Jokaista vihollisen joukko-osastoa vastaan on hyökättävä. Jättiläismäisen ylivoiman keskittäminen erittäin tärkeitä tahi vaarallisia taistelun esineitä vastaan on välttämätöntä, mutta sellainen keskittäminen ei saa milloinkaan viedä siihen, että joku vihollisen joukko-osasto jää kokonaan ilman vastustajaa ja saa siten mahdollisuuden liittyä toisiin lähellä oleviin vihollisen joukko-osastoihin. Aina on oikein jättää jokaista joukko-osastoa vastaan vähintään niin paljon voimia, että vaikkakaan ei sitä ehkä voida kokonaan sitoa paikalleen, niin sitä kuitenkin alituisesti häiritään sissihyökkäyksillä. Sellaiset *sissihyökkäykset*, vaikkapa vain hyvinkin pienten ryhmien toimeenpanemia, ovat omiaan uuvuttamaan vihollista, ja *hidastuttamaan sen liikkumista, millä estetään sitä ajallaan liittymästä toisiin vastustajan joukko-osastoihin*.

Porvariston etevämyys puhtaasti sotilaallisessa suhteessa riippuu oleellisesti siitä tosiseikasta, että sillä on käytettävänäään sotilasammattimiehet, tuhannet ja kymmenentuhannet upseerit ja aliupseerit. Näiden kantajoukkojen avulla voi se verrattain helposti luoda kiinteästi järjestettyjä taistelujoukkoja, vieläpä nopeasti kokoonhaalituistakin aineksista. Juuri ammattimiesten puute tekee niin vaikeaksi säännöllisen rykmentteihin ja divisiooneihin jakautuvan armeijan muodostamisen. Punai-

sen Armeijan perustaminen on mahdollista vasta vallanoton jälkeen.

VASTUSTAJAN TAKTIikka.

Toiselta puolen ymmärtää vastustaja mainiosti, että sen on pyrittävä estämään voimiensa lyömistä paloittain ja keskittämään voimiaan jo ennen kapinan alkua, voidakseen asettaa kapinallisia vastaan suuria yhtenäisiä joukko-osastoja ja pakottamaan ne ottamaan taistelun vastaan säännöllisellä rintamalla.

Kansainvälisen porvariston kansalaissotataktiikasta työväenluokkaa vastaan on tyypillisenä esimerkkinä kuuluisa suunnitelma "Z". Se on Ranskan yleisesikunnan suunnitelma Pariisin proletariaatin kapinan kukistamiseksi. Tämä suunnitelma, joka tuli julkisuuteen syksyllä 1928 erään porvarillisen aikakauslehden varomattomuuden vuoksi, on taktilliselta peruslinjaltaan seuraava: Voimakkaan kapinaliikkeen puhjetessa Pariisin väestön keskuudessa *lähtevät hallituksen joukot ulos Pariisista, keskittyvät ylhäiseen Versaillesiin ja alottavat sitten maaseudulta mukaanvedettyjen joukkojen avulla järjestelmällisen hyökkäyksen Pariisia vastaan, valloittaakseen sen ulkoapäin.* Ranskan yleisesikunta on rakentanut tämän suunnitelmansa pääasiassa Pariisin kommuunin kukistamisen kokemuksiin, jossa käytettiin samanlaista taktiikkaa.

Tämä taktiikka ei ole erikoista vain Pariisin kommuunin taisteluille ja Ranskan oloille, vaan vastaa se yleensä aseellisen kapinan olosuhteita. Ei ole sattuma, että se suunnitelma Berlinin proletariaatin kapinan kukistamiseksi, joka löytyi vuonna 1926 eversti Luckin vangitsemisen yhteydessä, on yllättävässä määrässä myöhäisemmin paljastuneen suunnitelman "Z":n kaltainen. Mainitun suunnitelman mukaan piti, valtavan kapinaliikkeen puhjetessa Berlinissä, vetää sotaväki ja "isänmaalliset taistelujärjestöt" ulos Berlinistä, keskittää ne Berlinin ylhäisiin läntisiin esikaupunkeihin ja alottaa

sitten keskitetty hyökkäys ulkoapäin punaista Berliiniä vastaan.

Eikö ole mieletöntä jättää ilman vakavaa taistelua kapinallisten käsiin kokonaisia kaupunkeja ja alueita ja antaa niille siten suunnattomia poliittisia ja aineellisia valtteja? Kuten kerrotaan, oli ystä kysymyksestä olemassa erimielisyyksiä Ranskan yleisesikunnan ja Pariisin polisiprefekti Chiappen väillä, joka viimeainittu edusti sellaista käsitystä, että Pariisia ei missään tapauksessa saa jättää alttiiksi kapinallisten "barbaarisuudelle", ja että ratkaisevat taistelut Pariisista on käytävä sen sisällä, eikä *ulkoapäin*.

Vastoin näitä porvarillisia arveluita ottaa suunnitelma "Z" kylmästi ja johdonmukaisesti huomioon taistelun logiikan. Se ei määrää vastavallankumouksellisille voimille perääntymistä kaikkialla ja kaikissa olosuhteissa, vaan ainoastaan sikäli, mikäli realinen voimasuhde josakin vallankumouksellisessa keskuksessa on sille ilmeisesti epäsuosiollinen. Se laskee yksinkertaisesti näin: On parempi menettää kaupunki, mutta säilyttää elävä voima taistelun jatkamista varten, kuin sekä menettää kaupunki että tulla tuhotuksi. Se, joka tahtoo alusta alkaen pitää kaikki käsissään, ei pidä mitään.

Pariisin proletariaatin voitokas nousu 18 päivä maaliskuuta 1871 johti myöskin valtaviin hajaantumisielmiöihin porvariston leirissä. Kuohunta ulottui myöskin kapinallisia vastaan komennettuihin hallituksen joukkoihin, jotka alkoivat siirtyä työläisten puolelle. *Thiersin* johtamalle vastavallankumoukselliselle hallitukselle oli selvää, että se voi pelastaa herruutensa vain sillä ehdolla, että se nopeasti pakeni Pariisista ja korjasi pois hallituksen joukot kapinakeskuksesta. Epäilemättä oli vastavallankumouksellisen hallituksen pako Versaillesiin omiaan kohottamaan Pariisin proletariaatin itseluottamusta ja lisäämään vallankumouksellistumisen vauhtia koko maassa. Mutta pako oli välttämätön mahdollisuuksien säilyttämiseksi taistelun jatkamiselle. Jotta voitiin

pelastaa Pariisi ja koko Ranska porvariston käsiin, niin oli toistaiseksi luovuttava Pariisista.

Keskittäköön vastavallankumous kapinakeskukset sisäpuolelle kuinka suuria voimia tahansa, niin niiden välitön kosketus kansanjoukkoihin ei jätä tekemättä vaikutustaan sotilaisiin. Voidakseen estää tämän vaikutuksen ja taistella tehokkaasti sitä vastaan, eristää porvaristo joukkonsa kumouksellisista joukoista. Se kerää ne vastavallankumouksen tukikohtiin ja vie ne taisteluun suurten, kiinteiden joukkoyhdistelmien puitteissa ulkoapäin kapinakeskuksia vastaan. Se muodostaa säännöllisen rintaman. Tällainen sodankäyntitapa tekee mahdolliseksi saada tykki- ja konekivääritulen avulla aikaan se välimatka sotilaiden ja kansanjoukkojen välillä, mikä on vastavallankumoukselle niin välttämätöntä voidakseen pitää sotilaansa erillään kumouksellisesta "tartunnasta".

Mutta vihollisen voimien keskittämiskykyä voidaan liioitellakin. On vain hetkeksi kuviteltava mielessään vihollisen asemaa valtavassa vallankumouksellisessa tilanteessa ymmärtääkseen, että sen ei ole niinkään helppoa ilman muuta *ennen kapinaa* jättää kapinallisten halttuun joku tärkeä kohta ilman taistelua. Saksassa esim. olisi vastustajan sangen vaikea erota Berlinistä, Ruhrin alueesta, Hampurista tahi keski-Saksasta ilman taistelua ja siten helpottaa työläisille vallan ottoa näissä paikoissa. Ei ole unohdettava, että vastustaja panee kaikkensa liikkeelle *tukahduttaakseen heti alussa* valtavan joukkokapinan. Tämä seikka pakottaa sitä pitämään voimiaan hajallaan viimeiseen hetkeen saakka. Vain silloin kun sille on selvä, että sen ei onnistu tukahduttaa kapinaa alkuunsa, päättää se vetäytyä pois kapinan pesistä. Kun se on sellaisen päätöksen tehnyt, pyrkii se *voittamaan aikaa*, järjestääkseen ja keskittääkseen voimiaan. Kapinallisten asia on pitää huolta siitä, että se ei tätä aikaa saa. Paikalleenjääminen, puolustus on aseellisen kapinan surma.

EIKÖ VIHOLLINEN ANNA HAJOTTAA VOIMIAAN.

Missä määrin tällainen voimien keskittäminen ja rintaman muodostaminen viholliselle onnistuu, se ei tietysti riipu yksistään sen omasta tahdosta, niinkuin helposti voisi ajatella, jos käsittää kapinan kaavamaisen sotilaallisesti, vaan mitä erilaisimmista tekijöistä, esim. siitä, missä määrin vastavallankumouksellinen johto kykenee oikein arvioimaan tilannetta, missä määrin päätäväisesti vastustaja toimii, missä määrin vastustajan leirissä ollaan yksimielisiä erilaisiin käytännön asettamiin kysymyksiin nähden, *pienemmistä tahi suuremmista hajoamisilmiöistä vastavallankumouksen sotilaiden keskuudessa ja ennenkaikkea vallankumouksellisten joukkojen aktiivisuuden, toimeliaisuuden asteesta, niiden päättäväisyydestä ja niiden hyökkäyksen vauhdista.*

Siinä väitteessä, että *vastustaja ei piittaa mitään kapinallisten hyökkäyksestä, eikä anna itseään pettää pirstomaan voimiaan*, vaan ensin kaikessa rauhassa suorittaa loppuun voimiensa keskityksen ja sitten itselleen suotuisalla hetkellä alottaa järjestelmällisen taistelun kapinanpesiä vastaan, ei ilmene ainoastaan sotilasmainen, vaan aivan "hivittävän" sotilasmainen käsitys aseellisesta kapinasta. Puhumattakaan siitä, että vallankumouksellisessa tilanteessa, jossa vallankumouksellinen aalto auttamattomasti aina tempaa mukaansa pienempiä joukko-osastoja, jossa yhteys- ja liikennevälineet, joita vihollinen välttämättömästi tarvitsee voimiaan siirrelläkseen, eivät voi aivan esteettömästi toimia, niin on sellainen väite puhtaasti sotilaalliseltakin kannalta erehdys. Jokainen järkävä sotajoukko-osaston johtaja sotänäytämöllä ollessaan erottaa aina pienempiä tai suurempia osia joukostaan päävoimien varmentamiseksi, eikä ainoastaan joka suunnalle, mistä sitä uhkaa ilmeinen vaara, eikä vain sinne missä vaara on todennäköinen, vaan sinnekin *missä se on vain mahdollinen.* Mitä läheisempi ja ilmeisempi on vaara, sitä suurempia osia erotetaan

joukosta varmennukseen, mikä itse asiassa merkitsee voimien pirstomista, suurempien tai pienempien voimien poisvetämistä joukon päätehtävästä.

Jos aseellisessa kapinassa jonkun vihollisen joukko-osaston kimppuun hyökätään, on se myöskin pakoitettu väfmentamaan itseään joka puolelta, erottamaan sitä varten osia itsestään ja siten *pirstomaan voimiaan*, minkä kautta kapinallisille käy mahdolliseksi lyödä nämä osat ja sen kautta pakottaa vastustaja edelleen hajottamaan voimiaan.

Kapinallisten pyrkimysten täytyy tähdätä *vihollisen lyömiseen ennenkuin se ehtii muodostaa säännöllisen rintaman*, ja jos rintama kuitenkin muodostuu (esim. senvuoksi, että ei ole tehty poliittista valmistustyötä talonpoikien keskuudessa ja siten on asianomaisista maalaisalueista muodostunut vastavallankumouksen tukialueita), on ainakin pyrittävä siihen, että *tämä rintama on mahdollisimman epäedullinen vastustajalle*, että sen käytettäväksi jää mahdollisimman vähän tilaa, väestöä ja varoja, joita se tarvitsee armeijansa pystyssäpitämiseksi, ja että ei missään tapauksessa sen selkäpuoli jää "puhtaaksi", vaan että sen rintaman taakse vielä rintaman muodostumisen jälkeenkin jää voimia, jotka jatkuvasti hajottavat ja näännyttävät sen joukkoja sissi-toiminnalla jne.

Sen mitä yllä on sanottu vihollisen voimien keskittämisestä ja tämän keskittämisen estämisestä, vahvistaa riittävästi Saksan kokemukset vuosilta 1920 ja 1921.

Maaliskuun taistelut Ruhrin alueella 1920 antavat muutamia loistavia esimerkkejä taistelunhaluisten työläisjoukkojen toimeliaasta, päättäväisestä, hillittömästä ryntäyksestä Reichswehrin (Saksan armeijan) eri joukko-osastoja vastaan. Taistelut Wetterin ja Herdecken luona ym., joissa kaikilta tahoilta innostuneina rientävät työläistaistelijat tuhosivat ja riisuiivat aseista vastavallankumouksen lähettämät sotajoukko-osastot, kuuluvat kaikkein valtavimpiin ilmiöihin aseellisten luokkataistelujen historiassa. Sitävastoin tehtiin eräässä tapauk-

ssä sellainen virhe, että vastustajan kanssa pidettyjen neuvottelujen jälkeen laskettiin eräs vihollisen joukko-osasto marsimaan ohii ja esteettömästi liittymään Lippejoella Ruhrin työläisiä vastaan taisteleviin joukkoihin. Tämä ei ollut Ruhrin alueen työläisten vika, vaan syynä siihen oli se, että muissa osissa maata ei taisteltu, että Lippejoella muodostuvan valkoisen rintaman selkäpuoli oli turvattu.

Ruhrin alueen taisteluista ottivat vastavallankumouksen kenraalit sen suuren opetuksen, että sotaväen käyttäminen Ruhrin alueen taisteluissa oli väärä, että ei olisi pitänyt pirstoa sotaväen voimia pieniksi erillisiksi joukko-osastoiksi, minkävuoksi ne tulivat tuhoetuiksi yksitellen, vaan olisi pitänyt panna toimeen suunnitelmanmukainen hyökkäys kapina-alueita vastaan suurin, keskitetyin voimin.

Tämän opetuksen on kenraali Löffler ilmaissut hyvin havainnollisesti ja sattuvin sanoin eräässä kirjoituksessaan Ruhrin kapinasta: "Sotaväen taisteluun viemisen tapa oli sekä poliittisesti lyhytnäköistä että sotilaallisesti väärää... Kaupunkien miehittäminen sotaväellä voi olla vain rajoitettua. Kuten tapahtumain kulku osoittaa, vaipuvat sotajoukko-osastot kuin suohon satatuhantisen vihamielisen työläisväestön kasvavan suuttumuksen päinostuksen alaisena. Mitä enemmän ne liikkuvat, sitä nopeammin ja varmemmin ne vaipuvat. Tulipalon välttämiseksi ei pistetä palosotilasta jokaiseen taloon yksitellen, vaan pidetään koko palokunta hälyytysvalmiina koossa, jotta se voitaisiin yhtenäisenä ja hyvin varustettuna lähettää suunnitelmanmukaiseen ja keskitettyyn hyökkäykseen ulkoapäin tulipalokeskusta vastaan".

Senvuoksi on erittäin mielenkiintoista tarkastella, miten vastavallankumouksen sotilaalliset voimat toimivat maaliskuun taisteluissa seuraavana vuonna 1921, jolloin ne jo olivat omaksuneet Ruhrin alueen taisteluitten opetukset ja jolloin johtavat sotilashenkilöt nimenomaan määräsivät, että johtavana näkökantana piti olla voimakkaitten reservien muodostaminen ja voimien koos-

sapittäminen. (Sisäministeriön virallisesta mietinnöstä). Tästä sisäministeriön mietinnöstä käy selville, että 37 poliisikomppaniasta, jotka oli lähetetty kapinaa kukistamaan Merseburgin piiriin, ainoastaan 12 lähetettiin kapinan pääpesään, Leunan tehdasalueelle, ja kaksi kolmasosaa voimista jätettiin varmennukseksi lähiseuduilla oleviin kaupunkeihin, Halleen, Merseburgiin, Ammendorfiin, Weissenfelsiin, Eislebeniin jne., suojelemaan Leunan alueella taistelevia poliisijoukkoja siinä tapauksessa, että työläiset mainituissa kaupungeissa olisivat mahdollisesti toimineet aktiivisesti. Tämä seikka on esimerkkinä siitä, että *vastustajan on pakko piitata, sen on pakko hajottaa voimiaan, kun sitä uhataan.*

VI. TAISTELU SOTAVÄESTÄ.

MITÄ SE MERKITSEE JA MILTÄ SE ASEELLISEN KAPINAN TODELLISUUDESSA NÄYTTÄÄ

Kapinan taidon tarkoituksena on vastustajan aseellisten voimien keskittämisen estäminen, hajoittaminen ja aseistariisuminen. Tämän kirjasen edellisistä luvuista selviää, ettei tämän tehtävän ratkaiseminen ole ajateltavissa ilman sitkeää, aseellista taistelua vastavallankumouksen taisteluvoimia vastaan ja että Marxin tätä taistelua varten suosittelema strategia ja taktiikka pitävät täysin paikkansa vielä tänäkin päivänä.

Mutta proletariaatin täytyy aseellisessa kapinassa taistella ei vain porvariston aseellisia voimia vastaan, vaan sen täytyy samanaikaisesti käydä tarmokasta, häikäilemätöntä taistelua näiden aseellisten voimien horjuvista aineksista, tarkoituksella vetää niistä mahdollisimman suuri määrä taistelevan proletariaatin puolelle. Mikä merkitys sotilaiden siirtymisellä kapinallisten puolelle kapinan menestymiselle on, sitä meidän ei tarvitse eritellä ja voimme sen takia siirtyä suoraan pohtimaan kysymystä, *kuinka tätä taistelua täytyy käydä.*

Lausetapa "taistelu sotaväestä" on peräisin Leniniltä, joka kirjoituksessaan "Moskovan kapinan opetukset"

vuodelta 1906 on tämän kysymyksen tutkinut. Tämän kirjoituksen perusajatuksot eivät vielä tänäänkään tarvitse "parannuksia" tai "täydennyksiä". Me katsomme tehtäväksemme tässä köhdin yksinkertaisesti toistaa nämä perusajatuksot, valaista niitä uusimpien kansalais-sotakokemuksien tosiasioilla ja varoittaa eräistä näiden ajatuksien vääristä selityksistä.

Lausetavan "taistelu sotaväestä" sisällön havainnollistuttamiseksi pidämme tarpeellisena palauttaa mieliin useita historiallisia esimerkkejä aseellisen kapinan monipuolisesta, elävästä todellisuudesta.

Lenin itse esittää mainitussa kirjoituksessa eräitä esimerkkejä "taantumuksen ja vallankumouksen epätoivoisesta, raivoisasta taistelusta horjuvasta sotaväestä" Moskovan proletariaatin joulukuun kapinassa vuonna 1905. Erikoisen tarmokasta oli tämä taistelu hallituksen taholta.

"Hallitus pidätti horjuvia puolellaan mitä erilaisimmin ja epätoivoisimmin toimenpitein: määnttelulla, imartelulla, lahjomisella, kellojen jakamisella, rahalla jne. Sotamiehille annettiin viinaa, heitä petettiin peloiteltiin, suljettiin kasarmeihin ja riisuttiin aseista ja petoksella ja väkivallalla riistettiin heidän keskuudestaan epäluotettavimpina pidetyt sotamiehet." (Lenin: "Moskovan kapina").

Tosin suoritettiin samaisessa joulukuun kapinassa myöskin kapinallisten puolelta joitakin onnistuneita veljeilyjä sotamiesten kanssa, mutta suurin piirtein onnistui hallituksen pitää sotamiehet käsissään. Pääsyyn tähän näkee Lenin siinä, etteivät kapinalliset ymmärtäneet, asettaa hallituksen epätoivoisia, raakoja toimenpiteitä vastaan yhtä aktiivista ja häikäilemätöntä taistelua horjuvasta sotaväestä, etteivät he muun muassa kyenneet "ympäröimään pomminteittäjillä" vastavallankumouksellisia upseereja, jotka kiihoittivat sotamiehiä kansaa vastaan, *tuhoamaan heitä fyysillisesti*.

Moskovan joulukuun päiviltä on peräisin erinomainen vallankumouksellinen asiakirja, jossa äärimmäisen

yksinkertaisella ja havainnollisella tavalla konkretisoidaan sotaväestä käytävän taistelun tehtävät. Tämä asiakirja — julistus, jota levitettiin Moskovan kaduilla — antoi Moskovan työväestölle seuraavat ohjeet:

“Tehkää tarkka ero tietoisten vihollistemme ja tiedottomien, tilapäisten vihollisten välillä. Tuhotkaa edelliset, säästäkää jälkimmäisiä. Säästäkää mahdollisuuden mukaan jalkaväkeä. Sotamiehet ovat kansan lapsia, eivätkä vapaaehtoisesti käy kansaa vastaan. Heitä kiihoittavat upseerinsa ja korkeammat esimiehet. Jokainen upseeri, joka johtaa sotamiehiä työläisteurastukseen, julistetaan kansanviholliseksi ja asetetaan lain ulkopuolelle. Lyökää hänet kuoliaaksi, missä hänet tapaatte. Älkää säästäkö kasakoita! Heidän kätensä ovat työläisveressä; he ovat aina olleet työläisten vihollisia; hyökätäkää rakuunien ja patrullien kimppuun ja tuhotkaa ne. Taistelussa poliisia vastaan menetelkää näin—Kaikki esimiehet aina komissaariin saakka lyökää kuoliaaksi, missä vain voitte. Ylikonstaapelit, riisukaa aseista ja vangitkaa, mutta lyökää kuoliaaksi ne, jotka ovat tunnettuja erittäin häijyiksi ja ilkeiksi. Tavalliselta katupoliisilta ottakaa aseet pois ja antakaa heidän hallituksen sijasta palvelua teitä”.

Oliko jokainen edellämainituista sotaväen eri luokkia varten annetuista ohjeista silloisiin konkreettisiin olosuhteisiin nähden Moskovassa ehdottomasti oikea vai eikö, ei meille ole lainkaan ratkaisevaa. Tässä yksinkertaisessa asiakirjassa ilmenee oikea vallankumouksellinen menettelytapa taistelussa sotaväestä. Nämä ohjeet ovat erittäin arvokkaita ja opettavia kahdessa suhteessa. Ensiksi sen takia, koska niistä käy ilmi, että sotaväestä käytävää aktiivista, epätoivoista taistelua, samoin kuin aseellista kapinaa yleensäkin, ei ole pidettävä vain jo olemassaolevien, järjestettyjen joukkojen, vaan koko työväestön laajojen joukkojen, koko työtätekevän väestön tehtävänä. Ja toiseksi sen takia, koska vallankumouksessa täytyy tehdä ero vihollisten ja “vihol-

listen" välillä, jos ei halua tulla lyödyksi.

Vähemmän opettavaista ei ole seurata, mitä konkreettisia muotoja taistelu sotaväestä suuressa lokakuun vallankumouksessa 1917 sai. Usein ollaan taipuvaisia ajattelemaan, että lokakuun kapinan voitto oli suhteellisen helppo asia. Imperialistisen sodan pehmittämä miljoona-armeija siirtyi muka yksinkertaisesti työväestön puolelle ja muka ratkaisi kaiken. On totta, että lokakuun mahtava vallankumouksen aalto kuohutti syvästi myöskin entistä tsaarin armeijaa ja että huomattava osa sotamiesjoukkoja myöskin aktiivisesti taisteli proletaarisen vallankumouksen riveissä. Mutta olisi erehdys uskoa, että se saavutettiin ilman epätoivoista taistelua sotaväestä taantumuksen ja vallankumouksen välillä. Ennen kaikkea ei saada unohtaa, että bolshevikit olivat 1905 vuoden vallankumouksesta vetäneet välttämättömät opetukset ja suorittivat sotamiesten keskuudessa vuosikautia itsepintaista, väsymätöntä työtä, luodakseen rätien välttämättömän edellytyksen menestykselliselle, välittömälle taistelulle sotaväestä. Erikoisen laajuuden sai tämä työ maailmansodan viimeisinä vuosina. *Helmikuun vallankumouksessa*, joka nojautui mahtavaan kuohuntaan sotamiesten keskuudessa, ei armeija suinkaan yksinkertaisesti siirtynyt kansan puolelle. Ennen kuin siihen päästiin, täytyi sotamiesjoukkojen armeijassa ja laivastossa ensin nousta, selviytyä vastavallankumouksellisista upseereistaan, ajaa heidät pois ja riisua aseista, tehdä vaarattomiksi vastarintaa harjoittavat upseerit ja heidän apurinsa, ottaakseen komentamisvallan omiin käsiinsä joka toteutettiin yleisten kokousten, sotamiesten itsensä valitsemien johtajien ja erikoisesti *sotilaskomiteain* avulla. Sotamiesjoukoista käytiin katkeraa, raivoisaa taistelua taantumuksen ja vallankumouksen välillä mitä moninaisimmin muodoin kuukausimäärin.

Tämä taistelu horjuvasta sotaväestä kohosi huipukohtaansa lokakuun kapinan hetkellä, jota käytiin proletaarisen vallankumouksen merkeissä. Me mainitsimme tämän taistelun eri vaiheista ensi sijassa taist-

telun vastavallankumouksellisen Kerenskin hallituksen ja Pietarin proletariaatin välillä *Pietarin varusväestä*, joka oli bolshevikeille myötätuntoinen ja jonka hallitus sentähden halusi komentaa pois Pietarista ja korvata hallitukselle uskollisilla joukolla. Tätä vastavallankumouksellista suunnitelmaa vastaan mobilisoivat bolshevikit sotamiesjoukot. Kutsuttiin koolle yleisiä sotamiesten kokouksia, jotka kieltäytyivät noudattamasta hallituksen määräystä. Sellaisiin kasarmeihin, joissa sotamiesten mieliala oli epävarma, lähetettiin johtavia bolshevikkeja puhujiksi. Hallituksen rikksellinen suunnitelma onnistuttiin torjumaan. Heti lokakuun kapinan voiton jälkeen Pietarissa lähetettiin rintamalta hallitukselle uskollisia joukkoja Kerenskin ja kenraali Krasnovin johdolla Pietaria vastaan. Näitä joukkoja vastaan lähetettiin joukko rohkeita bolshevistisia agitaattoreita. Nämä suorittavat tehtävänsä sillä tuloksella, että "hallitukselle uskolliset" joukot laskevat aseensa jo Pietarin porteilla.

Samoin *riisuttiin jo matkalla aseista* vahvat sotilasjoukot, jotka rintamalta lähetettiin vastavallankumouksen tueksi lokakuun taisteluihin Moskovaan. Tämän tekivät rautatieläiset, jotka kieltäytyivät joukkojen kuljetuksesta ja sen sijasta harjoittivat vallankumouksellista agitatsionia sotamiesjoukkojen keskuudessa.

Että vallankumoukselle myötämiehet sotamiehet eivät vallankumouksessa ilman muuta ole valmiit aktiivisesti taistelemaan proletariaatin puolella, osoittautui varsin selvästi lokakuun vallankumouksessa. Vaikkakin jotkut vallankumouksen puolelle siirtyneet joukko-osastot, esim. eri matruusiosastot taistelivat aivan itsenäisesti erinomaisen urhoollisesti vallankumouksen puolesta, tehtiin kuitenkin yleensä se huomio, että vallankumoukselliset joukko-osastot taistelivat vain silloin hyvin, kun ne olivat kiinteässä yhteydessä työpaikkojen työläisiin, punakaartilaisiin. Työläisten, punakaarti-
laisten soluttaminen vallankumouksellisiin joukko-osastoihin, osottautui sen takia erittäin tarkoituksenmukai-

seksi toimenpiteeksi. Poliittisesti tietoisimmat punakaartilaiset työpaikoilta muodostivat näin uudelleen järjestetyissä joukoissa sitovan sementin, johtavan aineksen, joiden ympärille aseitten käytöstä paremmin selvillä olevat talonpoikaisarmeijan sotilaat ryhmittäytyivät. Tämä oli eräs konkreettinen muoto vallankumouksellisten taistelussa horjuvasta sotaväestä.

Syvästi vallankumouksellinen kuohunta saksalaisissa sotamiesten ja matruusijoukoissa vuosina 1918 ja 1919 tarjosi rajattomia mahdollisuuksia menestykselliselle taistelulle sotaväestä. Saksan proletariaatti todella kävikin tätä taistelua, mutta ei niin aktiivisesti ja häikäilemättömästi, ei niin raivoisesti ja epätoivoisesti kuin voiton saavuttamiselle olisi ollut välttämätöntä. Tämän puoliksi naisuuden syyt me jo tunnemme.

Vuonna 1923 olivat mahdollisuudet menestykselliselle taistelulle sotaväestä pienemmät kuin vuosina 1918 ja 1919. Mutta olisi mieletöntä väittää ettei ollut olemassa mitään mahdollisuuksia menestykselliselle taistelulle valtakunnan puolustusjoukoista ja suojeluspoliisista ja että Saksan proletariaatin olisi ollut yksinomaan käytävä sotaa niitä vastaan. Siellä, missä todella, vaikkakin pienin joukoin taisteltiin, nimittäin Hampurissa, oli poliisi äärimmäisen päättämätön, s. o. se jo horjui, ja sen kautta olivat myöskin objektiiviset edellytykset menestykselliselle taistelulle sotaväestä olemassa. Mutta ilman raivoisaa taistelua, Leninin lausetapaa käyttäeksämme, ei kaikkein suotuisimmissakaan edellytyksissä saavuteta mitään.

Tallinnan kapinassa antoi vallankumouksellisten taistelujoukkojen eräs osasto loistavan esimerkin rohkeasta, häikäilemättömästä taistelusta sotaväestä. Yöllä sotamiesten nukkuessa tunkeutui osasto yllättäen lentäjätaloon kasarmiin ja miehitti heti kivääritelineet. Heränneille sotamiehille selitettiin kapinan tarkoitus ja aseet jaettiin jälleen sotamiehille, mutta vain niille, jotka heti selittivät olevansa valmiit ottamaan osaa kapinaan.

Tammikuussa 1919 määrättiin Gardissa Ranskassa vuorityöläisten lakon aikana lakonrikkurien suojaksi osasto sotamiehiä. Vuorityöläiset kantoivat sotamiehille ruokaa ja viiniä, ja veljeilivät heidän kanssaan sillä tuloksella, että sotamiehet laskivat heidät kaivoksiin tekemään selvää lakonrikkureista.

Me olemme valaisseet sotaväestä käytävää taistelua näin rikkaalla tosiasia-ainehistolla, osoittaaksemme, että tässä taistelussa voidaan menestyksellä käyttää mitä erilaisimpia menettelytapoja. Tulevissa aseellisissa luokkataisteluissa käytetään epäilemättä aivan uusia, ennakolta tuntemattomia taistelumetoodeja. Olisi hyödyttöntä hommaa yrittää "keksiä" näitä metoodeja ennakolta. Juuri taistelussa ne on löydettävä. Mutta yhtä mahdotonta ja vahingollista kuin olisi laatia tätä taistelua varten, yhtä vähän kuin mitään elävää taistelua varten, jotain kaavaa, yhtä lujasti on oltava selvillä siitä, että tämä taistelu voi olla menestyksellinen vain, kun sitä käydään mitä suurimmalla uhrautuvaisuudella ja mitä suurimmalla häikäilemättömyydellä.

Tämän taistelun eräs tärkeimpiä edellytyksiä on väsymätön, itsepintainen, mistään terrorista säikkymätön järjestelmällinen työ porvariston aseellisten voimien keskuudessa, sotamiesjoukkojen säännöllinen vallankumouksellinen kasvatus. Tämä työ on aina mahdollista, myöskin vaikeimmissa olosuhteissa. *Mutta parhaimmassakin tapauksessa se vain jää vaarattomaksi näpertelyksi, ellei se nojaudu kiinteihin organisatooriisiin tukikohtiin, aktiivisesti työskenteleviin soluihin itse joukko-osastojen keskuudessa.* Solun on ymmärrettävä kasvattaa sotamiesjoukkoja vallankumouksellisesti, ryhmittää vallankumoukselliset ainekset ja myötätuntoiset myöskin organisatoorisesti ympärilleen ja asettua sotamiesten kaikkien joukkovaatimusten ja joukkotoimintojen etunenään. On ilman muuta selvää, että sellaisella solulla on ratkaiseva merkitys välittömälle taistelulle sotaväestä.

perustuvan armeijan kanssa, kun taas useimpien kapitalististen maiden proletariaattia vastaan on nyt erikoisia luokkasota-armeijoita palkkajoukkojen, fasisistien iskujoukkojen muodossa. Porvaristo on myöskin vetänyt omat opetuksensa sodanjälkeisen ajan aseellisten luokkataistelujen kokemuksista. Näistä opetuksista tärkeimpiä on, että aseellisissa yhteenotoissa vallankumouksellisten kansanjoukkojen kanssa sille on edullisempia lukumäärältään pienemmät, mutta luotettavimmat armeijat kuin yleiseen asevelvollisuuteen perustuvat laajat joukkoarmeijat, jotka luokkasodan ratkaisevina hetkinä ovat kiertämättömästi suurelle horjunnalle alttiita. "Mieluimmin vähän, mutta ehdottoman luotettavaa joukkoa kuin paljon huonoa", sanoivat Saksan porvariston luokkasotastrateegit, kun he vallankumousvuosina 1918—1920 järjestivät vastavallankumouksen voimia taisteluun proletariaattia vastaan. (Kenraali Märcker: "Keisariarmeijasta Reickswehriin.")

Tämän periaatteen mukaisesti panee porvaristo aivan erikoista arvoa sille, että sen luokkasota-armeijat kootaan huolellisesti siivilöidyistä, vallankumoukselliselle proletariaatille vieraista aineksista. Saksan valtakunnan puolustusjoukot ottavat riveihinsä vain taatusti "isänmaallismielisiä" aineksia ja suojeluspoliisiin ottamisen ensimmäisenä ehtona on taas ehdoton uskollisuus kapitalistiluokalle. Tosin kuuluvat ne ainekset, joista nämä luokkasotakaartit miehistönsä värväävät, yhteiskunnallisen asemansa puolesta suurimmaksi osaksi väestön proletaariin tai puoliproletaariin kerrokseen, mutta porvaristo panee kaikki keinonsa liikkeelle löytääkseen telottajakaarteihinsa pimeitä, tiedottomia, rappeutuneita tai täysin "tietoisia" sosialifasistisia tai "isänmaallismielisiä" työläismurhaajia. Onnistuuko se siinä täysin, on toinen kysymys. Joka tapauksessa täytyy vallankumouksellisen proletariaatin varustautua siihen, että nämä luokkasota-armeijat todella taistelevat proletaarista vallankumousta vastaan. Se koskee ennen kaikkea fasisistisia upseeripataljoonia ja ylioppilasyoukkoja, jotka

eivät ole mitään muuta kuin *porvariston järjestettyä itseaseistautumista* työväenluokkaa vastaan suunnatun luokkasodan varalle.

Mutta nämä puhtaasti sotilaalliset joukot (Reichswehr, suojeluspoliisi, upseeri- ja ylioppilasjoukot) eivät voi porvaristolle riittää. Se on pakoitettu luomaan sotilaallisille järjestöilleen joukkopohjan, joka tarjoaa luokkasodan vastavallankumouksellisille toiminnoille selkänöjan. Sen muodostavat fasisistiset joukkojärjestöt, jotka värväävät jäsenistönsä oleellisesti työtätekevän keskiluokan ja talonpoikaiston kerroksista, osaksi proletariaatin takapajuisista aineksista. Näitä joukkojärjestöjäkin pyrkii porvaristo militarisoimaan niin tarkasti kuin mahdollista — kansallissosialistisen puolueen iskujoukot, teräskypärät, nuorsaksalainen ritarikunta, ratsastusseurat — ja voimaperäisellä, kansalliskiihkoisella ja työläisvihamielisellä "marxilaisvastaisella" kiihoituksella muokkaamaan käyttökelpoisiksi taistelujoukoiksi luokkasotaa varten.

Samaan porvariston luokkasotakaartien järjestelmään kuuluvat *sosialifasisistiset* iskujoukot ("Tasavallan lippu"), joita jo luokkasotamaisesti käytetään ei vain kommunisteja, vaan myöskin kapinoivia sosialidemokraattisia työläisiä vastaan.

Kaikki nämä porvariston uudet metodit aseellisten voimiensa järjestämiseksi, työväenluokkaa vastaan kohdistetun luokkasodan näkökannan mukaisesti, muodostavat aivan oleellisen osan porvarillisen valtion fasisoimisesta, "vastavallankumouksen keskittymisestä" (Marx) sotilaallisella alalla. On siten ilman muuta selvää, että nämä toimenpiteet ovat vallankumoukselliselle proletariaatille äärimmäisen vaarallisia.

Mutta me olemme kaukana siitä, että vetäisimme näistä kiistämättömistä tosiasioista joitain pessimistisiä johtopäätöksiä voittoisan aseellisen kapinan mahdollisuuksista näin muuttuneissa olosuhteissa. Tällaisissa epätoivoisissa toimenpiteissä ilmenee porvariston kasvava kauhu "kommunismiin aavetta" kohtaan, sen tosia-

sian tunnustaminen, että maa heidän jalkojensa alla polttaa, että kapitalistinen järjestelmä on tuomittu kuolemaan ja voidaan enää pitää hengissä vain erikoisten, keinokeinoisten keinojen avulla. Tälle teorialle on erittäin luonteenomaista porvariston itseaseistautumisen vapaaehtoisten taistelujärjestöjen muodossa. Kun porvaristo aikaisempina aikoina saattoi rauhallisesti lähettää aseistetut talonpojat ja työläiset puolestaan taisteluun ei vain ulkonaista, vaan myöskin sisäistä vihollista vastaan, näkee se nyt olevansa pakotettu itse olemaan kanuunanruokana, itse "astumaan rapakkoon".

Porvariston itseaseistautuminen on sen viimeinen valtti! Se ei voi mennä tällä alalla kauemmaksi. Mutta olisi suuri erehdys uskoa, nämä porvariston johdonmukaiset toimenpiteet aseellisten voimiensa luotettavuuden turvaamiseksi tekisivät mahdolliseksi menestyksellisen taistelun sotaväestä tulevissa aseellisissa luokkataisteluissa ja että proletariaatin pitäisi tuntea näihin luokkasotakaarteihin kuuluvia vastaan vain ylenkatseen ja fyysillisen tuhoamisen ainoa menettelytapa. Tällaisia mielipiteitä ilmenee, mutta niitä vastaan täytyy taistella. Ei pidä unohtaa, että pienimmätkin hajan-tumisilmiöt ja hbrjumiset juuri näissä joukoissa ovat omiaan huolestuttamaan porvaristoa äärimmilleen, koska juuri ne ovat sen viimeinen toivo. Tämä tosiasia ilmeni erittäin selvästi Saksan valtakunnan puolustusministeri Groenerin maaliskuun lopulla 1930 antamassa surullisen kuuluisassa "kello" käskyssä. Groener katsoi olevan syytä ottaa käytäntöön taistelussa "kommunistista hävitystyötä" vastaan mitä erilaisimmat ja kieroimmat menettelytavat, lähtien "kommunismin tartuttamien", s. o. tyytymättömien sotilaiden uhkaamisesta ankarilla pakkotoimenpiteillä aina "siivojen", urkintapalveluksia suorittavien sotilaiden lahjomiseen kelloilla, kunniamerkeillä, lomalla ja ennenaikaisella ylennyksellä. Tämän tapaisiin epätoivoisiin menettelytapoihin sotaväestä käytävässä taistelussa porvaristo aikaisemmin turvautui tavallisesti avoimen kansalaissodan hetkenä.

Kapina risteilijä "Emdenillä", valtakunnan puolustusjoukkoihin kuuluvien sotilaiden lukuisat itsemurhat, kommunisteille annettujen äänien suuri lukumäärä suojeluspoliisiin keskuudessa valtakunnan vaaleissa sekä suojeluspoliisivartioiden osittain avoimet myötätunnon-ilmäisut lakkovahdeille Berlinin metallityöläisten lakossa ja monet muut samanlaiset tosiasiat osoittavat selvästi, ettei lähestulkoonkaan kaikkia näihin Saksan porvariston luokkasotajoukkoihin kuuluvia tunnu hirttäjäosa miellyttävän. Ja sen kautta on myöskin olemassa objektiiviset edellytykset menestykselliselle taistelulle näistä aineksista.

Kysymyksen ollessa *erikoisista työmetoodeista* näiden joukkojen keskuudessa, on itsestään selvää, ettei vallankumouksellinen proletariaatti voi työskennellä vain vakuuttamisen ja valistuksen metoodia käyttämällä. Sotilaille on tehtävä selväksi, etteivät työläiset tunne mitään sääliä, jos he ase kädessä asettuvat työläisiä vastaan. Että kaikissa näissä olosuhteissa on muodostettava kiinteitä *soluja* ytimeksi näihin joukkoihin, sitä tuskin enää edellä sanotun jälkeen tarvitsee erikoisesti painostaa.

VII. PROLETARIAATIN ASEISTAMISESTA.

KUINKA KYSYMYSTÄ EI SAADA ASETTAA.

Porvarillisessa valtiossa on porvaristo aseistettu, proletariaatti aseistamaton. Tosin, antaa porvaristo myöskin työläisille ja talonpojille aseita käsiin sikäli kuin se tarvitsee näitä kanuunan ruuaksi sodissaan. Mutta samalla se ryhtyy kaikkiin mahdollisiin toimenpiteisiin pitääkseen aseistamansa työläiset ja talonpojat lujasti käsissään, estääkseen ne käyttämästä aseitaan oman vapautumisensa hyväksi. Se täyttää omaan luokkaansa kuuluvilla upseerinpaikat, muodostaa itselleen mahdollisimman kuuliiaisista ja poliittisesti luotettavista aineksista armeijan "selkärangaksi" lujan aliupseerikunnan,

luo taitavasti kehitetyn järjestelmän sotamiesjoukkojen keskuudessa harjoitettavaa urkintaa, peloittamista ja pimitystä varten. Kaikesta tästä selviää, että porvarillisessa valtiossa on jokainen armeija, aivan saman tekevää, onko se yleiseen asevelvollisuuteen perustava armeija, palkka-armeija tai fasistinen ja sosialifasistinen taistelujärjestö, porvariston aseistautumista proletariaattia vastaan.

Porvaristo ei salli valtiossaan mitään proletariaatin aseistettua taistelujärjestöä. Ne on luotava ilman sen lupaa vallankumouksellista tietä. Että proletariaatin on sen ohessa käytettävä hyväkseen jokaista tarjoutuvaa tilaisuutta oppiakseen porvariston sotilaslaitoksissa aseittenkäyttöä ja saadakseen käsiinsä aseita, on itseltään selvää.

Yleiseen asevelvollisuuteen perustuva armeija tarjoaa epäilemättä paljoa laajempia mahdollisuuksia taistelulle sotaväestä ja siten proletariaatin aseistautumiselle kuin porvariston puhtaat luokkasotakaartit.

Mikä johtopäätös täytyy proletariaatin tästä tosiasista vetää? Täytyykö sen esiintyä, niinkuin Brandler kuuluisassa "toimintaohjelmassaan" suositteli, "yleisen asevelvollisuuden puolesta kansanmiliisin muodossa", joka tarjoaa työläisille helpoimman mahdollisuuden kääntää käsiinsä saamansa aseet porvaristoa vastaan? (Brandler: Lisää toimintaohjelmaan Saksassa, Kommunistinen Internationale 1928, vihko 2, sivu 83).

Tämän kysymyksen tutkimisessa emme halua vähimmäskään määrässä antaa sen tosiasian vaikuttaa, että Brandler nyt on proletaarisen vallankumouksen vihollisten leirissä ja silloin, kun hän esiintyi opportunistisella toimintaohjelmallaan, seisoi vain toisella jalallaan vallankumouksellisessa leirissä, tai että hän v. 1923, kun hän istui Saksin hallituksessa ja hänellä oli mahdollisuus ryhtyä johonkin todella aseistaakseen taisteluhaluiset keskisaksalaiset proletariaatit, ei liikuttanut sormiansakaan tähän suuntaan Meidän tarkoituksemme ei siis lainkaan ole Brandlerin "läksyttäminen", hän on itse pal-

jastanut itsensä riittävästi työläisjoukkojen edessä. Mutta kysymys yleisestä asevelvollisuudesta Saksassa on tässä yhteydessä tärkeä.

Todettakoon aluksi se yleisesti tunnettu tosiasia, että yleisen asevelvollisuuden voimaansaattamisen vaatimus Saksassa on *Saksan suurporvariston vaatimus*.

Tätä vaatimusta edustavat erittäin tarmokkaasti fasisitit ja saksalaiskansallinen Hugenbergin puolue. Saksan porvaristo olisi jo aikoja sitten toteuttanut tämän toimenpiteet, jos sitä eivät olisi tästä estäneet Versaillesin rauhan määräykset.

Mutta eikö tämä Saksan porvariston vaatimus ole ristiriidassa sen kanssa, mitä edellisessä luvussa sanottiin joka maassa esiintyvistä pyrkimyksistä luoda porvariston erikoisia luokkasota-armeijoita? Ei vähimmäisäkään määrässä. Porvariston aseistettujen voimien tehtävät eivät rajoitu vain taisteluun "sisäistä vihollista", s. o. tyytymättömiä kansanjoukkoja vastaan; tähän tarkoitukseen ovat tietysti erikoiset luokkasota-armeijat sopivimmat. Mutta toiselta puolen täytyy imperialismin harjoittaa imperialistista politiikkaa. Tämä politiikka vie *suuriin maailmansotiin*. Jos porvaristo tahtoo menestyksellä käydä sellaista sota, *sen täytyy militarisoida kansan laajimmat kerrokset ja aseistaa ne sodan sattuessa*. Joidenkin filosofoivien sotilasammattimiesten järkeilyt tulevien imperialististen sotien käymisestä pienillä, korkeasti ammattitaitoisilla ja poliittisesti luotettavilla ammattiarmeijoilla ovat osoittautuneet surkuteltavaksi haaveiluksi. Tässä on kysymys ristiriidasta, mutta ei ristiriidasta esityksessämme, vaan *porvarillisen militarismin sisäisestä ristiriidasta* toisillensa vastakkaisten vaatimusten välillä, nim. vallankumouksellisia kansanjoukkoja vastaan käytävän taistelun ja suuren imperialistisen sodan vaatimusten välillä. Porvaristo etsii ulospääsyä tästä ristiriidasta luomalla joukkomilitarisoinen laajempien muotojen rinnalle erikoisjoukkoja, joille sodan sattuessa annetaan miljoona-armeijan luotettavan kaaderin osa. Nämä joukko-osastot ovat piiskureita, yl-

tiöisänmaallisia kiihoittajia, joiden on ajettava mobilisoidut työläiset ja talonpojat "vihollisen" kanuunain eteen.

Yleisen asevelvollisuuden toteuttamisen vaatimus Saksassa on Saksan imperialistisen sotilasohjelman eräs keskeisimpiä kohtia. Jo tämä tosiasia yksinään riittää ainakin oudoksuttamaan jokaista vallankumouksellisesti ajattelevaa työläistä ja herättämään hänessä epäluuloa sellaista vaatimusta kohtaan silloinkin, kun tämä vaatimus esitetään "proletariaatin aseistamisen" fraasilla.

Että tämä epäluulo on myöskin täydellisesti perusteltu, selviää täydellisesti, kun johdattaa mieleen, että yleinen asevelvollisuus kapitalistisessa valtiossa on eräs kaikkein *alentavimpia*, *halpamaisimpia* ja raaimpia muotoja kansanjoukkojen riistämiseksi porvariston etujen nimessä. Proletariaatin on mahdotonta vaatia riistämistään porvaristolta. Vallankumouksellinen työväenpuolue ei vaadi palkkojen alentamista, hintojen koroittamista, työttömyyttä, nälkää ja kurjuutta; se taistelee niitä vastaan, vaikkakin se tietää, että kasvava kurjuus ja lisätty riisto ovat seikkoja, jotka vievät vallankumousta eteenpäin. Se taistelee ja mobilisoi nälkiintyneet ja riistetyt joukot taisteluun. Kommunistit eivät toimi ohjeen mukaisesti: "mitä pahempi, sitä parempi".

Aivan sama on asian laita, kun vaaditaan kansanjoukkojen riistämistä yleisellä asevelvollisuudella. Yleinen asevelvollisuus tarjoaa suotuisampia tilaisuuksia proletariaatin aseistamiseen kuin palkkajoukot, mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että vallankumouksellisen proletariaatin pitäisi kääntyä porvariston puoleen seuraavalla ehdotuksella: "Räkkaat kapitalistit, antakaa meille yleinen asevelvollisuus, jotta me saamme aseita ja voimme lyödä teidät huomenna kuoliaaksi". Tämä sisältö toisin sanoin, mutta aivan tarkasti lausuttuna on Brandlerin ylempänä lainatussa proletariaatin aseistamisen fraasiin verhotussa yleisen asevelvollisuuden vaatimuksessa. Millaisiin vastavallankumouksellisiin johtopäätöksiin Brandlerin ja hänen koplansa opportunistiset kä-

sitykset johtavat, osoittaa seuraava ratkaiseva kohta hänen toimintaohjelmassaan "sotilaskysymyksien" kohdassa 4: "Yleinen asevelvollisuus on proletaariselta luokkänäkökannalta katsoen parempi kuin palkka-armeija, koska yleiseen asevelvollisuuteen perustuvan armeijan Saksassa täytyy enemmistöltään olla työläisiä ja se vallankumouksellisen propagandan avulla voidaan helpommin tehdä soveltumattomaksi porvariston tarkoituksiin ja *muuttaa vallankumoukselliseksi taisteluvälineeksi* (meidän harventamamme) kuin palkka-armeija." Tämä käsitys on suora vastakohta sille käsitykselle, joka oli Marxilla, Engelsillä, Leninillä ja kaikilla vallankumouksellisilla, jotka Pariisin kommuunista saakka yhä uudelleen ovat teroittaneet, että kapitalistinen armeija täytyy *murskata* sen sijaan, että se sosialidemokraattisen mallin mukaisesti "muutettaisiin".

Oliko Brandler silloin, kun hän kirjoitti toimintaohjelmansa, todella niin naivi, että vakavasti luuli "pettävänsä" Saksan porvariston tällä tavalla ja haalivansa Saksan työväestölle joitakin aseita opportunistisella lehmäkaupalla, ei meitä kiinnosta. Meitä liikuttaa vain tämän vaatimuksen *objektiivinen luonne*. Ja objektiiviselta luonteeltaan tämä vaatimus ei ole Saksan proletariaatin vaatimus, vaan Saksan imperialistien.

Saksan kommunistinen puolue, joka ei harjoita mitään imperialistista, vaan proletariaatin politiikkaa, tekee senvuoksi aivan oikein, kun se taistelee tätä vaatimusta vastaan, kuten se taistelee jokaista työtätekevien joukkojen riistämisen ja sortamisen muotoa ja erikoisesti jokaista militarismien muotoa vastaan kapitalistisessa valtiossa. Mutta se ei taistele yleisen asevelvollisuuden perustamista vastaan joidenkin pasifististen tuumailujen tuloksena, se ei tee mitään vääryyttä proletariaatin aseistamisen asialle. Se ei jätä käyttämättä parempia mahdollisuuksia proletariaatin aseistamiseen, jos kerran yleinen asevelvollisuus Saksassa toteutetaan. Se ei tule kutsuamaan mobilisoituja työläisiä ja talonpoikia kieltäytymään sotapalveluksesta, koska se merkitsisi luopumista

vallankumouksellisesta taistelusta ja proletariaatin aseistamisesta, militarismin epäsuoraa tukemista. Päinvastoin, se tulee johtamaan porvariston aseistamat työläiset ja talonpojat todelliseen taisteluun militarismia vastaan ja proletaarisen vallankumouksen puolesta. Mutta se ei sille tulisi onnistumaan, jos se tänään tukisi Saksan imperialistien vaatimusta yleisen asevelvollisuuden voimaansaattamisesta. Tällaisella "viekkaudella" se nimittäin menettäisi kaiken luottamuksen vallankumouksellisten joukkojen keskuudessa, jotka tarkoittavat täyttötotta taistelulla militarismia ja kapitalismia vastaan. Niiden kävisi niin kuin Brandlerin on käynyt.

Joidenkin täysin "kylmästi" ajattelevien ihmisten viimeisten epäilyksien hälventämiseksi ehdotonta kieltäytymistä vastaan yleisen asevelvollisuuden edistämisestä, täytyy tietää, että yleisen asevelvollisuuden toteuttaminen Saksassa ei riipu Saksan kommunistisen puolueen tai Saksan proletariaatin tahdosta, niin kauan kuin porvaristo hallitsee, vaan kansainvälisen kapitalismin armosta ja toisessa sijassa Saksan porvariston tahdosta. Porvariston aseistettujen voimien järjestäminen on porvariston oma asia. Sen vallassa on järjestää tämä asia oman mielensä mukaan. Meitä vastaan ei siis kukaan voi väittää, että meidän tinkimättömän periaatteellisen kannanottomme takia Saksan militaristien avustamista vastaan tässä menee hukkaan "hyvä" tilaisuus Saksan proletariaatin aseistamiseksi. Proletariaatin aseistamisenhan on kokonaan proletariaatin oma asia. Ei kannata vedota tässä kysymyksessä porvaristoon. Se antaa proletaareille aseita vain siinä määrin kuin sitä sen omat edut siihen pakoittavat.

Me emme lainkaan puhu siitä, että yleisen asevelvollisuuden toteuttamisen vaatimus on tavattoman epäkanonomainen joukkojen keskuudessa Saksassa. Tämä syy on tosin ratkaiseva sosialidemokraateille, joilla ei oikeastaan ole mitään yleistä asevelvollisuutta vastaan, mutta eivät uskalla suorassa muodossa tätä vaatimusta asettaa. He tukevat epäsuorasti tätä vaatimusta pane-

malla vastalauseitaan Saksan "yksipuolista aseistariisumista" vastaan ja vaatimalla sille samanlaista oikeutta aseistamisen alalla "muiden kansojen kanssa". Onhan Kautsky lentokirjassaan "Puolustusvoimat ja sosialidemokratia" aivan "tieteellisesti" osoittanut, ettei yleisen asevelvollisuuden toteuttamisen vaatimus Saksassa ole lainkaan "epäsiveellinen".

KANSANMILIISI, PROLETAARINEN MILIISI JA PROLETARIAATIN ASEISTAMINEN.

Mutta eikö sitten ole mitään eroa pelkän yleisen asevelvollisuuden ja Brandlerin vaatiman "miliisin muodossa järjestetyn yleisen asevelvollisuuden" välillä?

On kyllä, ero on olemassa, mutta tämä ero on luonteeltaan organisatorinen, toisarvoinen, eikä muuta vähääkään sitä perustavaa, meidän kannanotollemme ratkaisevaa tosiasiaa, että porvarillisessa yhteiskunnassa merkitsee jokainen aseistettujen voimien muoto, siis myöskin miliisi, porvariston aseistamista proletariaattia vastaan. Jo Stuttgartin sosialistikongressissa 1907 vastustivat sveitsiläiset sosialistit vanhan II internatsionaalen asettamaa kansanmiliisin vaatimusta sillä perusteella, että Sveitsissä, jossa porvariston aseistetut voimat on muodostettu miliisimäisistä, s.o. asunto- ja työalueittain järjestetyistä, ei kasarmeihin suljetuista, vaan aika ajoin lyhytaikaisiin aseharjoituksiin kutsutuista joukoista, näitä aseistettuja joukkoja käytetään yhtä häikäilemättömästi lakossa olevia työläisiä vastaan kuin missä muussa maassa tahansa.

Tyypillisessä kapitalistisessa maassa, joka on lähellä proletaarista vallankumousta, on kommunistien mahdollonta asettaa kansanmiliisin vaatimusta, yhtävähän kuin he voivat vaatia lakossaolevien ja nälkäänäkevien työttömien työläisten ampumista ja maahan pamputtamista. Kommunistit ovat tosin miliisin puolesta, mutta ei porvarillisen kansanmiliisin, vaan *proletaarisen miliisin*.

Ero porvarillisen kansanmiliisin ja proletaarisen miliisin välillä ei ole enää muodollinen ja puhtaasti organisatorinen, vaan perustava ja periaatteellinen. Kun porvarillinen miliisi on porvariston aseistautumista työväenluokkaa vastaan, merkitsee proletaarinen miliisi proletariaatin aseistautumista porvaristoa vastaan. Kun porvarillisessa miliisissä porvariston aseistamia työläisiä ja talonpoikia porvarillisten upseerien johdolla usutetaan ja käytetään vallankumouksellista kansanjoukkoa vastaan, ei proletaarinen miliisi ole mitään muuta kuin proletariaatin tunnus proletariaatin aseistamisen toteuttamiseksi, *punaisten kaartiin*, punaisten sissiosastojen ja vallankumouksellisten taistelujärjestöjen puolesta sanan laajimmassa mielessä. Se ei ole mikään vaatimus porvaristolle, koska proletariaatin aseistamista ei voida ratkaista porvaristolta kerjäämällä, vaan vain vallankumouksellista tietä proletariaatin itsensä kautta.

Tässä lyhyesti luonnehdittu proletaarisen miliisin aate on peräisin Leniniltä, joka kehitti tätä kysymystä erikoisen perusteellisesti lokakuun vallankumouksen aattona, kun päiväjärjestyksessä oli työtätekevien joukkojen välitön järjestäminen aseelliseen kapinaan ja jossa erikoisesti oli estettävä menshevistiset kansanpettäjät, jotka kansanmiliisin, s.o. porvarillisen miliisin vaatimuksellaan yrittivät johtaa vallankumoukselliset joukot vastavallankumouksen tielle, pääsemästä likaisten tarkoituksiensa perille. Lenin varoitti useampaan kertaan työläisjoukkoja missään tapauksessa tyytymästä porvarilliseen miliisiin, vaan luomaan oman proletaarisen miliisin.

KUOLLEET NUMEROT JA ASEELLISEN KAPINAN ELÄVÄ TODELLISUUS.

Työväenliikkeessä on ollut henkilöitä, jotka ovat keksineet aivan vakavalla naamalla väittää, jopa "todistaa", ettei proletariaatilla ole mitään voiton mahdollisuuksia aseellisessa kapinassa, jos sillä ei ennen ka-

pinnan alkamista ole ainakin yhtä paljon aseita kuin vastustajan aseellisilla voimilla.

Nämä ja tämän kaltaiset väitteet merkitsevät aivan samaa kuin väittää voiton saavuttaminen aseellisessa kapinassa ylipäänsä mahdottomaksi, koska todellisuudessa ei lainkaan ole ajateltavissa, että proletariaatin onnistuu ennen aseellisten luokkataistelujen alkamista aseistautua edes lähimain yhtä hyvin kuin hallitsevan luokan aseelliset voimat.

Samanlaisista laskelmista ovat peräisin teoriat, että proletarisen vallankumouksen voitto on mahdollinen vain sodan yhteydessä, koska vain sodan sattuessa työläiset ja talonpojat saavat "riittävästi" aseita, samoin kuin tuumailut proletariaatin aseistamisesta yleisen asevelvollisuuden toteuttamisen avulla.

Epäilemättä sota, jossa porvaristo on pakoitettu antamaan työtätekevän väestön mitä laajimmille joukoille aseet käteen, luo erään suotuisempia edellytyksiä aseelliselle kapinalle. On tosiasia, että Venäjän proletariaatin voittoisa vallankumous oleellisesti nojautui maailmansodassa aseistettujen työläisten ja talonpoikien vallankumoukselliseen nousuun. Tällä ei kuitenkaan ole vielä läheskään todistettu, että sota on proletariaatin aseistamisen välttämätön edellytys.

On vastaansanomattoman selvää, että Saksan proletariaatin tappio sekä välittömästi maailmansodan jälkeisissä taisteluissa vuodesta 1916 vuoteen 1919 että maaliskuun nousussa 1921 ja lokakuussa 1923, jolloin maailmansota jo aikoja sitten oli ohi, ei johtunut riittämättömästä aseistuksesta, vaan aivan toisista, poliittisista syistä. Ruhrin proletariaatti ratkaisi vuonna 1920 aseistamiskysymyksen loistavasti, samoin Keski-Saksan proletariaatti vuonna 1921; ja Hampurin proletariaatin kehnosti aseistetut taisteluryhmät olivat mitä parhaimmalla tiellä vallankumouksen aseistamiskysymyksen ratkaisemiseksi vastustajan rohkean aseistariisumisen avulla, kun taistelu puhallettiin päättyneeksi. Suomen työläisten nousu vuonna 1918 ei tuhoutunut aseistamiskysymykseen, vaikka

heillä siihen saakka ei ylipäänsä ollut mitään tekemistä aseitten kanssa, yhtä vähän kuin syyskuun kapina Bulgariassa vuonna 1923, täydellisen "rauhan" aikana.

Kaikkien näiden taistelujen historia osoittaa, että proletariaatin menestyksellinen ja "riittävä" aseistaminen vallankumouksellisessa tilanteessa on täysin reaalin mahdollisuus. Ei vain sodassa, ei vain porvariston militarisoidessa laajat joukot, vaan myöskin "rauhanaikoina" ja olosuhteissa, joissa porvaristo aseistaa vain omat luotettavat kannattajansa.

Tosin on suotuisimmissakin olosuhteissa mahdotonta aseistaa taistelujärjestöjä ennen aseellisen nousun alkamista siten, että ne vastustajaan verraten olisivat ylivoimaisia tai edes lähimain yhtä vahvoja. On kiertämätöntä, että vastustajalla tulee aseteknillisesti olemaan verrattomasti suurempi, moninkertainen ylivoima. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että kapinan voitto olisi mahdoton.

Mutta eikö tämä väite ole ristiriidassa Marxin kanssa, joka on sanonut, että vastavallankumouksen taisteluvoimia vastaan, joilla on kokonaan puolellaan järjestön, kurin ja "traditsioonien edut", on asetettava "suuria vastavoimia", ellei halua tulla lyödyksi ja tuhotuksi?

Ensiksikin täytyy nimenomaan todeta, ettei enempää Marx kuin Leninkään ole milloinkaan väittäneet, että proletariaatilla täytyy olla lukumäärään ja hävitysvoimaansa nähden ylivoimainen aseistus ryhtyäkseen menestykselliseen taisteluun. Tällä surullisella laskuopilla ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mitä Marx "suurien vastavoimien" keräämisen välttämättömyydestä ja Lenin "jättiäismäisen voimien ylivoiman" keskittämisestä ovat sanoneet, yhtä vähän kuin sillä on tekemistä aseellisen nousun reaalisen todellisuuden ymmärtämisen kanssa.

Edellisissä luvuissa viitattiin jo siihen, kuinka aseellisessa kapinassa, joka nojautuu taisteluhaluisten "raivostuneitten" joukkojen päättäväiseen, selvänä ilmenevään aktiivisuuteen, eivät vain alkuperäisesti aseistetut, vaan jopa täysin aseistamattomatkin ihmiset voivat osal-

listua mitä tehokkaimmalla tavalla fyysilliseen taisteluun. Ei tarvita välttämättä kanuunia ja konekiväärejä menestyksellisen taistelun aloittamiseksi sotaväestä, veljeilemiseksi sotamiesten kanssa ja heidän vetämisekseen vallankumouksen puolelle. Menestyksellinen taistelu yksityisten katupatrullien ja vieläpä pienempien osastojenkin aseistariisumiseksi on ilman aseitakin täysin ajateltavissa. On sattunut useamman kun yhden kerran, että täysin aseistamaton joukko on ryöstänyt asekauppoja ja vallannut vastustajan asevarastoja jatkaakseen suotuisalla hetkellä taistelua vapauden puolesta oikeilla aseilla. Vielä useammin on sattunut, että kiihtyneet talonpoikaisjoukot viikattein, kirvein ja seipäin aseistettuna ovat käyneet menestyksellistä taistelua tilanomistajia ja heidän hyvin aseistettuja joukkojaan vastaan. Aseistamattomanakin voidaan mitä moninaisimmin ja tehokkaimmin tavoin pidättää ja häiritä vastustajan aseellisten voimien keskittämistä, suistaa junia kiskoilta, jos vastavallankumouksellisten upseerien onnistuisi pakoittaa rautatieläiset joukkojen kuljetusta avustamaan, rakentaa kaduille voimavaunuille ja panssariautoille esteitä, tehdä vastustajalle käyttökeltottomaksi sähkölennätin- ja puhelinyhteydet, jne. jne.

Kaikki tämä ja paljon muuta kuuluu todelliseen *kansannousuun*, "suurten vastavoimien" keräämiseen paremmin järjestettyjä ja paremmin aseistettuja vastavallankumouksen taisteluvoimia vastaan, erotukseksi tavalisesta sodasta, jossa sotakoneitten lukumäärä ja hävitysvoima kuuluvat aina ratkaiseviin aineksiin kahden vastakkain seisovan armeijan voimasuhteissa.

Yksipuolisesti sotilaallinen, "sotapäällikkömäinen" käsitys aseellisesta kapinasta, joka ei selvästi näe erotusta kansannousun ja säännöllisen kenttäsodan välillä ja joka ilmenee edelläluonnehditussa "aritmetiikassa", on juuri sen takia niin vaarallinen, koska se vie vääriin, pessimistisiin lopputuloksiin voitollisen aseellisen kapinan mahdollisuuteen nähden.

KUINKA PROLETAARINEN VALLANKUMOUS ASEISTAUTUU?

Kun meidän täytyy kaikella päättäväsyydellä ja täydellä oikeutuksella kääntyä vääriä, pessimistisiä teorioja vastaan proletariaatin aseistamisesta, se ei suinkaan merkitse, että viittaus loputtoman monipuolisiin tehtäviin, jotka kapinan hetkellä täysin aseistamattomat joukot voivat ratkaista, olisi riittävä vastaus proletariaatin aseistamisen kysymykseen. Me emme ole aseistamattoman, vaan aseistetun kapinan kannattajia. Proletariaatin aseistaminen kuuluu kapinan polttavimpiin, keskeisiin kysymyksiin. Tämä probleemi on nyt, palkkajoukkojen ja fasististen järjestöjen aikana tullut sitäkin polttavammaksi, kun porvaristo pyrkii antamaan aseet mikäli mahdollista vain uskollisten kannattajiensa käsiin ja kun proletariaatin senvuoksi täytyy vielä enemmän valmistautua siihen, että vastavallankumouksen ydinjoukot tulevat viimeiseen saakka taistelemaan proletaarista vallankumousta vastaan. Vallankumouksellisen tilanteen aikana eivät proletaarijoukot väadi vain vapautta ja leipää, vaan myöskin aseita taistellakseen vapautuksensa puolesta. Aseitten vaatimisen huuto tulee kaikkumaan yhä mahtavammin. Yksinkertaiseen kysymykseen: "Mistä ottavat työläiset aseita ryhtyäkseen menestyksellisesti taisteluun?" täytyy sentähden antaa myönteinen, selvä ja asiallinen vastaus.

On mahdotonta vastata tähän kysymykseen selvemmin ja konkreettisemmin kuin mitä Lenin teki ennen joulukuun kapinaa 1905, kun hän Moskovan proletariaatin taisteluryhmille antoi seuraavan neuvon:

"Taisteluryhmien täytyy aseistautua millä suinkin voivat (kivääreillä, revolvereilla, pommeilla, puukoilla, nyrkkirautoilla, seipäillä, öljytyillä rievuilla tulipalojen sytyttämistä varten, köysillä ja köysitikkailla, lapioilla barrikaadien rakentamista varten, piikkilangalla ja nauloilla — ratsuväkeä vastaan — jne.). Missään tapauksessa ei saa laskea jostakin ulkoakäsin tulevaan apuun, vaan

täytyy kaikki hankkia itse. ("Kysymykseen vallankumouksellisen armeijan joukkojen hankkimisesta." Lokakuu 1905, Leninin Kootut teokset N:o 5).

Näillä nerokkaimman kaikista "valtionpettäjistä" yksinkertaisilla sanoilla on proletariaatin aseistamisen ydinkysymykseen tyhjentävästi vastattu. Lenin ymmärsi niinkuin ei yksikään muu, mitä kansannousu merkitsee ja mitkä edellytykset ovat voitoille välttämättömiä. Hän ei ole milloinkaan antanut taistelevalle proletariaatille kevytmielistä, harkitsematonta neuvoa. Hän ymmärsi myöskin sen, kuinka vaarallista ja kevytmielistä olisi tuudittaa taisteluvalmista proletariaattia sellaiseen harhaan, että se saa lahjaksi aseita "ulkoa", josta-kin salaperäisestä lähteestä. Hän on erinomaisen terävästi tehostanut, että sellainen aseistamisen passiivinen odottaminen "ei missään tapauksessa" saa tulla kysymykseen, vaan aseistamiskysymys on ensi sijassa joukkojen itsensä ratkaistava niiden aseistautuessa, *millä kukin taitaa*.

Leninin luetteloja esimerkkeinä mainituista, alkeellisista, jokaisen proletaarin saatavissa olevista aseista voitaisiin jatkaa loppumattomiin. "Puukkojen, nyrkkirautojen, öljytyjen riepujen" jne. rinnalla voitaisiin vielä mainita kirveet, tiiliskivet, kiehuva vesi työläiskorttelin kaduilla riehuvien poliisihurttien valelemiseksi, yksinkertaiset käsikranaatit dynamiitista, allevivataksemme vain kaikkein alkuperäisimpiä, kaikkialla sattuvia mahdollisuuksia proletariaatin aseistamiseen.

On tarpeetonta perusteellisesti ryhtyä käsittelemään sitä, että proletariaatin itseaseistautumisen mahdollisuudet ovat nykyaikaisessa teollisuusmaassa paljoo laajemat ja täydellisemmät kuin mitä oli laita Venäjällä v. 1905. Ne ovat proletaareja, jotka työskentelevät luumattomissa, jättiläismäisissä metallitehtaissa ja nimenomaan aseitten joukkotuotannossa. Ne ovat proletaareja, jotka lataavat patruunia. Ne ovat proletaareja, jotka kemiallisissa tehtaissa ja kaivoksissa käsittelevät myrkykaasuja ja räjähdysaineita, tai kuljettavat porvariston

murhavälineitä rautateillä ja vesillä. Kun he kerran käyttävät kaikkia näitä mahdollisuuksia oman vapautuksensa hyväksi, tekevät he vain velvollisuutensa.

Tällä viittauksella sodankäynnille tärkeitten työpaikkojen merkitykseen proletariaatin aseistamiselle me emme porvaristolle kavalla mitään salaisuutta. Porvaristo on jo kauan kaikissa maissa käynyt näistä työpaikoista järjestelmällistä taistelua, joka monessa suhteessa muistuttaa heidän epätoivoista kamppailuaan luotettavasta armeijasta. Se heittää päättävimmät vallankumoukselliset ainekset kadulle, se luo terrorisoimisen, urkinnan ja lahjomisen taitavan järjestelmän, mutta mitkään nämä toimenpiteet eivät voi johtaa pysyviin tuloksiin. Porvaristo ei voi "karsia" ja lahjoa koko vallankumouksellista proletariaattia. On itsestään selvää, että vallankumouksellisen proletariaatin on käytettävä hyväksi jokaista tarjoutuvaa mahdollisuutta saada aseita "ulkoapäin", esim. myötätuntoisilta vastustajien leirissä. Mutta *ei missään tapauksessa* saa rakentaa proletariaatin aseistamista tällaisten yhdistelmien varaan ja tehdä aseellisen kapinan hetken valinta siitä riippuvaksi. Vallankumouksellinen armeija voidaan vasta sitten "oikein" aseistaa, kun se on valloittanut aseet porvaristolta. Niin kauan kuin sillä niitä ei ole, aseistautuu "jokainen millä taitaa".

Eräät tosiasiat menneistä aseellisista luokkataisteluista valaisevat erinomaisesti leniniläistä kysymyksen asettelua proletariaatin aseistamisesta.

Joulukuun kapinan edellä 1905 oli Moskovassa useampia metallitehtaita, joissa työläiset, sen sijaan, että olisivat työskennelleet kapitalististen riistäjiensä hyväksi, askartelivat paljoo hyödyllisemmän asian, oman aseistautumisensa hyväksi. Eräs työläinen kertoo muistelmissaan, että hänen työpaikassaan kirjaimellisesti jokainen työläinen valmisti työajalla itselleen jonkin aseensa, pistoaseen tai käsiranaatin, aina sen mukaan mitä materiaalia hänellä oli käsiin saatavissa.

Eräs toinen Moskovan kapinan osanottaja, joka laajasti kertoo vaikeuksista aseitten hankkimisessa, kuvaa Moskovan katutaistelujain suurta ihastusta, kun he saivat ensimmäiset sotilaskiväärit. Niitä ei ollut paljon ja sitä välttämättömämpää oli noudattaa niiden jakamisessa ankaraa järkipäisyyttä. Ne jaettiin vain niille taistelujoukoille, jotka seisivat tärkeimmillä paikoilla, eikä jokaiselle taistelijalle, vaan yksitellen tärkeimmille ryhmille, jotka tunsivat itsensä äärimmäisen onnelliseksi omistaessaan kerrankin oikean räätisijän, mikä vahvasti oleellisesti heidän itseluottamustaan.

Lokakuun taisteluissa 1917 Pietarissa ja Moskovassa oli yleinen ilmiö, että mitä erilaisimmat väestön kerrokset osallistuivat aktiivisesti punaisten kaartiin aseistamiseen. Työläisneuvostoihin ja punaisten kaartiin johtaviin elimiin tuli ihmisiä, jotka niille suorastaan tarjosivat aseita tai antoivat tietoja vastavallankumouksen asevarastoista.

Siperialaisten sissijoukkojen, jotka vuosina 1919 ja 1920 kävivät Koltshakin armeijan selkäpuolella menestyksellistä taistelua ja oleellisesti jouduttivat sen kukistumista, täytyi turvautua kaikkiin ajateltavissa oleviin keksintöihin ratkaistakseen aseistamiskysymyksen, mikä Siperian metsissä ei ollut niinkään helppoa. Jos aseitten hankkiminen vielä jotenkuten meni, kun kerättiin harvat sotilaskiväärit, metsästyspyssyt, muinaisaikaiset revolverit ja pistoolit, oli suoranainen ihmekonsti varustaa tämä aseistamisen "järjestelmä" välttämättömillä ammustarpeilla. Tätä tarkoitusta varten täytyi loihtia esiin erityisiä ja hyvinkin alkeellisesti varustettuja laboratorioita, jotka askartelivat kokeissa, jotka vaativat sekä mitä suurinta aikaa ja sitkeyttä että usein suoranaisia ihmisuhrejakin. *Jakovento*, silloinen partiisaanipäällikkö ja myöhemmin Neuvosto-Venäjän maatalousasiain kansankomissaari, kertoo muistelmissaan erään tyypillisen esimerkin sellaisista kokeista. Pitkän aikaa oli nallien saaminen patruunoihin, aseistamisen päävaikeutena. Tuskallisten kokeiden jälkeen onnistut-

tiin lopuksi saada tulitikun päistä välttämätöntä räjähdysainetta nalleihin.

Ruhrin proletariaatin maaliskuun taistelu 1920 ("Kapp-kaappaus"), joka kaikissa suhteissa on loputtoman rikas myönteisistä opetuksista, antaa proletariaatin aseistamiskysymykseenkin loistavaa valaistusta. Me otamme Gerhard Colmin asiallisuudessaan ja objektiivisuudessaan erinomaisesta kirjasta "Ruhrin kapinan sosiologia ja historia" muutamia luonteenomaisia tosiasioita. Torjuessaan huhut sotilaallisesti täydellisesti valmiista "punaisesta armeijasta" toteaa Colm, että ennen taistelujen alkua oli Ruhrin työläisten aseistus suhteellisen niukka ja useimmat aseet joutuivat heidän käsiinsä vasta taistelupäivinä, *valloittamalla ne vastustajalta*. Saadakseen ensimmäiset aseet, joilla he aloittivat taistelun, käyttivät työläiset mitä erilaisimpia menettelytapoja. Eräs tärkeimpiä aselähteitä olivat *"asukkaiden suojeluskunnat"*, jotka eivät olleet mitään muuta kuin vastavallankumouksen reservijoukkoja. Useat työläiset liittyivät näihin "asukkaiden suojeluskuntiin" saadakseen tällä tavoin aseita. Monilla paikoilla, joissa asukkaiden suojeluskuntien jäsenille oli jaettu aseet käsiin, kulkivat työläisryhmät näiden "suojeluskuntain" jäsenlistan mukaan talosta taloon ottaen taantumuksellisilta aineksilta aseet pois. Eräällä paikkakunnalla, jossa asukkaiden puolustusjoukot pääasiassa oli muodostettu taantumuksellisista talonpojista, kutsui työväestö koolle kokouksen, johon talonpojatkin joukolla tulivat. Sillääikaa kun puhujat pidättivät talonpoikia puheillaan, tarkastivat työläiset talonpoikaistalot ja keräsivät kaikki aseet pois.

Myöhemmin, taistelujen alettua, avautuivat mitä erilaisimmat aselähteet. Bochumissa joutui työläisten käsiin maitovaunuksi naamioitu vastavallankumouksellisille joukoille määrätty aselähetys, jossa oli 2000 kivääriä.

Sitäpaitsi työskentelivät työläiset huomattavassa määrässä käsikranaattien ja muiden apu-aseiden *itsevalmis-*

tuksessa ja käyttivät tähän tarkoitukseen vuorikaivok-
sissa olevia räjähdysaineita, sytytyslankoja jne. (katso
"Lokakuu", vuosikerta V. N:o 2).

Toisen hyvän esimerkin antoivat lokakuussa 1923
Hampurin työläisten sankarilliset, unohtumattomat tais-
telujoukot, jotka heti ensimmäisessä ryntäyksessä rii-
suivat aseista 15 poliisivahtia. Mutta he antoivat myös-
kin koko proletariaatille malliesimerkin siitä, kuinka
huonosti aseistetut proletaarit rohkealla taistelulla voi-
vat saada käsiinsä parempia aseita.

Mutta vastoin tätä aktiivista, yritteliästä ja kekse-
liästä taistelua aseista ilmeni v. 1923 myöskin sellaista
käsitystä, että aseiden on tultava jostain *ulkoakäsin*.
Tällainen käsitys on luonnollisesti perusteellisesti väärä
ja merkitsee, kun aseistamiskysymys tehdään siitä riip-
puvaksi, itse teossa luopumista aseellisesta kapinasta.

VIII ERÄITÄ JOHTOPÄÄTÖKSIÄ.

JOKAPÄIVÄINEN JOUKKOTYÖ JA LOPPU- TAISTELU.

Aseellisen kapinan taidon peruskysymysten tutkimi-
nen vetää joka askeleella esiltä vallankumouksellisen
puolueen merkityksen *tärkeimpänä voiton edellytyksenä*.

Puolue on välttämätön senvuoksi, että vallankumouk-
sellinen joukkoliike itsessään on sokea, täynnä sekasor-
toa ja vailla selvää tietoista päämäärää. Mutta jokainen
menestyksellinen taistelu edellyttää lujaa, selvää, pää-
määrästään tietoista *johtoa*. Sellaisen johdon voi antaa
suurille taisteleville joukoille vain puolue, johon ovat
kokoontuneet vallankumouksellisen luokan parhaat, toi-
meliaimmat, rohkeimmat ja tietoisimmat ainekset. Sor-
retun luokan kaikkien jäsenten on mahdotonta päästä
tälle korkeimmalle luokkatietoisuuden asteelle. Sen-
vuoksi on luokan parhaat, tietoisimmat ja valppaimmat
ainekset liitettävä yhteen.

Toiselta puolen on kapina ennenkaikkea *poliittinen teko*, aseellinen poliittinen taistelu. Kapinan sotilaallinen puoli on erottamaton osa sen poliittisesta puolesta ja palvelee sitä. Senvuoksi on aseellisen kapinan johto mahdollinen vain *poliittisen puolueen* muodossa.

Kaikkein tärkeintä, mitä lopputaistelun menestys vaatii vallankumoukselliselta puolueelta, on se, että puolueen on oltava mitä läheisimmin sidottu luokkaan, että sen täytyy omata laajojen kansanjoukkojen luottamus, jotka sen tunnustavat johtajakseen. Vain tällä ehdolla on puolueen mahdollista vetää lopputaisteluun laajat joukot, saada ne oman johtonsa alaisiksi ja koota voittoa varten välttämätön jättiläismäinen ylivoima, arvioida oikein joukkojen mieliala, antaa niille aikanaan oikeat tunnukset ja *valita oikea hetki kapinan alkamista varten*.

Mutta jotta joukot seuraisivat vallankumouksessa puolueen antamia tunnuksia, on välttämätöntä, että puolue on jo kauan ennen kapinaa tehnyt itsensä näiden joukkojen keskuudessa *suosituksi ja pidetyksi*. Tämän se voi saavuttaa vain siten, että se vuosikautia, vuosikymmeniä, kaikkien olosuhteitten vallitessa on jokapäiväisessä työssään asiallisesti ja taitavasti puolustanut joukkojen pieniä ja suuria elinetoja. Sellainen puolue, joka ei ole osannut ennen vallankumousta tehdä itseään suosituksi joukkojen keskuudessa, jää itse kapinan hetkelläkin auttamattomasti eristetyksi, ja joukot jäävät vaille johtoa ja siten myöskin voitto jää auttamattomasti saavuttamatta.

Tämä seikka osottaa puolueen jokapäiväisen joukkotyön suuren vallankumouksellisen merkityksen.

Senvuoksi vaatii vallankumouksellinen puolue jokaiselta jäseneltään aktiivista työtä *puolueettomien keskuudessa* ja muihin puolueisiin kuuluvien työtätekevien keskuudessa. Oikea vallankumouksellinen on ennenkaikkea joukkojen johtaja.

Kumouksellisen joukkotyön päämääränä ei ole ainoastaan joukkojen myötätunnon voittaminen, vaan samalla niiden vallankumouksellinen kasvattaminen, jär-

jestelmällinen ja aatteellinen joukkojen valmistaminen lopputaisteluja varten. Tällaisten kasvattamisen laiminlyöminen olisi suuri opportunistinen virhe.

PUOLUEEN EHEYS.

Toiseksi vaatii kapinan voitto vallankumouksellisten voimien yhtenäistä esiintymistä. Näitä voimia ei ole ainoastaan mahdollisimman viimeistä miestä myöten pantava liikekannalle taistelua varten, vaan ne on sen lisäksi mahdollisimman *samanaikaisesti* ja tarkoituksenmukaisesti vietävä taisteluun.

Itsestään, ilman järjestelmällistä johtoa tapahtuvassa kapinaliikkeessä tapahtuu vallankumouksellisten voimien taisteluun vieminen auttamattomasti eri aikoihin ja muutenkin epätarkoituksenmukaisesti, mikä antaa vastavallankumoukselle mahdollisuuden tuhota kapinan pesät yksitellen, toisen toisensa jälkeen.

Vain puolueen lujan johdon alaisena käy mahdolliseksi viedä joukot taisteluun yhtenäisesti ja samanaikaisesti. Vain se voi saada joukkoliikkeen sekasortoon järjestyksen aineksia, ryhmittämällä joukot lujien kantajoukkojen ympärille, nostamalla jalkeille liiaksi jällelle jääneitä vallankumouksellisten joukkojen osia, pidättämällä liiaksi pitkälle eteenpäin rynnänneitä jne.

Tämän edellytyksenä on, että *puolue itse on luja ja ehyt*. Senvuoksi on vallankumouksellisen puolueen eheys voiton välttämätön ehto. Siitä johtuu myöskin se suuri vallankumouksellinen merkitys, mikä on vallankumouksellisten työväenpuolueiden taistelulla eheytensä puolesta, kurin ja kansanvaltaisen keskityksen periaatteen merkitys, mikä viimeainittu merkitsee yksityisen jäsenen alistumista joukon, vähemmistön alistumista enemmistön päätöksiin.

Sosialidemokraattiset puolueet voivat sallia itselleen sen ylellisyyden, että ne voivat kärsiä ryhmiä ja ryhmittelyjä riveissään, ne kun eivät ole vallankumouksellisia puolueita, ne kun eivät pyri järjestämään työläisiä taisteluun, vaan taistelusta kieltäytymiseen.

Mutta olisi väärin käsittää erilaisten virtausten, varsinkin "vasemmistolaisen" sivustan sietäminen sosialidemokraattisissa puolueissa niissä vallitsevan vapauden ilmaisuksi. Se ei ole mitään muuta, kuin työnjako sosialifasismin leirissä, tekopeliä kumouksellismielisten työläisjoukkojen pettämiseksi.

Proletariaatin vallankumouksellinen puolue, jolle kaikenlainen joukkojen pettäminen on vierasta, ei tarvitse myöskään kaksinaamaisuutta. Se seisoo kaikesta kaksimielisyydestä vapaalla tavalla lujasti kumouksellisen luokkataistelun pohjalla.

"Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja aikomuksiaan. He julistavat avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa vain koko tähänastisen yhteiskuntajärjestyksen väkivaltaisen kukistamisen kautta", (Kommunistinen Manifesti).

Puolueen eheyttä ei pidetä yllä millä hinnalla tahansa. Ei periaatteettomien lehmäkauppojen, eikä horjuville aineksille tehtävien myönnytyksien kautta, vaan päättävän, johdonmukaisen ja rohkean luokkataistelun pohjalla.

TYÖPAIKAT JA LOPPUTAISTELU

Vallankumouksellisen työväenpuolueen, jonka tehtävänä on järjestää joukot todelliseen taisteluun, on luotava järjestönsä työpaikkojen pohjalle.

Jokainen työläinen ymmärtää työpaikkajärjestyksen tarkoituksenmukaisuuteen aseellisen taistelun kannalta. Työpaikoilla ovat proletariaatin voimat helpoimmin tavattavissa. Itse työolot ovat ne jo jossakin määrin siellä liittäneet yhteen. Sen lisäksi tulevat yhteiset kokemukset taisteluista työnantajia vastaan. Saman työpaikan työläiset tuntevat toisensa enemmän tai vähemmän perusteellisesti, ymmärtävät toisiaan helposti. Toistensa tunteminen helpottaa erikoisesti parhaimpien valintaa johtaville paikoille, kun sitävastoin toisellisten olosuhteitten vallitessa kaikellaiset satunnaiset ai-

nekset, suunsoittajat, vieläpä provokaattoritkin, helposti nousevat pinnalle. Taistelu urkkijoita ja provokaattoreita vastaan, mikä kapinan hetkellä näyttölee suurta osaa, on saman työmaan työläisten keskuudessa verrattain helppoa.

Työpaikkojen merkitys aseelliselle kapinalle ei tietystikään rajoitu ainoastaan tähän. Sellaiset tärkeät työalat, kuten metalliteollisuus, kemiallinen teollisuus, kaivosteollisuus ja liikennelaitos ovat suurimerkityksellisiä *proletariaatin aseistamiselle* välittömässä aseellisessa taistelussa.

Porvaristo käy epätoivoista taistelua näistä työpaikoista fasististen ja sosialifasististen kätyriensä kautta. Se "puhdistaa" näitä työpaikkoja, se heittää kumouksellisia työläisiä kadulle, mutta se ei voi estää, näitä kadulle heitettyjä työläisiä pitämästä yhteyttä työpaikoilla oleviin tovereihinsa, se ei voi estää työttömien ja työssä olevien työläisten yhteistä taistelua. Jokaisen, joka haluaa kapinan voittoa, on otettava osaa tähän taisteluun työpaikoista.

PUOLUEEN ON TYÖSKENNELTÄVÄ KAIKIALLA.

Vallankumouksellinen puolue ei työskentele ainoastaan siellä, missä se on helpointa, vaan ennen kaikkea siellä, missä se on tärkeää lopputaistelujen kannalta. Tärkeää ei ole ainoastaan kannattajien lukumäärä, vaan myöskin kumouksellisten voimain "sijoitus".

Vallankumouksellisen työväenpuolueen on pidettävä huolta siitä, että proletaarisen vallankumouksen kannalta katsoen takapajuisissakin osissa maata järjestetään ja lujitetaan vallankumouksellisia voimia. Olisi virhe, jos vallankumouksellinen työväenpuolue jokapäiväisessä työssään liian yksipuolisesti keskittäisi huomionsa voimakkaimpiin proletarisiin keskuksiin ja jättäisi laimin työn maaseudulla.

Tämä seikka puhuu sen puolesta, että myöskin Saksassa tarvitsee proletaarinen vallankumous liittolaisia talonpoikaistosta.

TYÖ PORVARISTON ASEELLISTEN VOIMIEN KESKUUDESSA.

Leninin kirjoittamat "Kommunistiseen Internationaleen liittymisen 21 ehtoa" selittävät järjestelmällisen ja sitkeän työn laiminlyömisestä porvariston velvollisuusvoimien keskuudessa vallankumouksellisen velvollisuuden peittämisestä. Kumouksellisen puolueen, joka tahtoo rehellisesti porvariston kukistamista on säälimättömästi kitkettävä pois riveistään tämän työn aliarvioiminen. Työ porvariston aseellisten voimien keskuudessa ei ole yksinomaan puolueen asia; jokaisen työläisen, puolueisiin katsomatta, on käytettävä hyväkseen jokainen tarjoutuva tilaisuus vaikuttaakseen sotilaisiin.

Yksinkertaiset Reichwehriin ja suojeluspoliisiin sotilaat ovat myöskin sorron ja riiston alaisia. He ovat usein hyvin tyytymättömiä asemaansa. Useat heistä tahtovat taistella yhdessä työläisten kanssa. Jo yksinomaan tästä syystä olisi heidän jättämisenä oman onnensa nojaan "vallankumouksen velvollisuuden peittämistä".

LOPPUHUOMAUTUS.

Yllä on koetettu esittää ja selittää Marxin ja Leninin ajatuksia aseellisesta kapinasta. Jos se auttaa edistämään aseellisen kapinan kysymysten entistä syvempää ymmärtämistä työläisten keskuudessa, niin on sillä saavutettu se tarkoitus, mitä tekijä on tällä kirjasellaan tahtonut.

Цвета 50 коп.

II — 2

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗД-ВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ